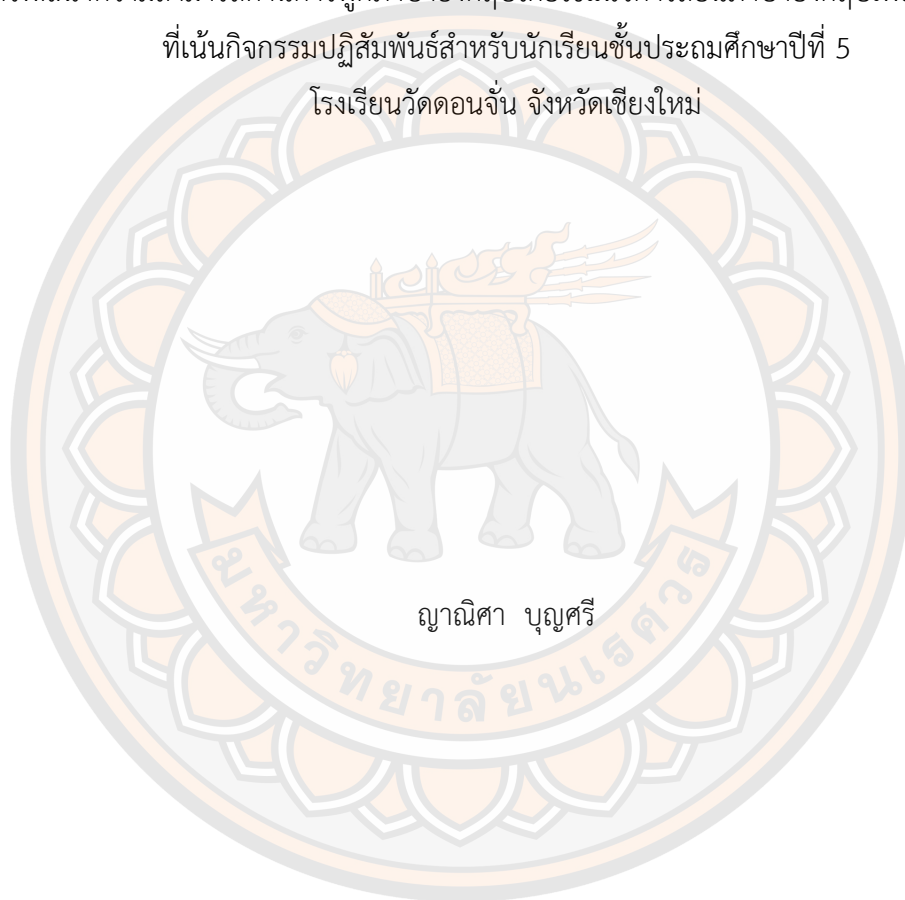

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่

ญาณิศา บุญศรี

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
ปีการศึกษา 2567
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยนเรศวร

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่

วิทยานิพนธ์เสนอบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนครสวรรค์
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
ปีการศึกษา 2567
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยนครสวรรค์

วิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอน
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่”

ของ ญาณิศา บุญศรี

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร.อารีรักษ์ มีแจ้ง)

.....ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(ดร.สุพรทิพย์ ธนภัทรโชติวัต)

.....กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. Henry Yuh Anchunda)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุதாகาญจน์ ปัทมดิลก)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายใน

(รองศาสตราจารย์ ดร.น้ำทิพย์ องอาจวานิชย์)

อนุมัติ

(รองศาสตราจารย์ ดร.กรองกาญจน์ ชูทิพย์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่
ผู้วิจัย	ญาณิศา บุญศรี
ประธานที่ปรึกษา	ดร. สุพรทิพย์ ธนภัทรโชติวัต
กรรมการที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. Henry Yuh Anchunda
ประเภทสารนิพนธ์	วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ภาษาอังกฤษ, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2567
คำสำคัญ	ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 30 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย t- test และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยปรากฏว่า 1) ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.75, S.D. = 0.42)

Title	DEVELOPING ENGLISH-SPEAKING ABILITY USING THE COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING APPROACH FOCUSED ON INTERACTIVE ACTIVITIES FOR PRATHOMSUKSA 5 STUDENTS, WATDONJAN SCHOOL, CHIANG MAI PROVINCE
Author	Yanisa Boonsri
Advisor	Suphornthip Thanaphatchottiwat, Ph.D.
Co-Advisor	Assistant Professor Henry Yuh Anchunda, Ph.D.
Academic Paper	M.Ed. Master of Education Program in English, Naresuan University, 2024
Keywords	English - Speaking Ability, Communicative Language Teaching Approach, Interactive Activities

ABSTRACTS

This research aimed to: 1) compare English - Speaking ability before and after using Communicative Language Teaching approach through Interactive Activities and 2) study the satisfaction of students received English instruction using Communicative Language Teaching approach through Interactive Activities. The sample group consisted of 30 fifth-grade students at Watdonchan School in the first semester of the 2024 academic year, selected through cluster random sampling. The instruments used in this research were: 1) four Communicative Language Teaching Approach through Interactive Activities lesson plans, 2) pre-posttest of English - Speaking ability and 3) the questionnaire for collecting students' satisfaction of developing of English - Speaking ability using Communicative Language Teaching approach through Interactive Activities. The research data were analyzed using the independent t-test, mean and standard deviation (S.D.) The research findings presented that: 1) the English - Speaking Ability after using Communicative Language Teaching Approach through Interactive Activities of the experimental group was significantly higher at .05 significant level; and 2) students indicated their overall satisfaction toward developing of English - Speaking ability using communicative language teaching approach through interactive activities at the highest level. ($\bar{X}$ = 4.75, S.D. = 0.42)

ประกาศคุณูปการ

การทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยการให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทางเป็นอย่างดียิ่งของ ดร.สุพรทิพย์ ธนภัทรโชติวัต ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ Assistant Professor Dr. Henry Yuh Anchunda กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ซึ่งคอยให้ความรู้ ให้โอกาสในการเรียนรู้ และฝึกฝนอบรมเกี่ยวกับการทำวิจัย อีกทั้งคอยอบรมสั่งสอน ติดตามและชี้แนะทางการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้ และผู้วิจัยจะนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้พัฒนาตนเองให้มีศักยภาพที่ดียิ่งขึ้นต่อไป

ผู้วิจัย ขอขอบพระคุณ ดร.ทำรงลักษณ์ เอื้อนครินทร์ ที่ได้ประสิทธิประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ครบถ้วนสมบูรณ์ และขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุதாகาญจน์ ปัทมดิลก รองศาสตราจารย์ ดร. กฤษณาภาณุพันธ์ โดพิทักษ์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ ตลอดจนขอขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยทุกท่านที่ช่วยสะท้อนและชี้แนะทางในการปรับปรุงแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นสาขาวิชาภาษาอังกฤษผู้เปรียบเสมือนพี่สาวและกัลยาณมิตร ทั้งยามทุกข์ และยามสุขตลอดการเรียนในหลักสูตร ได้แก่ นางสาวปติตตา พูลสวัสดิ์ เพื่อนร่วมหลักสูตร การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ แผน ก ผู้ซึ่งเป็นสมาชิกร่วมกับผู้วิจัย จำนวน 2 คน ในชั้นเรียนตลอดมา ที่คอยให้ความช่วยเหลือด้านการเรียนและคอยให้กำลังใจเสมอมา ขอขอบพระคุณผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุก ๆ ท่านที่ได้กล่าวถึงทั้งหมดที่มีส่วนช่วยในการทำวิจัยครั้งนี้สำเร็จไปด้วยดี

เหนือสิ่งอื่นใด ผู้วิจัยขอขอบพระคุณแม่ นางสาวศุภารัตน์ บุญมา ผู้ให้กำเนิดและให้โอกาสข้าพเจ้าในการศึกษาต่อในระดับมหาบัณฑิต รวมถึงพี่ชาย น้องชาย คู่สมรสที่สนับสนุนให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดการทำวิทยานิพนธ์จนประสบผลสำเร็จ

ญาณิศา บุญศรี

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
ประกาศคุณูปการ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ฌ
สารบัญภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	5
ขอบเขตการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
กรอบแนวคิดการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	10
แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Approach)	12
การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	19
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์	28
ความพึงพอใจ	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	42
บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	45
การกำหนดกลุ่มประชากร	45
การสร้างพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	46
การศึกษานำร่อง	64
การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง	66
การวิเคราะห์ข้อมูล	67

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	69
เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการ	
สื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ก่อนเรียนและหลังเรียน.....	69
การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้	
แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์	73
บทที่ 5 บทสรุป.....	76
สรุปผลการวิจัย	76
อภิปรายผล	78
การนำผลวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอน.....	80
บทสรุป	81
ข้อจำกัดในการวิจัย	81
ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป.....	82
บรรณานุกรม	83
ภาคผนวก	88
ประวัติผู้วิจัย	123

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แสดงการสังเคราะห์สาระการเรียนรู้ มาตรฐาน และตัวชี้วัดในการจัดการเรียนการสอน..	11
ตาราง 2 แสดงการสังเคราะห์ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	18
ตาราง 3 แสดงเกณฑ์การวัดและการประเมินผลความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ.....	26
ตาราง 4 แสดงการสังเคราะห์การจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์	36
ตาราง 5 แสดงการสังเคราะห์การเลือกกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการจัดการเรียนการสอน	37
ตาราง 6 แสดงการวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเพื่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ในด้านทักษะ การพูด.....	48
ตาราง 7 แสดงการวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรม ปฏิสัมพันธ์ตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	50
ตาราง 8 แสดงการกำหนดเนื้อหาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้น กิจกรรมปฏิสัมพันธ์	51
ตาราง 9 แสดงค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability).....	65
ตาราง 10 แสดงค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินของคะแนนการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนในชั้น การศึกษานำร่อง	65
ตาราง 11 แสดงสรุปข้อมูลเครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการวิจัย	67
ตาราง 12 แสดงคะแนนเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจากการใช้แนว การสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูด ภาษาอังกฤษ.....	70
ตาราง 13 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย (X) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนผลต่าง เฉลี่ย (D) และค่าทดสอบ (t-test) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนและหลังการเรียน โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์	71
ตาราง 14 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการวัดความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ แบ่ง ตามเกณฑ์หัวข้อการประเมินก่อนเรียนและหลังเรียน	72

ตาราง 15 แสดงค่าเฉลี่ยและระดับความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการพัฒนา ความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 5 ด้าน	73
--	----

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	7
-------------------------------	---

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล ที่นานาชาติประเทศใช้ติดต่อสื่อสารถึงกันทั่วโลก องค์การสหประชาชาติ (United Nations) องค์การสหภาพยุโรป (European Union) รวมไปถึงสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations) ที่ซึ่งประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นสมาชิก และได้ใช้ภาษากลางในการสื่อสารอันได้แก่ภาษาอังกฤษ ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร จึงมีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันและการทำงานในสังคมโลกปัจจุบันเป็นอย่างมาก เนื่องจากภาษาอังกฤษทำให้ผู้คนสามารถเชื่อมโยงแลกเปลี่ยนความรู้ วัฒนธรรม และมุมมองที่หลากหลาย รวมไปถึงการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร การศึกษา และเพิ่มโอกาสในการทำงานในระดับนานาชาติได้มากขึ้น

ประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกของประชาคมอาเซียน (ASEAN) ซึ่งภาษาอังกฤษถูกกำหนดให้เป็นภาษากลางสำหรับการติดต่อสื่อสารภายในกลุ่มสมาชิก ตามกฎบัตรอาเซียนข้อที่ 34 ระบุไว้ว่า ภาษาทางการของอาเซียนคือภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญอย่างมากในการส่งเสริมการติดต่อสื่อสารในด้านต่าง ๆ เช่น เศรษฐกิจ สังคม การเมือง การศึกษา วัฒนธรรม และการทำงานร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิก สำหรับประเทศไทย การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งสำคัญเพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าร่วมในเวทีระหว่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงต้องมีการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหลากหลายรูปแบบ โดยเน้นให้คนไทยสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนได้ดี (พระมหาสมิคร มหาวีโร, 2559)

กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นส่วนสำคัญในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยมุ่งหวังให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และสามารถใช้อังกฤษในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ วิชาภาษาอังกฤษถูกจัดให้เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่ทุกคนต้องเรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน สาระสำคัญของวิชาภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีเป้าหมายเพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความและนำเสนอข้อมูล และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในสาระนี้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจทั้งตนเองและผู้อื่นมากขึ้น พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างทางภาษา วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม และสังคมโลก

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นที่การใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนในสถานการณ์ที่เป็นจริง โดยให้นักเรียนมีโอกาสดูฝึกพูดโต้ตอบซึ่งกันและกัน เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน การเรียนการสอนรูปแบบนี้จะกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสาร มากกว่าการเรียนรู้ไวยากรณ์หรือคำศัพท์อย่างเดียว การจัดการเรียนการสอนจะอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์สังคมซึ่งว่าด้วยบริบทภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันในแต่ละชุมชนจะมีการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อม (สมยศ เม่นแยม, 2543) ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงต้องมีการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่ได้เรียนมาในการสื่อสาร มากพอจึงจะสามารถบรรลุผลไปได้ (Willis, 1996)

ในขณะเดียวกัน ข้อมูลรายงานประจำปีพุทธศักราช 2551 โดย Education First (EF) เป็นสัญญาณสำคัญเกี่ยวกับการศึกษาภาษาอังกฤษในประเทศไทย เมื่อพิจารณาอันดับการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยที่อยู่ในลำดับที่ 64 จาก 88 ประเทศ และได้คะแนนเพียง 48.54 จาก 100 คะแนนสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษในกลุ่มประชาชนไทยเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในอาเซียนแล้ว ไทยมีอันดับที่ 6 จาก 8 ประเทศ ซึ่งเห็นว่าการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่เพียงพอ โดยเฉพาะในบริบทที่ประเทศไทยเป็นประเทศที่พึ่งพาเศรษฐกิจด้านการท่องเที่ยวเป็นหลัก การมีทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่ดีจึงเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมการท่องเที่ยว และช่วยเตรียมความพร้อมให้กับคนไทยในการแข่งขันในตลาดแรงงานที่เชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลก (สำนักงานจัดอันดับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ อีเอฟ เอ็ดดูเคชั่น เฟิร์สท์, 2566)

ทั้งนี้การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของโรงเรียนวัดดอนจั่น อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ใช้การสื่อสารภาษาอังกฤษ และฝึกความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษอย่างถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ มีการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นรายวิชาเสริม ให้แก่นักเรียน เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังพูดภาษาอังกฤษ แต่ครูผู้สอนยังพบปัญหาจากรายงานผลการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนวัดดอนจั่น **พบว่าผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร** มีคะแนนต่ำกว่าเป้าหมายที่โรงเรียนกำหนดไว้ และเมื่อสำรวจปัญหาแล้วพบว่านักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้จริง ไม่สามารถพูดโต้ตอบ อธิบาย หรือให้ข้อมูลภาษาอังกฤษเมื่อถูกถามคำถามได้ สืบเนื่องมาจากการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนวัดดอนจั่นที่ผ่านมา นักเรียนเรียนรู้ผ่านการสอนแบบบรรยายและสาธิต โดยเน้นการสอนไวยากรณ์มากเกินไป ขาดการฝึกใช้คำศัพท์ในการสนทนาตามสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ปัจจัยสำคัญที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้นั้นคือ ครูผู้สอนขาดการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการปฏิสัมพันธ์ เช่น การฝึกพูดในกลุ่ม การแสดงบทบาทสมมติ การใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนขาดโอกาสฝึกพูดโต้ตอบซึ่งกันและกัน ไม่ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับ ณัฏฐา อ่อนสัมพันธ์ (2562) ได้อธิบายว่าการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเน้นการเรียนรู้แบบท่องจำและการสอนที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง โดยที่ครูถ่ายทอดความรู้และนักเรียนรับฟังโดยไม่มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ และมินตรา ฐิริปัญญวานิช (ม.ป.ป. อ้างถึงใน BBC Thailand, 2561) อธิบายว่าครูภาษาอังกฤษในประเทศไทยส่วนมากคุ้นชินกับการสอนที่มุ่งเน้นในกระบวนการสอบแบบข้อเขียนที่ไม่ได้เน้นการฝึกใช้ภาษา เน้นให้นักเรียนท่องจำ คำศัพท์และไวยากรณ์นำไปใช้ในการสอบมากกว่าให้ความสำคัญกับการฝึกให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

จากปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าวผู้วิจัยจึงศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ซึ่งถือว่าเป็นแนวทางที่สามารถส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ Littlewood (1981) กล่าวถึงกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ว่า กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกการพูดในสถานการณ์จริง กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ถูกนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรูปแบบการจับคู่ หรือกลุ่ม ลักษณะของกิจกรรมมีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน สร้างบรรยากาศของความผ่อนคลายเพื่อลดความเครียดและสร้างความเชื่อมั่นแก่นักเรียน

จากปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าวผู้วิจัยจึงศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ซึ่งถือว่าเป็นแนวทางที่สามารถส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนได้ฝึกการพูดในสถานการณ์จริง ทำให้นักเรียนมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษในบริบทที่หลากหลาย และสอดคล้องกับสถานการณ์ที่สร้างขึ้น ซึ่งการจัดการเรียนรู้ในลักษณะนี้ยังตอบสนองต่อลักษณะการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของนักเรียน เพราะการเปิดโอกาสให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ผ่านกิจกรรมที่หลากหลายจะช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาของนักเรียน อีกทั้งยังทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถด้านการพูด และเข้าใจในเชิงบริบทได้ดีขึ้น กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ถูกนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรูปแบบการจับคู่ หรือกลุ่ม ลักษณะของกิจกรรมมีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน สร้างบรรยากาศของความผ่อนคลายเพื่อลดความเครียดและสร้างความเชื่อมั่นแก่นักเรียน ยกตัวอย่างกิจกรรมได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติ (Role play) การเล่นเกม (Games) การใช้สถานการณ์จำลอง (Simulation) เป็นต้น Littlewood (1981, pp. 43-44)

ดวงพร (2552) กล่าวว่ากิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีเป้าหมายเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน โดยไม่จำกัดเป้าหมายของการเรียนเพียงแค่ความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือเนื้อหาหนึ่งอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ยังรวมถึงการพัฒนาความเข้าใจและการสร้างสรรค์ใน

การใช้ภาษา ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีทักษะที่หลากหลายและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยงานวิจัยของฟาร์ซานา (Farzana, 2015) เมื่อเปรียบเทียบกับการสอนโดยใช้แนวทางเดิมนั้นมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 พร้อมทั้งเสนอแนะว่า ครูที่สอนภาษาอังกฤษควรนำแนวทางการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ไปปรับใช้ในชั้นเรียน และการสอนทักษะแต่ละทักษะควรมีการใช้กิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน สอดคล้องกับเอลลิส (Ellis, 1994) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมในชั้นเรียน เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนเกิดปฏิสัมพันธ์ ฝึกให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นการเตรียมความพร้อมในการพูดใน สถานการณ์จริง ดังนั้นครูควรตระหนักและให้ความสำคัญกับการใช้ปฏิสัมพันธ์เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

โดยแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นแนวทางที่สามารถพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ โดยกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2544, น. 57-114) ได้ระบุขั้นตอนการสอนที่มีประสิทธิภาพในการสื่อสารออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นขั้นตอนนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทำกิจกรรมเร้าความสนใจ (Warm up) หรือกิจกรรมทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้ว การบอกจุดประสงค์ในการเรียน นำเสนอคำศัพท์ใหม่ โครงสร้างประโยคหรือการอ่านและเขียน ในขั้นตอนนี้จะเน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy)

ขั้นที่ 2 ขั้นการฝึกปฏิบัติ (Practice) ขั้นนี้เป็นการฝึกที่อยู่ในการดูแลของครู (Controlled Practice) เมื่อเห็นว่่านักเรียนเข้าใจแล้ว จึงให้นักเรียนจับกลุ่มฝึกกันเอง (Free Practice) ในขั้นนี้ครูไม่ขัดจังหวะการฝึกของนักเรียน ถึงแม้จะพบว่ามีข้อผิดพลาด แต่เมื่อฝึกเสร็จแล้วจึงจะแก้ไขภายหลัง เพราะระยะนี้ต้องการความคล่องแคล่วในการพูด (Fluency)

ขั้นที่ 3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) เป็นขั้นตอนที่นำความรู้ ทักษะภาษาที่ได้เรียนและฝึกปฏิบัติมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การสัมภาษณ์การทำงานกลุ่ม การเล่นเกม และการระดมสมอง การใช้คำถาม

Littlewood (1981) ได้เน้นถึงความสำคัญของกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน ที่ช่วยให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงหลักการทางภาษากับการใช้งานในบริบทสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การตั้งคำถาม การเล่นเกม บทบาทสมมติ การสัมภาษณ์ และการทำงานกลุ่ม กิจกรรมปฏิสัมพันธ์จะช่วยสร้างบรรยากาศที่ผ่อนคลายในชั่วโมงเรียน ลดความกังวล ประหม่า และเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน ซึ่งการจัดกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบชั้นเรียน แบบกลุ่ม หรือการจับคู่ นั้น จะทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น รู้สึกสนุกสนานในการเรียนรู้ เนื่องจากการได้มีส่วนร่วมกับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Johnson (1995) ที่ชี้ให้เห็นว่าการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียน ไม่เพียงแต่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารแต่ยังช่วยให้นักเรียนพัฒนาความเข้าใจในภาษาที่สองได้

อย่างเป็นธรรมชาติ การมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มทำให้นักเรียนมีความมั่นใจและสามารถปรับตัวตามสถานการณ์ได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งส่งผลดีต่อการเรียนรู้ในระยะยาว

ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดและส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น อันจะส่งผลให้นักเรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นการเตรียมความพร้อมในการพูดในสถานการณ์จริง ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน เพื่อเป็นพื้นฐานในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในอนาคต และส่งผลประโยชน์ต่อครูผู้สอนเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงวิธีการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ขอบเขตการวิจัย

1. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 1.1 ตัวแปรต้น การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์
 - 1.2 ตัวแปรตาม ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนวัดดอนจั่น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 62 คน
 - 2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ห้อง 1 โรงเรียนวัดดอนจั่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 30 คน ซึ่งได้จากวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มอย่างง่ายโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม (Cluster random sampling)
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการทดลองจำนวน 12 ชั่วโมง จัดการเรียนการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน ใช้เวลาแผนการสอนละ 2 ชั่วโมง ซึ่งเป็นคาบเรียนที่ต่อเนื่องกัน เนื่องจากการจัดกิจกรรมปฏิสัมพันธ์โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในชั้นเรียนนั้น จำเป็นต้องใช้เวลาในการจัดเตรียมและทำตามขั้นตอนกิจกรรมที่กำหนดไว้ ใช้เวลาทดสอบก่อนเรียนจำนวน 2 ชั่วโมง และทดสอบหลังเรียนจบเสร็จสิ้นทุกแผนการจัดการเรียนรู้ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง ภายหลังจากที่เรียนจบแล้วนักเรียนจะได้ทำแบบทดสอบความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

4. เนื้อหา

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 Greetings and introductions มีเนื้อหาเกี่ยวกับ Greeting, Introducing personal information การทักทาย การแนะนำตนเอง การถามตอบข้อมูลส่วนบุคคล

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 Describing People มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การบรรยายลักษณะบุคคล

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 Giving Directions มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การบอกทิศทาง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 Shopping มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การซื้อของบตสนทนาตามสถานการณ์ต่าง ๆ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

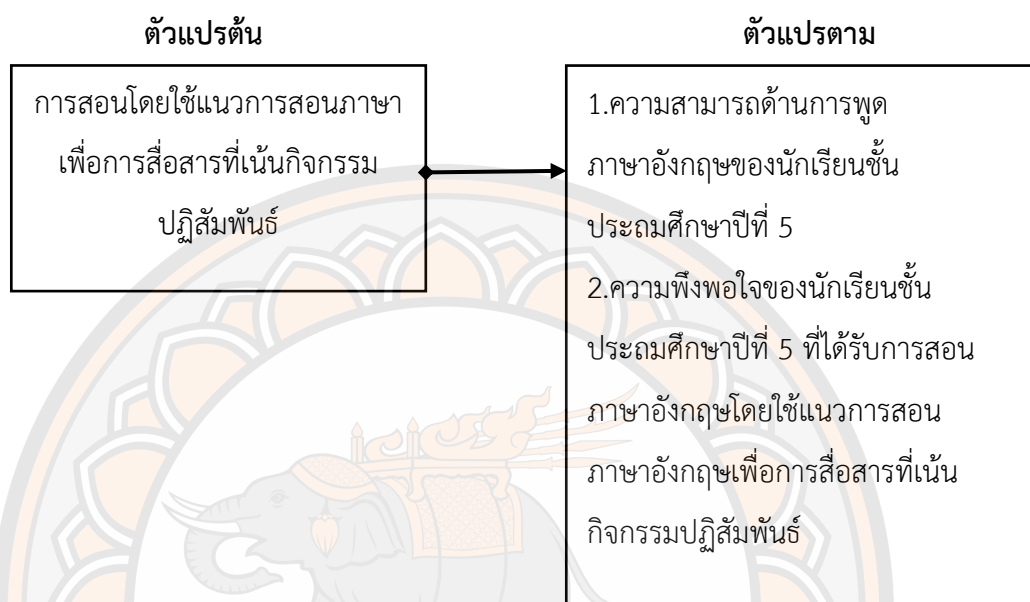
1. ได้พัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่

2. ได้เป็นแนวทางในการนำแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ไปใช้พัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน และเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนที่จะนำไปใช้ปรับปรุงพัฒนาในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

กรอบแนวคิดการวิจัย

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ การจัดการเรียนการสอนโดยนักเรียนได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันผ่านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ถูกจัดขึ้นในทุกชั้นการสอน 3 ชั้น ได้แก่ ชั้นที่ 1 ชั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ใช้กิจกรรมการใช้คำถาม (Questioning) ชั้นที่ 2 ชั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) ใช้กิจกรรมกิจกรรมเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) และ ชั้นที่ 3 ชั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) ใช้กิจกรรมการแสดงบทบาท

สมมติ (Role Play) บทเรียนที่จัดขึ้นสอดคล้องกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันได้แก่ การทักทาย (Greetings and introductions) การบรรยายลักษณะบุคคล (Describing People) การบอกทิศทาง (Giving Directions) และ การซื้อของ (Shopping)

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ผลการทดสอบด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประกอบด้วย 1) ความถูกต้อง (Accuracy) 2) ความคล่องแคล่ว (Fluency) 3) การแสดงท่าทาง น้ำเสียงประกอบการพูด (Gesture) โดยสามารถประเมินได้จากแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นแบบการวัดทักษะการพูดทางตรง จำนวน 4 ข้อ

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนได้พูดสื่อสารผ่านการทำกิจกรรม โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พูดโต้ตอบซึ่งกันและกันเพื่อฝึกใช้ภาษาอังกฤษ เช่น การสนทนา การถามตอบ การแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนข้อมูลในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม โดยดำเนินกิจกรรมในรูปแบบการจับคู่ จับกลุ่ม หรือทั้งชั้นเรียน ซึ่งกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในงานวิจัยนี้จะอยู่ในขั้นการสอนตามแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ในรูปแบบ 3Ps (PPP) ประกอบด้วย 1) ชี้นำเสนอเนื้อหา (Presentation) 2) ชี้นฝึก

ปฏิบัติ (Practice) 3) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ถูกจัดขึ้นในการจัดการเรียนรู้ในทุกชั้นการสอน 3 กิจกรรม อันได้แก่ 1) การถามคำถาม (Questioning) 2) การจับคู่เพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) และ 3) การแสดงบทบาทสมมติ (Role play) ตามลำดับ

ความพึงพอใจ หมายถึง การแสดงออกของความรู้สึกเชิงบวก หรือทัศนคติที่ดีของนักเรียนที่เกิดขึ้นต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่ จากการตอบแบบสอบถามโดยกำหนดค่าเฉลี่ยเป็น 5 ระดับ และมีค่าเฉลี่ยจากการวิเคราะห์ข้อมูลมากกว่า 3.50 ขึ้นไป โดยมีการประเมินทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ 3) ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ 4) ด้านนักเรียน และ 5) ด้านสื่อการเรียนการสอน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่ ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีลำดับเนื้อหาสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1. **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**
 - 1.1 สาระการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
 - 1.2 สาระการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
2. **แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Approach)**
 - 2.1 ความหมายแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.2 ประเภทของกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3 การสอนโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. **การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร**
 - 3.1 ความหมายของการพูด
 - 3.2 องค์ประกอบของการพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.3 หลักการสอนการพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.4 การวัดและประเมินผลความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ
4. **กิจกรรมปฏิสัมพันธ์**
 - 4.1 ความหมายและลักษณะของกิจกรรมปฏิสัมพันธ์
 - 4.2 ประเภทของกิจกรรมปฏิสัมพันธ์
 - 4.3 การจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์
5. **ความพึงพอใจ**
 - 5.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 5.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ
 - 5.3 การวัดความพึงพอใจ
6. **งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**
 - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1. สาระการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพและศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระการเรียนรู้ 4 สาระ ดังนี้

สาระการเรียนรู้ที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

สาระการเรียนรู้ที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

สาระการเรียนรู้ที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และ เปิดโลกทัศน์ของตน

สาระการเรียนรู้ที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2. สาระการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

วิจัยเล่มนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ผู้วิจัยจึงศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (รายวิชาภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช 2551 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนเพื่อฝึกทักษะการพูดสื่อสาร ได้แก่ สาระการเรียนรู้ที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการ ฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ป.5/1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำง่าย ๆ ที่ฟังและอ่าน

ป.5/2 อ่านออกเสียงประโยค ข้อความและบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ป.5/3 ระบุ/วาดภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายตรงตามความหมายของประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ป.5/1 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ป.5/2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำง่าย ๆ

ป.5/3 พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ

ป.5/4 พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว

ป.5/5 พูด/เขียน แสดงความรู้สึกของตนเอง เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ป.5/1 พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว

ป.5/2 เขียนภาพ แผนผัง และแผนภูมิแสดงข้อมูลต่าง ๆ ตามที่ฟังหรืออ่าน

ป.5/3 พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

ตาราง 1 แสดงการสังเคราะห์สาระการเรียนรู้ มาตรฐาน และตัวชี้วัดในการจัดการเรียนการสอน

สาระการเรียนรู้	มาตรฐาน	ตัวชี้วัด
สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร	มาตรฐาน ต 1.2	ป.5/1
การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบ	มีทักษะการสื่อสารทางภาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ	พูดโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล
		ป.5/2
		ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำง่าย ๆ

สาระการเรียนรู้	มาตรฐาน	ตัวชี้วัด
ยอด และความคิดเห็นในเรื่อง	มาตรฐาน ต 1.3	ป.5/1
ต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์	นำเสนอข้อมูลข่าวสาร	พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง
ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม	ความคิดรวบยอด และความ	และเรื่องใกล้ตัว
	คิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการ	ป.5/3
	พูดและการเขียน	พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ
		เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

จากตาราง 1 ผู้วิจัยได้พิจารณาคัดเลือกตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูด เพื่อนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ และนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ดัง ตารางสังเคราะห์แสดงข้างต้น อันประกอบไปด้วย สาระการเรียนรู้ที่ 1 มาตรฐาน ต 1.2 ตัวชี้วัด ป.5/1 ป.5/2 และ สาระการเรียนรู้ที่ 1 มาตรฐานที่ ต 1.3 ตัวชี้วัด ป.5/1 ป.5/3

แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Approach)

1. ความหมายแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Approach) ได้พัฒนาขึ้นครั้งแรกในช่วงปี 1970 ในแถบอเมริกาเหนือและยุโรป โดยมีสาเหตุหลักมาจากการเพิ่มขึ้นของผู้อพยพที่เข้ามาพำนักในประเทศแถบยุโรปในช่วงเวลาดังกล่าว องค์กรระหว่างประเทศของยุโรปหรือสภายุโรป (Council of Europe) จึงมองเห็นความสำคัญในการส่งเสริมการสื่อสารระหว่างผู้อพยพและชุมชนท้องถิ่น ทำให้เกิดแนวคิดในการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง โดยหลักการสำคัญคือการเน้นที่ความสามารถในการสื่อสารได้จริง โดยให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริงและเหมาะสม

Canale, & Swain (1980), Widdowson (1979) และ Savignon (1983) ได้กล่าวไว้ว่า ความรู้ความเข้าใจในการสื่อสารประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 4 ด้าน ดังนี้ 1) ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ (Grammatical Competence) 2) การเข้าใจและการใช้ภาษาในสังคม (Sociolinguistic Competence) 3) ความสามารถในการใช้ภาษาในบริบทของการสนทนา (Discourse Competence) และ 4) ความรู้และทักษะในการใช้กลยุทธ์ทางภาษาเพื่อสร้างความเข้าใจและแก้ไขสถานการณ์ (Strategic Competence)

นอกจากนี้ Richards (2006) ได้อธิบายบทบาทของนักเรียน (Learner Roles) ของการสอน ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสาร (Communicative Language Approach) ไว้ว่านักเรียนคือผู้ปรึกษา (negotiator) มุ่งให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และบทบาทของครู (Teacher Roles) คือ 1) ผู้ดำเนินการ (organizer, facilitator) 2) ผู้แนะนำหรือแนะแนว (guide) และ 3) ผู้วิจัยและนักเรียน (researcher, learner) นอกจากนี้ครูอาจมีบทบาทอื่น ๆ เช่น ผู้ให้คำปรึกษา (counselor) ผู้จัดการกระบวนการกลุ่ม (group process manager) โดยครูมีหน้าที่จัดกิจกรรม และในช่วงที่นักเรียนทำกิจกรรมครูจะกระตุ้นให้กำลังใจช่วยเหลือให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ได้ ความหมายและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ อันเป็นการเชื่อมช่องว่างระหว่างความสามารถทางไวยากรณ์ (grammar competence) และความสามารถทางด้านสื่อสาร (communicative competence) ของนักเรียน สำหรับบทบาทของสื่อการเรียนการสอนนั้น (The Role of Instructional Materials) เน้นการจัดสถานการณ์ที่ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติที่เน้นให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทำงานเป็นกลุ่มร่วมมือกัน โดยเน้นการใช้สื่อที่เป็นของจริง (authentic material) เช่น ป้าย ประกาศโฆษณา เป็นต้น

Ahellal (1990) ได้กล่าวถึง วิธีการสอนสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษไว้ว่า เป็นการสอนที่เน้นให้ ความสำคัญในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และเป็นการสอนที่ขัดแย้งกับการเน้น โครงสร้างภาษา ซึ่งนักเรียนจะได้เรียนรู้เรื่องไวยากรณ์ แต่ไม่สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารได้

Devitt et al. (1994) ได้แสดงทรรศนะเกี่ยวกับการสอน สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษว่าเป็นวิธีสอนที่เน้นการจัดกิจกรรมโดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษา มีเป้าหมายเพื่อการสื่อสารโดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner- centered) เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ สามารถนำความรู้ในสิ่งที่พบเห็น ซึ่งเป็นประโยชน์ในการสื่อสารทางสังคมไปปรับใช้ได้ในชีวิตจริง สิ่งสำคัญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ กระบวนการเรียนรู้ภาษาที่นักเรียนควรมี ดังนี้ 1) สามารถนำความรู้เดิมที่ผ่านการกลั่นกรองแล้ว ออกมาใช้ได้อย่างเหมาะสม 2) สามารถนำความรู้ออกมาใช้ในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องตามสถานการณ์ที่เป็นอยู่ 3) สามารถพัฒนาการใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับระดับความรู้ เช่น มีความรู้ทางไวยากรณ์ สามารถสร้างประโยคคำถาม ตอบคำถาม หรือให้ข้อเสนอแนะได้

Nunan (1995) ได้อธิบายลักษณะการสอน สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ ว่าเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์จริงหรือการใช้ภาษาที่มีความหมายและเป็นไปตามหลักสำคัญของการสื่อสาร อีกทั้งยังกล่าวว่าการสอน มีความเกี่ยวข้องกับการแลกเปลี่ยนข้อมูลและการปฏิสัมพันธ์ ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าธรรมชาติของนักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาตรงกับสถานการณ์ที่ต้องการสื่อสารและสามารถนำความรู้มาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

Walton, & Nayne (1995) ได้กล่าวถึง วิธีการสอนสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษว่าเป็น การสอนที่เน้นการภาษาพูดและภาษาท่าทางเพื่อใช้ในการส่งข้อมูล โดยต้องประกอบด้วยอย่างน้อย 2 บุคคลขึ้นไปเพื่อให้เกิดการสื่อสาร การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพนั้นต้องเน้นการฝึก ปฏิบัติให้ผู้สื่อสารมีทักษะในการส่งข้อมูลออกไป เพื่อให้ผู้รับเข้าใจและตอบสนองตามวัตถุประสงค์ได้ อย่างเหมาะสม

Williams (1995) ได้ให้ความหมายของวิธีการสอนสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษว่าเป็น การสอนที่เน้นการทำกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด โดยเฉพาะการสอนภาษาอังกฤษใน ฐานะเป็นภาษาที่สอง ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้นใน ชีวิตประจำวัน

Jarvis (1997) ลักษณะของการสอนวิชาภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารว่าผู้สอนต้อง รับบทบาทเป็นผู้ให้ความสะดวก ออกแบบกิจกรรมหรือผลิตสื่อและสร้างสถานการณ์สมมติที่ หลากหลายเพื่อให้กระบวนการเรียนการสอนเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ นักเรียน สามารถเรียนรู้และปฏิบัติการใช้ภาษาได้ด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังให้คำแนะนำและสนับสนุนนักเรียน ในการเข้าร่วมกิจกรรม อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีความกล้าใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

Larsen-Freeman (2002) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสอนวิชาภาษาอังกฤษสื่อสาร คือนักเรียนสามารถติดต่อสื่อสารภาษาอังกฤษได้ โดยนักเรียนมีความรู้ด้านโครงสร้างภาษา ความหมายของคำศัพท์ และหน้าที่ของภาษา นอกจากนี้ นักเรียนต้องเลือกรูปแบบของภาษาที่ เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น โดยสิ่งที่มีความโดดเด่นในการสอน คือ เนื้อหาของการเรียนจะอยู่ ภายใต้อะกระบวนการทางการจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งสิ้น โดยการที่นักเรียนจะสามารถสื่อสารได้นั้นต้องมียุทธศาสตร์ประกอบหลัก ๆ อยู่ 3 ประการด้วยกันคือ 1) ช่องว่าง ระหว่างข้อมูล (Information gap) คือความต้องการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันโดยเมื่อคู่ สนทนาไม่มีข้อมูลหรือมีข้อมูลไม่พอเพียงทำให้ต่างฝ่ายต้องการที่จะทราบหรือให้ข้อมูลซึ่งกันและกัน 2) การเลือก (Choice) คือนักเรียนมีโอกาสในการเลือกที่จะพูดหรือเขียน ตลอดจนรูปแบบในการ สื่อสารความหมาย 3) ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) คือ นักเรียนมีโอกาสที่จะได้ทราบถึงผลของการ สื่อสารที่ว่าประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวจากปฏิกิริยาของผู้ร่วมสนทนา นอกจากนี้แล้วการสอน สื่อสาร ยังเน้นการเรียนรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติกล่าวคือ ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาให้ มากที่สุด การให้นักเรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกันโดยให้เลือกใช้ภาษาตามต้องการและให้ประเมิน การสื่อสารด้วยตนเองเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารจริง ๆ ส่วนเรื่องข้อผิดพลาด ที่นักเรียนมีขณะที่มีการเรียนการสอนนั้นไม่ใช่สิ่งที่ต้องการการแก้ไขเสมอ ทั้งนี้ข้อผิดพลาดจะถูกแก้ไข เฉพาะในส่วนที่สำคัญ ๆ ที่จะไปขัดขวางหรือสร้างความสับสนของความเข้าใจในการสื่อสารเท่านั้น มิฉะนั้นนักเรียนอาจกลัวที่จะใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้

Richards (2006) กล่าวว่า วิธีการสอนภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารนั้นมุ่งเน้นความสำคัญของนักเรียนในการนำความรู้ทางภาษาที่มีอยู่ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง ดังนั้น การสอนเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ของชีวิตประจำวันจึงเป็นสิ่งจำเป็น ผู้สอนควรคำนึงถึงภาระงานและกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารจริงและสื่อที่ใช้ควรเป็นสื่อที่เชื่อถือได้ในกาสื่อสารจริง หากเกิดความผิดพลาดทางไวยากรณ์เล็กน้อย ผู้สอนไม่ควรแก้ไขทันที แต่ควรแก้ไขหากความผิดพลาดดังกล่าวทำให้ไม่เข้าใจหรือสื่อสารผิดเพื่อให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษจากการศึกษาความหมายของการสอนภาษาอังกฤษในการสื่อสารนั้นเป็นขั้นตอนการสอนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้สอนกำหนดสถานการณ์การเรียนรู้ภาษาจาก สถานการณ์ที่สมจริง เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน นักเรียนกับเพื่อนนักเรียนกับผู้สอน หรือนักเรียนกับผู้คนนอกห้องเรียน โดยให้ความสำคัญกับหน้าที่ของภาษา บริบททางภาษาศาสตร์ และบริบททางสังคมหรือสถานการณ์ ทั้งนี้เพื่อให้การเรียนการสอนเป็นกิจกรรมการสื่อสารที่สมจริง

จากการศึกษาความหมายของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นแนวทางการสอนภาษาอังกฤษที่มีเป้าหมายให้นักเรียนใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและสมจริง โดยครูผู้สอนจะสร้างสถานการณ์การเรียนรู้ที่จำลองจากชีวิตจริง เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการสื่อสารที่หลากหลาย ซึ่งอาจเป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง ระหว่างนักเรียนกับสื่อการเรียน ระหว่างนักเรียนกับครู หรือระหว่างนักเรียนกับผู้คนนอกห้องเรียน โดยการจัดการเรียนการสอนเน้นให้นักเรียนเข้าใจและใช้ภาษาภายใต้บริบทที่หลากหลาย เช่น บริบททางภาษาศาสตร์ บริบททางสังคม เพื่อนำไปสู่การพัฒนาทักษะการสื่อสารที่เป็นธรรมชาติและสมจริง

2. ประเภทของกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Littlewood (1981) ได้แบ่งประเภทของกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็น 2 แบบ ได้แก่ กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ และกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม รายละเอียดดังนี้

กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ เป็นกิจกรรมที่มุ่งให้นักเรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ นักเรียนจะต้องใช้ภาษาเท่าที่ตนสามารถใช้ได้ เพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจกันได้มากที่สุด อาจจัดกิจกรรมได้หลายแบบ แต่มีหลักร่วมกัน กล่าวคือต้องกำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนเกิดความจำเป็นต้องใช้ภาษาเพื่อหาข้อมูลที่ตนเองยังขาดอยู่ หรือเพื่อแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง

กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ นอกจากจะมีวัตถุประสงค์ให้นักเรียนได้เลือกใช้ภาษาตามหน้าที่ของการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ยังคำนึงถึงการให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในสังคมอีกด้วย ซึ่งกิจกรรมที่เหมาะสมคือ การใช้สถานการณ์จำลองและ

การแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ร่วมกัน โดยผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กันทางสังคม และจะทำให้ นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองให้เป็นผู้ที่เรียนรู้เองตลอดชีวิต

นอกจากนี้ Paulston (n.d. อ้างถึงใน สายชล ดีประสิทธิ์, 2547) ได้เสนอรูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. การกำหนดทางด้านสังคมและบทสนทนา คือ การจัดกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนมีโอกาสฝึกใช้บทสนทนาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในสังคม เช่น การทักทายและแนะนำตัว เป็นต้น
2. กิจกรรมการแก้ปัญหา คือ กิจกรรมที่สมมติสถานการณ์ให้นักเรียนแก้ปัญหา ซึ่งจะมีแนวทางหลายอย่างในการแก้ปัญหานั้น ๆ
3. การแสดงบทบาทสมมติ คือ กิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้รับการพัฒนาในด้านพฤติกรรมบางอย่างต่อเพื่อ ซึ่งจะถูกจัดอยู่ในบทบาทต่าง ๆ รูปแบบการจัดกิจกรรมสมมติประกอบด้วยส่วนสำคัญ ได้แก่ สถานการณ์ บทบาทที่ให้ และสำนวนที่ใช้พูด การจัดบทบาทสมมติควรคำนึงถึงประสบการณ์เดิมของนักเรียน

3. การสอนโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระการเรียนรู้ที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

สมิทธา อังวัฒนกุล (2540) กล่าวว่า กระบวนการสอนสื่อสารภาษาอังกฤษ มี 3 ขั้น ดังนี้

- 1) ขั้นการนำเสนอ (Presentation) เน้นการนำเสนอคำศัพท์และให้นักเรียนได้เข้าใจความหมายของคำ
- 2) ขั้นการฝึก (Practice/Controlled practice) ครูควบคุมการใช้ภาษาเนื่องจากเป็นขั้นตอนที่นักเรียนนำภาษาที่ได้เรียนรู้มาใช้
- 3) ขั้นการใช้ภาษา (Production/ Free Practice) นักเรียนนำความรู้ที่ได้เรียนมาไปใช้ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริง

Littlewood (1984) ได้เสนอขั้นตอนการสอนสื่อสารภาษาอังกฤษ มี 3 ขั้นตอน คือ

- 1) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing new language) ครูผู้สอนนำเสนอข้อมูลที่สามารถกระตุ้นการเรียนรู้และจัดกิจกรรมตามสถานการณ์ต่าง ๆ
- 2) ขั้นฝึก (Practice/Controlled practice) ครูแนะนำการฝึกใช้ภาษาแก่นักเรียน
- 3) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production/ Free Practice) นักเรียนนำความรู้ทางภาษาที่ได้เรียนไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ

Byrne (1990) ได้เสนอวิธีการสอนภาษาอังกฤษสื่อสารโดยแบ่งเป็น 3 ขั้น คือ

- 1) ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation or introducing new language item) ขั้นตอนนี้มุ่งเน้นให้นักเรียนเข้าใจความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์ภาษา ในขณะที่เรียนรู้ โดยผู้สอนจะนำเสนอสถานการณ์ให้แก่ นักเรียน โดยใช้รูปภาพหรือกิจกรรมเล่าเรื่อง เพื่อสร้างความสนใจและให้นักเรียนติดตามได้ ผู้สอนอาจจะอ่านบทสนทนาหรือเรื่องราวที่เกี่ยวข้องเพื่อให้นักเรียนฟัง โดยในเนื้อหาที่ใช้ควรมีคำศัพท์หรือรูปแบบของภาษาที่ต้องการสอน นอกจากนี้ผู้สอนควรสอดแทรกคำศัพท์ที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้วเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาที่ผู้สอนกระตุ้นให้เกิดกระบวนการเรียนรู้เพื่อเป็นการตรวจสอบว่านักเรียนเข้าใจเรื่องที่ฟังหรืออ่านระดับใดด้วยการตั้งคำถาม ให้นักเรียนตอบหรือกระตุ้นให้นักเรียนพูด ถ้านักเรียนตอบคำถามได้ ผู้สอนไม่ควรเสียเวลานำเสนอเนื้อหา มากนัก แต่ถ้ามีนักเรียนตอบคำถามได้เป็นจำนวนน้อยให้ผู้สอนพิจารณาว่าจำเป็นต้องสอนหรืออธิบายเนื้อหาภาษาหรือไม่ ในการสอนหรืออธิบายเนื้อหาดังกล่าว ผู้สอนต้องอธิบายให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจนว่าเนื้อหาภาษามีรูปแบบวิธีการใช้และความหมายอย่างไร
- 2) ขั้นการฝึก (Practice/controlled practice) เป็นกระบวนการที่นักเรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่โดยครูผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะในการฝึก การฝึกแบบควบคุมนี้เป็นการฝึกนักเรียนทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อยและฝึกทีละคน ซึ่งจะเน้นความแม่นยำของรูปแบบภาษาเป็นสำคัญจึงควรใช้เวลาเพียงเล็กน้อย
- 3) ขั้นปฏิบัติ (Production/ less- controlled practice) เป็นการฝึกใช้ภาษาที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษา ในชั้นเรียนกับการนำไปใช้จริงนอกชั้นเรียน โดยผู้สอนเป็นผู้แนะแนวทางวิธีฝึกอยู่ในรูปของการทำกิจกรรมแบบต่าง ๆ เช่น การมีปฏิสัมพันธ์ การมีส่วนร่วม การพัฒนากระบวนการคิด โดยผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มหรือจัดการขั้นเริ่มต้นของกิจกรรม เช่น การอธิบายวิธีการทำกิจกรรม การจัดกลุ่มนักเรียนหลังจากนั้นนักเรียนจะเป็นผู้ทำกิจกรรมเอง นักเรียนสามารถใช้ภาษานอกเหนือจากรูปแบบที่กำหนดไว้ได้ ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีโอกาสนำความรู้ทางภาษามาใช้ให้เกิดประโยชน์ในขั้นนี้

Richards (2006) กล่าวว่าขั้นตอนการสอนสื่อสารสำหรับวิชาภาษาอังกฤษ มี 3 ขั้นตอนดังนี้

- 1) ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing new language) ครูนำเสนอคำศัพท์และภาษาให้นักเรียนเข้าใจ
- 2) ขั้นการฝึก (Practice/Controlled practice) นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาโดยมีครูเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ
- 3) ขั้นการใช้ภาษา (Production/ Free Practice) ในขั้นนี้นักเรียนจะได้นำความรู้ที่ได้เรียนมาปรับใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ

ตาราง 2 แสดงการสังเคราะห์ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3
Littlewood (1984)	1. ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation/Introducing New language) ผู้สอนเป็น ผู้ให้ข้อมูลแก่นักเรียน โดย การเสนอบริบทหรือ กระตุ้นการเรียนรู้ สถานการณ์แก่นักเรียน	2. ขั้นฝึก (Practice/Controlled practice) นักเรียน ฝึกใช้ ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ใน ลักษณะของการ ฝึกแบบควบคุมหรือชี้นำ	3. ขั้นการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร (Production/Free Practice) นักเรียนนำความรู้ทาง ภาษาที่ได้เรียนไปใช้ใน สถานการณ์ต่าง ๆ
Byne (1990)	1. ขั้นเสนอเนื้อหา (Presentation or introducing new language item) ผู้สอนจะนำเสนอ สถานการณ์ให้นักเรียน โดยใช้รูปภาพหรือ กิจกรรมเล่าเรื่องเพื่อสร้าง ความสนใจและให้นักเรียน ติดตามได้	2. ขั้นการฝึก (Practice/ controlled practice) นักเรียนฝึกใช้ภาษาที่เพิ่ง เรียนรู้ใหม่โดยครูผู้สอน เป็นผู้ชี้แนะในการฝึก	3. ขั้นปฏิบัติ (Production/ less- controlled practice) ฝึกใช้ภาษาที่เชื่อมโยง ระหว่างการเรียนรู้ภาษา ในชั้นเรียนกับการ นำไปใช้จริงนอกชั้นเรียน โดยผู้สอนเป็นผู้แนะ แนวทางวิธีฝึกอยู่ในรูป ของการทำกิจกรรม
Richards (2006)	1. ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation or Introducing New language) เด็ก ได้ เรียนรู้และทำความเข้าใจ เกี่ยวกับความหมายและ วิธีการใช้ภาษา	2. ขั้นการฝึก(Practice/ Controlled practice) เด็ก ได้ฝึกใช้ภาษาที่ เริ่มเรียนรู้ ใหม่ในลักษณะของการ ฝึกแบบควบคุม	3. ขั้นการใช้ ภาษาเพื่อ การสื่อสาร (Production/ Free Practice) เป็นขั้นที่ เด็กได้ลองใช้ภาษาใน สถานการณ์ต่าง ๆ
สุมิตรา อัมวัฒนกุล (2540)	1. ขั้นการ นำเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นการ เน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้	2. ขั้นการฝึก (Practice/ Controlled practice) เป็น การให้นักเรียน ฝึกใช้ภาษา ที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่ใน	3. ขั้นการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร (Production/Free Practice)

ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3
และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย	ลักษณะของการฝึกแบบควบคุม	เป็นการให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ

จากตาราง 2 การสังเคราะห์ขั้นตอนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสรุปได้ว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีขั้นตอนทั้งหมด 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำเสนอเนื้อหา ขั้นการฝึกปฏิบัติ และขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ขั้นที่ 1 นำเสนอเนื้อหา (Presentation) เป็นขั้นตอนนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทำกิจกรรมสร้างความสนใจ (Warm up) หรือกิจกรรมทบทวนสิ่งที่เรียนมาแล้ว การบอกจุดประสงค์ในการเรียน นำเสนอคำศัพท์ใหม่ โครงสร้างประโยคหรือการอ่านและเขียน ในขั้นตอนนี้จะเน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy)

ขั้นที่ 2 การฝึกปฏิบัติ (Practice) ขั้นนี้เป็นการฝึกที่อยู่ในการดูแลของครู (Controlled Practice) เมื่อเห็นว่านักเรียนเข้าใจแล้ว จึงให้นักเรียนจับกลุ่มฝึกกันเอง (Free Practice) ในขั้นนี้ครูไม่ขัดจังหวะการฝึกของนักเรียน ถึงแม้จะพบว่ามีข้อผิดพลาด แต่เมื่อฝึกเสร็จแล้วจึงจะแก้ไขภายหลัง เพราะระยะนี้ต้องการความคล่องแคล่วในการพูด (Fluency)

ขั้นที่ 3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) เป็นขั้นตอนที่นำความรู้ ทักษะภาษา ที่ได้เรียนและฝึกปฏิบัติมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ

การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

1. ความหมายของการพูด

ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อมูลในการพูดสื่อสารได้ถูกต้องและเหมาะสมกับวัยของผู้พูดและผู้ฟังที่พูดด้วย ตลอดจนถึงเหมาะสมกับโอกาสต่าง ๆ ของการพูดเพื่อการสื่อสาร

การถ่ายทอดทางภาษา Bromley (1992; Ross, & Bettey, 1990) ได้ให้ความหมายการพูดเพื่อการสื่อสารคือ การถ่ายทอดความหมายผ่านเสียงอาทิปกริยาท่าทาง และสัญลักษณ์เพื่อสื่อสารข้อมูลต่าง ๆ ให้แก่ผู้รับสาร กล่าวคือเป็นกระบวนการการถ่ายทอดข้อมูลจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งผ่านทักษะ การฟัง และการพูด ซึ่งได้สอดคล้องกับ Byrne (1976, p. 8) กล่าวว่า ทักษะการฟัง พูด ไม่สามารถแยกจากกันได้ ทักษะการฟังเป็นทักษะด้านการรับ (Receptive skill) และทักษะพูดเป็นทักษะด้านการแสดงออก (Productive skill) การพูดเพื่อการสื่อสารยังหมายถึง

การใช้วาจาเพื่อการถ่ายทอดข้อมูลไปสู่บุคคลอื่นตามจุดประสงค์ที่ต้องการจะสื่อสารการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ซึ่งการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพนั้นจะก่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง กล่าวคือ ผู้พูดต้องพูดให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายและจุดประสงค์ที่ต้องการที่จะสื่อการใช้คำพูดที่เหมาะสม รวมถึงพูดให้เหมาะสมกับสถานการณ์ นอกจากนี้ต้องเข้าใจวัฒนธรรมของการพูดและวัฒนธรรมของภาษา (Finocchiaro, & Brumfit, 1983; Harmer, 2001)

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การพูดเพื่อการสื่อสารคือกระบวนการที่ผู้ส่งสารถ่ายทอดข้อมูลผ่านการพูดโดยใช้ภาษาที่ถูกต้อง เพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจในสิ่งที่ต้องการสื่อสาร รวมทั้งการใช้กริยา ท่าทาง หรือสัญลักษณ์ประกอบเพื่อให้การสื่อสารชัดเจน โดยผู้ส่งสามารถเลือกใช้คำพูดและระดับภาษาที่สอดคล้องและเหมาะสมกับสถานการณ์หรือบุคคลเพื่อทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ

2. องค์ประกอบของการพูด

ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพประกอบด้วยหลายปัจจัยสำคัญ ซึ่งจะช่วยให้ผู้ส่งสาร และผู้รับสารเข้าใจในเนื้อหาที่สื่อสารได้อย่างถูกต้อง โดยองค์ประกอบที่สำคัญประกอบไปด้วย

องค์ประกอบด้านหลักไวยากรณ์ คือ การพูดที่ใช้ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา ประเภทของคำศัพท์ หน้าที่ของคำ เป็นต้น (Bern, 1990; Canale, & Swain, 1980; Nunan, 1999) นักเรียนจึงจำเป็นต้องมีพื้นฐานด้านไวยากรณ์ เนื่องจากการพูดเพื่อการสื่อสาร ต้องใช้โครงสร้างภาษา มีความแตกต่างกันตามประเภทของประโยค และระดับความซับซ้อนของข้อความ ทำให้เกิดการสื่อสารมีความแตกต่างกันออกไป

องค์ประกอบด้านเนื้อหา คือ ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษา โดยที่ผู้ใช้ภาษามีความสามารถในการใช้มีความรู้ในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องตามความต้องการที่จะสื่อความหมาย (Bachman, 1990; Nunan, 1999)

แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ 1) ความรู้ความสามารถในการจัดและเรียบเรียงอย่างเป็นระบบ (Organizational competence) แบ่งย่อย ได้แก่ ความรู้ทางหลักไวยากรณ์ (Grammatical competence) ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ประโยค ข้อความ (Textual competence) ความรู้ในการปฏิบัติ (Pragmatic competence) ความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ของภาษา (Language function) การเชื่อมโยงคำประโยค หรือข้อความต่าง ๆ เพื่อสื่อ ความหมายและสามารถใช้ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ทางสังคม (Sociolinguistic competence) 2) ความรู้ทางทฤษฎี หมายถึง ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาผู้ใช้ภาษามีความสามารถในการใช้มีความรู้ในเนื้อหาที่เกี่ยวข้องตามความต้องการที่จะสื่อความหมายและ กระบวนการทางด้านจิตวิทยาหมายถึงการใช้การมองเห็นและการได้ยินรวมถึงการเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ (Bachman, 1990; Nunan, 1999)

องค์ประกอบด้านการออกเสียง คือการออกเสียงคำศัพท์ การเน้นหนักคำในระดับเสียงสูงต่ำอย่างถูกต้อง และความชำนาญการในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารอย่างราบรื่น รวมถึงความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา และความเข้าใจในการสื่อสาร ทั้งการตอบสนองและการนำเสนอคำพูดที่ต้องการสื่อออกไป เมื่อผู้รับสารเกิดความเข้าใจ จึงระบุได้ว่าองค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสารครบถ้วนทุกประการ (Harris, 1969)

องค์ประกอบด้านระดับภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ คือการพูดโดยใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ต่าง ๆ ที่แตกต่างกันไป (Bachman, 1990; Canale, & Swain, 1980; Harris, 1969; Nunan, 1999) รวมถึงความรู้ในการใช้ภาษาและการโต้ตอบตามสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นการใช้ภาษาในภาคปฏิบัติจริงซึ่งเกิดหลังจากการนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจทางภาษากล่าวคือการคัดเลือกคำ วลี และประโยคที่ถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะในการเริ่มต้นการสนทนาจนกระทั่งจบการสนทนา

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการพูดเพื่อการสื่อสารประกอบด้วย ความรู้ ความสามารถด้านหลักไวยากรณ์ ด้านระดับการใช้ภาษา และด้านเนื้อหาที่เกิดขึ้นระหว่างการพูดสื่อสารระหว่างบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง และส่งผลให้การสื่อสารเข้าใจซึ่งกันและกันผู้พูดจำเป็นต้องมีความรู้ทางทฤษฎีและทักษะในการปฏิบัติ เพื่อให้ผู้พูดสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยในงานวิจัยนี้มุ่งเน้นไปในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากกว่าเน้นหลักไวยากรณ์

3. หลักการสอนการพูด

ในการสอนการพูดเพื่อการสื่อสารเพื่อที่จะได้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ และเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายนั้น ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่อที่จะให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนมากที่สุด

Bern (1990; Littlewood, 1981; Widdowson, 1978) กล่าวถึงประเด็นหลักที่สำคัญในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารไว้ว่า 1) มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสารทางสังคม ซึ่งพูดเพื่อทำให้เกิดความหมายในการสื่อสารบางสิ่งบางอย่างถึงบางคนเพื่อจุดมุ่งหมายบางประการทั้งการพูดและการเขียน 2) ความหลากหลายทางภาษาเป็นส่วนหนึ่งของพัฒนาการทางภาษาและการใช้ภาษาของนักเรียนและผู้ใช้ภาษา 3) ความสามารถของนักเรียนคือการพิจารณาถึงความเชื่อมโยงและความต่อเนื่องในการใช้ภาษาซึ่งไม่ใช่กฎเกณฑ์และเงื่อนไขทางภาษา 4) การเรียนภาษาที่มากไปกว่าความหลากหลายทางภาษาคือการแสดงให้เห็นคุณค่าของการเรียนและการสอนภาษา 5) วัฒนธรรมถือเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อความสามารถทางภาษาของผู้พูดในการสื่อสารซึ่งรวมถึงภาษาแม่และภาษาที่สอง 6) ไม่มีวิธีการหรือหลักการใดหลักการหนึ่งหรือเทคนิควิธีการใดที่จะกำหนดให้เป็น

หลักการเดียวที่ใช้ในการสอนภาษา 7) ภาษาเป็นการแสดงออกทางความคิดอุดมคติภายในของแต่ละบุคคล หน้าที่ของข้อความ เกี่ยวโยงถึงการพัฒนาขีดความสามารถของแต่ละบุคคล 8) นักเรียนจำเป็นต้องถูกกระตุ้นให้ทำกิจกรรมหรืองานอื่นทางภาษา ซึ่งนักเรียนจะต้องใช้ได้หลากหลายตามจุดประสงค์ทางภาษาได้อย่างเหมาะสม

นอกจากนี้ Brown (2007) ได้กล่าวถึงหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า 1) เป้าหมายของการสอนเน้นไปที่องค์ประกอบทั้งหมดของทักษะการสื่อสารและไม่จำกัดอยู่ภายในกรอบของ เนื้อหาภาษาหรือไวยากรณ์ 2) เทคนิคทางภาษาได้รับการออกแบบมาเพื่อนำนักเรียนไปสู่การใช้ภาษาอย่างแท้จริงตามหน้าที่ภาษาและปฏิบัติจริงโดยมีจุดมุ่งหมายในการพูดมากกว่ารูปแบบโครงสร้างภาษาที่มีใช้เป้าหมายหลัก หากแต่ตัวรูปแบบเฉพาะของภาษาต่างที่ถูกต้องนั้นจะทำให้ นักเรียนสามารถสื่อสารจนสำเร็จตามเป้าหมาย 3) ความคล่องแคล่วและความถูกต้อง เป็นหลักการเสริมที่อยู่ภายใต้เทคนิคการสื่อสาร 4) นักเรียนต้องใช้ภาษาอย่างเข้าใจและสร้างสรรค์ภายในบริบทที่คุ้นเคยและผ่านการฝึกปฏิบัติมาก่อน

Nunan (2003) กล่าวถึงหลักในการสอนพูดเพื่อการสื่อสารไว้ว่า 1) ตระหนักถึงความแตกต่างของบริบทของการเรียนรู้ระหว่างภาษาที่สองกับภาษาต่างประเทศ 2) ให้นักเรียนได้ฝึกฝนทั้งความคล่องแคล่วและความถูกต้อง 3) การกำหนดโอกาสการพูดของครูแต่เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดโดยใช้งานกลุ่มและงานคู่ 4) ออกแบบภาระงานที่เกี่ยวกับการพูดที่มีความหมาย 5) จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงให้นักเรียนได้ฝึกทั้งการสื่อสารเพื่อจุดมุ่งหมายหมายทางสังคมและการสื่อสารเพื่อความต้องการของตน

จากแนวคิดดังกล่าวทำให้เกิดแนวคิดที่ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรนำเสนอรูปแบบภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง นำไปสู่การสอนคำศัพท์ โครงสร้าง การออกเสียง มีการฝึกฝนจนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาโครงสร้าง สามารถใช้ได้ถูกต้องแล้ว จึงนำความรู้ที่ได้ไปฝึกใช้ในสถานการณ์จริงที่อาจพบเจอในชีวิตประจำวัน กล่าวโดยสรุปการสอนพูดเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรเป็นการสอนที่สนับสนุนให้นักเรียนมีทักษะความสามารถทั้งในด้านการใช้ ภาษาและความรู้ด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์โครงสร้างทางภาษา ซึ่งการเรียนการสอนจะมีประสิทธิภาพ นั้นก็ต่อเมื่อนักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่มีการแลกเปลี่ยนการสื่อสาร ได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ ครูผู้สอนเป็นผู้อำนวยความสะดวกและสนับสนุนกิจกรรมการเรียนรู้ คอยกระตุ้นและสร้างบรรยากาศรวมถึงสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้อีกด้วย

4. การวัดและประเมินผลความสามารถด้านการพูด

การทดสอบทักษะการพูดจะเน้นการสื่อความหมายของสารของผู้พูดที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ผู้เข้าสอบต้องรู้วัตถุประสงค์ของการพูดและบทบาทของตนเองว่าพูดในฐานะใด หรือสวมบทบาทใดในการพูด และในการพูดนี้มีผู้ฟังร่วมอยู่ด้วยหรือไม่ ผู้ฟังเป็นใครมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องผู้พูดจะพูดมากน้อยเพียงใด นอกจากนี้ผู้พูดต้องรู้อยู่แล้วว่าพูดในสถานการณ์ใด มีครูเป็นผู้ฟังให้คะแนนมีเพื่อนร่วมชั้นเป็นกรรมการตัดสินหรือไม่ มีสื่อโสตทัศนใดที่ใช้ เช่นมีภาพนิ่ง สไลด์ วิดีทัศน์ เทปบันทึกเสียงประกอบการพูดหรือไม่ (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2544)

การทดสอบทักษะการพูด ถือว่าเป็นทักษะที่ทำนายทั้งการเตรียมการทดสอบ การดำเนินการ และการให้คะแนน ด้วยเหตุนี้คนส่วนใหญ่จึงพบข้อจำกัดหลายประการในการวัดทักษะทางด้านการพูด อย่างไรก็ตามนักวิชาการหลายท่านได้เสนอวิธีการทดสอบความสามารถด้านการพูดหลายรูปแบบดัง โดย Thornberry (2011) ได้กล่าวถึงประเภทของการสอบพูด ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ (interviews) การสัมภาษณ์ควรจัดขึ้นในห้องที่แยกออกจากห้องเรียน และเรียกนักเรียนเข้าไปสัมภาษณ์ทีละคน ระหว่างนั้นผู้สอนอาจมอบหมายนักเรียนคนอื่นในห้องเรียนให้ทำภาระงานการเขียนหรืออ่าน (โดยให้ภาระงานนั้นเป็นส่วนหนึ่งของการสอบ) การสัมภาษณ์นั้นค่อนข้างไม่เป็นปรนัยในแง่ของรูปภาพที่ใช้สนทนา จึงไม่ใช่เรื่องแปลกหากผลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนมีคุณภาพต่าง ผู้สัมภาษณ์เป็นผู้ประเมิน อาจจะยากที่ต้องรักษาความสิ้นไหลในการสัมภาษณ์ พร้อมกับประเมินความสามารถด้านการพูดของผู้ให้สัมภาษณ์ในช่วงเวลาเดียวกัน วิธีหลีกเลี่ยงปัญหาเหล่านี้ทำได้โดยพูดคุยกับผู้ให้สัมภาษณ์ด้วย บริบทที่เป็นกันเองในเบื้องต้นจะช่วยผ่อนคลายบรรยากาศได้ ใช้รูปภาพหรือการเลือกหัวข้อสัมภาษณ์ เพื่อเป็นขอบเขตในการสัมภาษณ์ โดยเฉพาะควรมีการกำหนดเวลาหนึ่งหรือสองนาทีเพื่อให้นักเรียน เตรียมตัวหากพบว่าหัวข้อนั้นยาก หากคำถามซ้ำกับผู้ให้สัมภาษณ์รายอื่นซึ่งอาจจะมีผลต่อผู้ให้ สัมภาษณ์เอง ควรมีบุคคลที่สามเป็นผู้ร่วมประเมิน เพื่อประกันความเที่ยงตรงของการประเมิน

2. การพูดสด (live monologues) นักเรียนจะได้เตรียมตัวและเลือกหัวข้อที่จะนำเสนอแบบสั้น ๆ ด้วยตนเองมาก่อน การวัดผล และการประเมินความสามารถของนักเรียนนั้นต้องเปิดกว้าง หากมีนักเรียนคนอื่นรับบทบาทเป็นผู้ชมควร ให้มีการถาม-ตอบด้วยซึ่งจะเป็นการพิสูจน์ความสามารถของผู้พูดในการโต้ตอบอย่างเป็นธรรมชาติแต่ การให้นักเรียนพูดหรือนำเสนอนั้นต้องเป็นการทดสอบที่มีเหตุมีผลและตอบสนองต่อจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน

3. บันทึกเสียงการพูด (recorded monologues) การบันทึกเสียงการพูดช่วยให้นักเรียนกดดันน้อยกว่าการพูดต่อหน้าสาธารณชน เป็นรูปแบบ การสอบที่ไม่เป็นทางการและไม่ต้องฝึกฝนมากเท่าการพูดสด (Live monologues) นักเรียนมีโอกาสได้ บันทึกเสียงพูดของตนเองเกี่ยวกับหัวข้อที่ครูเลือกให้ หรือตนเองเลือกเอง เช่น หัวข้อกีฬาหรือกิจกรรมยาม ว่างที่ชื่นชอบ ข้อดีของการสอบ

แบบนี้คือนักเรียนจะได้ส่งงานหลังจากที่ผู้สอนสอนเนื้อหา นั้น ๆ จบแล้ว และสามารถตรวจสอบผลลัพธ์ได้ด้วย ‘การตรวจสอบสามด้าน’ (triangulation) คือวิธีที่ผู้ตรวจจะนำคะแนนมาเปรียบเทียบกับค่ามาตรฐาน

4. บทบาทสมมติ (role play) การเล่นบทบาทสมมติของนักเรียนในห้องเรียนสามารถนำมาใช้ในการสอบได้ ‘บทบาท’ ซึ่งสามารถเล่นได้ทั้งผู้สอบหรือนักเรียน แต่อิทธิพลของคู่สนทนาเป็นเรื่องที่ควบคุมยาก บทบาทสมมติจึงไม่ต้องใช้ทักษะการแสดงที่ซับซ้อนหรือจินตนาการที่มากมาย การใช้สถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงเป็นในชีวิตประจำวันเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เพราะนักเรียนจะเกิดความเข้าใจง่าย หรืออาจรวมไปถึงการให้ข้อมูลที่ยากขึ้น แต่ผู้สอนควรให้ข้อมูลในการสอบแก่นักเรียนด้วย

5. การทำงานร่วมกัน และการอภิปรายเป็นวิธีการที่คล้ายกับการเล่นบทบาทสมมติ ใช้ในกรณีที่ไมต้องการการการสมมติแต่ต้องการลงมือทำด้วยตนเองหรือนักเรียนเลือกสถานการณ์ที่ตอบสนองความคิดเห็นของตนเองต่อรูปแบบ (theme) ที่เกี่ยวข้องกับคำชี้แจง การแสดงบทบาทสมตินั้นอาจมีการกระทบถึงผู้อื่นแต่อย่างน้อย ทักษะการโต้ตอบของนักเรียนก็ใกล้เคียงกับภาษาที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน

Luoma (2004) ได้กล่าวถึง การประเมินทักษะการพูดแบ่งตามวิธีการวัดได้ดังนี้

1. การวัดทักษะการพูดทางตรง เช่น การอ่านออกเสียงการพูดตามบทที่เตรียมตัวนำเสนองาน หรือการสัมภาษณ์ที่มีการเตรียมตัวและไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน การสัมภาษณ์การบรรยายสื่อ งานที่มีการปฏิสัมพันธ์หรือบทบาทสมมติ

2. การวัดทักษะการพูดทางอ้อม เป็นการใช้แบบฝึกคำถามแบบมีตัวเลือก เช่น การเติมบทสนทนา หรือ บทพูดตามสถานการณ์

จากข้อความข้างต้น ในการวัดทักษะการพูดนั้นมีวิธีการวัดทางตรงและทางอ้อม ซึ่งมีลักษณะกิจกรรมการวัดผลที่ต่างกันออกไป ซึ่งก่อนจะทำการวัดและประเมินผลทักษะการพูดผู้สอน ควรศึกษาและเลือกแนวทางการวัดที่เหมาะสมเพื่อให้ได้ผลที่แท้จริง

ในงานวิจัยนี้การทดสอบความสามารถด้านการพูดก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นการทดสอบการพูดแบบทางตรง ได้แก่ การใช้กิจกรรมแสดงบทบาทสมมติ เพื่อให้ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในรูปแบบการแสดงโดยไม่รู้สีกกดดันเมื่อต้องทำการสอบ ซึ่งการแสดงบทบาทสมตินั้นเป็นหนึ่งในกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่นักเรียนจะได้ใช้ภาษาได้อย่างรู้สึกอิสระและเป็นไปในลักษณะสนทนามากกว่าการสอบโดยมุ่งเน้นผลของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นการประเมินทักษะทางภาษาที่ประเมินให้เกิดผลที่แม่นยำและเที่ยงตรงยากกว่าบรรดาทักษะภาษาอื่น ๆ เนื่องจากทักษะการพูดมีความซับซ้อนและแตกต่างจากทักษะการเขียน ผู้พูดต้องใช้ความสามารถหลายอย่างพร้อมกันเช่น การออกเสียง การใช้ไวยากรณ์ การเลือกคำที่เหมาะสม และการสื่อความหมายให้

ชัดเจน ซึ่งนักเรียนแต่ละคน มีความสามารถแต่ละด้านในระดับที่ไม่เท่ากัน การวัดและประเมินทักษะการพูดจึงควรมีเกณฑ์ที่ชัดเจนเพื่อสะท้อนความสามารถของผู้พูดได้อย่างถูกต้อง ดังรายละเอียด เช่น Heaton (1990) ได้แบ่งเกณฑ์การประเมินไว้แบบภาพรวมเป็น 5 ระดับดังนี้

ระดับ 5 พูดสนทนาได้คล่องมีความมั่นใจออกเสียงถูกต้องชัดเจน

ระดับ 4 พูดสนทนาได้คล่องมีความมั่นใจออกเสียงค่อนข้างชัดเจน มีผิดบ้างเล็กน้อย

ระดับ 3 พูดสนทนาได้ค่อนข้างคล่องมีความมั่นใจ ออกเสียงไม่ชัดเจนเป็นบางครั้ง

ระดับ 2 พูดสนทนาได้บ้างเล็กน้อย ไม่ค่อยมั่นใจ ออกเสียงผิดค่อนข้างมาก

ระดับ 1 พูดสนทนาเกือบไม่ได้ ไม่มั่นใจ ออกเสียงส่วนมากไม่ถูกต้อง พูดแล้วหยุดนาน

Luoma (2004) ได้กล่าวถึงการประเมินทักษะการพูดไว้ว่าควรประกอบด้วย 1) ความราบรื่น ความคล่องแคล่วในการพูด 2) ความถูกต้องในการพูดการออกเสียงที่ถูกต้องการเน้นคำถูกต้องตามหลักการเน้นคำ ในระดับคำ ระดับประโยค และระดับข้อความ ความถูกต้องในการใช้หลักไวยากรณ์ 3) การออกเสียง การเน้นคำ ถูกต้องตามหลักการเน้นคำ 4) ความสามารถในการใช้ภาษาได้ถูกต้อง ตามบริบท ความเหมาะสมของศัพท์และสำนวนที่ใช้ และปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารที่เป็นไปอย่าง สะดวกได้ผล

กล่าวโดยสรุปการวัดและการประเมินผลความสามารถในด้านการพูด วัดได้จากการที่นักเรียนมีความสามารถในการพูดเพื่อสื่อสาร ตลอดจนสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ตลอดจนการใช้น้ำเสียงท่าทางในการสื่อสารและความถูกต้องในการใช้ภาษาอีกด้วย ในงานวิจัยนี้ได้ปรับเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจาก 7 ด้าน โดยศึกษาจากเครื่องมือและเกณฑ์การประเมินทักษะทางภาษา การวัดและประเมินผลทางภาษากลุ่ม สารการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 และ Cambridge English Assessing Speaking Performance (2011) ซึ่งประกอบไปด้วย ด้านการออกเสียง (Pronunciation) ด้านหลักไวยากรณ์ (Grammar) ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความถูกต้อง (Accuracy) ความเข้าใจ (Comprehension) และ การแสดงท่าทาง น้ำเสียง ประกอบการพูด (Gesture) แสดงดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 3 แสดงเกณฑ์การวัดและการประเมินผลความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

ประเด็น การประเมิน	ความหมายเกณฑ์การให้คะแนน					คะแนน
	1	2	3	4	5	
1. การออกเสียง (Pronunciation)	การออกเสียงมี ปัญหามากจนผู้ ฟังไม่สามารถ เข้าใจคำพูดได้ เลย	การออกเสียงมี ปัญหามาก ซึ่ง ยากแก่การทำ ความเข้าใจ	การออกเสียงมี ปัญหาอยู่บ้าง มักจะออกเสียง ผิดทำให้เกิด การสับสน	สามารถออก เสียงได้ดีแต่ยังมี ปัญหาในการ ออกเสียงอยู่ บ้าง	การออกเสียง ได้เทียบเท่า ชาวต่างชาติ ที่เป็นเจ้าของ ภาษา	5
2. ไวยากรณ์ (Grammar)	ไม่สามารถสื่อ ความหมายให้ ผู้ฟังเข้าใจได้ เนื่องจากใช้ ไวยากรณ์ผิด มาก	สามารถใช้ ไวยากรณ์ง่าย ได้ แต่มีการ เรียง ลำดับ คำผิดบ่อย	มีการใช้ ไวยากรณ์ผิด อยู่บ่อยครั้ง ความหมายผิด ไปบ้าง	มีข้อบกพร่องใน การใช้ ไวยากรณ์อยู่ บ้าง แต่สื่อ ความหมายได้	มีข้อบกพร่อง การใช้ ไวยากรณ์ เพียงเล็กน้อย	5
3. คำศัพท์ (Vocabulary)	ไม่สามารถ สนทนาได้ เนื่องจากขาด ความรู้ด้านคำ ศัพท์	ใช้คำศัพท์ผิด และมีความรู้ ด้านคำศัพท์ จำกัด	ใช้คำศัพท์ผิด บ่อย ประโยค คำพูดที่ใช้ใน การสนทนาอยู่ ใน วงจำกัด	ใช้คำศัพท์ที่ไม่ ถูกต้องและไม่ เหมาะสมใน บางครั้ง	มี ความสามารถ ในการใช้ คำศัพท์ สำนวนได้ เทียบเท่ากับ เจ้าของภาษา	5
4. ความ คล่องแคล่วของ การใช้ภาษา (Fluency)	มีการหยุดเว้น วรรคในคำพูด นานมากไม่ สามารถสนทนา หรือพูดได้น้อย มาก ทำให้สื่อ ความหมาย ไม่ได้ เลย	พูดมีการหยุด เว้นช่วงในการ พูดอยู่เสมอ และหยุดคิดเป็น เวลานานบ้าง พูดได้ บางคำ แต่เป็นจำนวน คำที่ทำให้สื่อ ความหมายได้ บ้าง	ความเร็วความ คล่องในการพูด ยังมีไม่ค่อย มากนักพูดเป็น คำ ๆ หยุดเป็น ช่วง ๆ ทำให้ สื่อสารได้ไม่ ชัดเจน	พูดมีความ คล่องแคล่วใน การพูด ดีแต่ การพูดสะดุด ตะกุกตะกักบ้าง แต่ยัง สื่อสารได้ สื่อสารได้ไม่ เช่นเดียวกับ เจ้าของภาษา	สามารถพูดได้ อย่าง ต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูด ชัดเจนทำให้ สื่อสารได้ คล่องแคล่ว เช่นเดียวกับ เจ้าของภาษา	5
5. ความถูกต้อง (Accuracy)	ออกเสียงคำ ประโยคผิด	ออกเสียงคำ ประโยคผิด	ออกเสียง คำศัพท์และ	ออกเสียง คำศัพท์และ	ออกเสียง คำศัพท์ และ	5

ประเด็น การประเมิน	ความหมายเกณฑ์การให้คะแนน					คะแนน
	1	2	3	4	5	
	หลักการออกเสียงทำให้สื่อสารไม่ได้เลย	หลักการออกเสียงทำให้สื่อสารได้บ้าง	ประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ขาดการออกเสียงเน้นหนักสื่อสารไม่ได้	ประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงมีเสียงเน้นหนักในคำประโยคเป็นส่วนใหญ่สื่อสารได้	ประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงเน้นหนักในคำประโยคอย่างสมบูรณ์สื่อสารได้ถูกต้อง	
6. ความเข้าใจ (Comprehension)	ผู้พูดไม่สามารถพูดเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้เลย	ผู้พูดมีความยากลำบากในการคิดคำพูดจะพูดซ้ำ พูดคำซ้ำ	ผู้พูดเข้าใจสิ่งที่พูดแต่พูดได้ค่อนข้างช้า และ มีการพูดซ้ำ	ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วนแต่พูดซ้ำบ้างเป็นบางครั้ง	ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมดโดยไม่มีปัญหาเลย	5
7. การแสดงท่าทาง/ น้ำเสียง ประกอบ การพูด (Gesture)	พูดได้น้อยมาก หรือพูดไม่ได้เลย	พูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่เหมาะสม หรือ พูดได้น้อยมาก	พูดด้วยน้ำเสียงได้เหมาะสมกับบทสนทนาได้บ้างแต่ไม่มีท่าทางประกอบที่เป็นธรรมชาติ	พูดได้ถูกต้องเหมาะสมกับบทสนทนาแต่มีท่าทางประกอบแต่ไม่เป็นธรรมชาติ	แสดงท่าทางและพูดด้วยน้ำเสียงได้เหมาะสมกับบทสนทนาและมี ท่าทางประกอบอย่างเป็นธรรมชาติ	5

จากตาราง 3 ผู้วิจัยได้พิจารณาเลือกองค์ประกอบการประเมิน 3 ข้อ ได้แก่ 1) ความถูกต้อง (Accuracy) 2) ความคล่องแคล่ว (Fluency) 3) การแสดงท่าทาง น้ำเสียง ประกอบการพูด (Gesture) เพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีพื้นฐานด้านไวยากรณ์และกฎเกณฑ์ทางภาษายังไม่มาก อีกทั้งในงานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ นักเรียนมีพัฒนาการในด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากกว่าการเน้น ความถูกต้องในด้านหลักกฎเกณฑ์ไวยากรณ์

กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

1. ความหมายและลักษณะของกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

การสอนแบบปฏิสัมพันธ์ เป็นการสอนโดยใช้การสื่อสารแบบสองทาง (Two-way communication) ที่มีการโต้ตอบจากผู้สอนหรือสื่อไปยังนักเรียนหรือสื่อในชั้นเรียน (สมศักดิ์ คูหาสวรรค์, 2544) ที่เน้นการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงของนักเรียนในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน เช่น ต้องตอบคำถาม เลือกลำดับสิ่งที่จะสังเกต หรือ การตัดสินใจในกระบวนการเรียนผ่านสื่อ หรือกิจกรรม การที่นักเรียนและผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์นั้น สามารถลดปัญหาความคลาดเคลื่อนของเนื้อหา หรือเรื่องราวที่สื่อสารได้ ช่วยให้การสอนมีประสิทธิภาพ รวมถึงยังช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนและส่งเสริมให้เกิดพัฒนาการทางสติปัญญา ระดับสูง (เคมป์และสมลีย์ , 1989:275)

2. ประเภทของกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

แรพแมน และโลแกน (Repman, & Logan, 1996) แบ่งรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ทางการเรียนรู้ไว้ 4 รูปแบบ ได้แก่

1. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเนื้อหา (Learner - Content interaction) ที่อยู่ในรูปแบบสื่อต่าง ๆ เช่น สิ่งพิมพ์ เทปเสียง เทปโทรทัศน์ คอมพิวเตอร์
2. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและผู้สอน (Learner - Instructor interaction) เป็นการสื่อสารระหว่างนักเรียนกับผู้สอนอาจอยู่ในรูปแบบของการพบปะกันโดยตรง หรือพบปะมีปฏิสัมพันธ์กันผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งที่เป็นรายบุคคลและกลุ่ม
3. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนและนักเรียน (Learner - Learner interaction) อาจอยู่ในรูปของการมีปฏิสัมพันธ์กันโดยตรง หรือผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น ระบบคอมพิวเตอร์ ในการช่วยให้นักเรียนได้เรียนแบบช่วยเหลือร่วมมือกัน
4. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับส่วนต่อประสาน (Learner - Interface Interaction) คือการที่ผู้สอนออกแบบระบบสื่อให้เป็นแบบเรียนและตัวแทนของผู้สอน และให้นักเรียนผ่านสื่อที่นั้นเหมือนกันว่าได้เรียนกับผู้สอน

สตุว์ค และราเฟลลี (Sudweeks, & Rafaeli, 1998) แบ่งรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ทางการเรียนรู้ไว้ 3 ระดับ ได้แก่

1. การสื่อสารแบบทางเดียว (One-way communication) เป็นการสื่อสารจากส่งสารไปยังผู้รับสาร
2. การสื่อสารแบบสองทาง (Reactive or Two-way communication) เป็นการสื่อสารแบบโต้ตอบระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารที่ตอบสนองกัน

3. การสื่อสารแบบมีปฏิสัมพันธ์ (Full interactive communication) เป็นการสื่อสารแบบมีปฏิสัมพันธ์เต็มรูปแบบ ยึดข้อความสุดท้ายเพื่อนำมาสร้างหรือตีความหมายเพิ่มขึ้นจากระดับ Reactive ที่มีการโต้ตอบไปมาเท่านั้น

ฮิรุมิ (Hirumi, 2002) แบ่งระดับการปฏิสัมพันธ์ทางการเรียนไว้ 3 ระดับ คือ

1. ปฏิสัมพันธ์กับตนเองเป็นกระบวนการที่เกิดภายในตัวนักเรียน นักเรียนจำตรวจสอบและควบคุมการเรียนรู้ของตน (Within the learner)

2. การปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับผู้อื่น และนักเรียนกับเนื้อหาสาระ (Between learner and human resources)

3. การปฏิสัมพันธ์ระหว่างสาระการสอนกับตัวนักเรียนเอง (Learner – instruction interaction) ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อบรรลุผลลัพธ์ทางการเรียน

กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่สามารถนำมาใช้กับการสอนมีหลายวิธี (สุรัชย์ สิกขาบัณฑิต 2541, น. 2) เช่น

การใช้คำถาม (Questioning) คำถามเป็นโจทย์ที่ผู้สอนตั้งขึ้น เป็นคำพูดหรือกริยาอื่น ๆ ให้นักเรียนคิดคำตอบ คำตอบสามารถเป็นการพูดคุย เขียน หรือลงมือทำงานให้ผลนั้นปรากฏ (Rownetree, 1981) การใช้คำถามที่ดีจะต้องมาจุดมุ่งหมายที่แน่นอน กระตุ้นการคิดแก้ปัญหา ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ การใช้คำถามให้เกิดประโยชน์สูงสุดนั้นผู้ถามต้องมีทักษะการใช้คำถามที่ดี จึงจะส่งผลต่อการพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของนักเรียน (Hyman, 1970, p. 218) ข้อดีของการใช้คำถาม (Questioning) คือ ใช้เวลาในการเตรียมคำถามสั้น เสียค่าใช้จ่ายน้อย สามารถควบคุมเวลาสอนได้ ได้ทักษะที่หลากหลายจากการตอบและวิพากษ์วิจารณ์ ฝึกให้นักเรียนกระตือรือร้นในการเร่งหาคำตอบ

การทำงานกลุ่ม (Group work) เป็นการผสมผสานระหว่างภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติให้เกิดประสบการณ์ตรงแก่นักเรียนได้เป็นอย่างดี ใช้สำหรับการสอนเกี่ยวกับความรู้ใหม่ที่เป็นเทคนิค วิธีการและทักษะหรืออาจจะเป็นการทำงานกลุ่มที่เกี่ยวกับเนื้อหา การวิเคราะห์ การอภิปราย นอกจากนี้ยังใช้เป็นการมอบหมายให้ทำงานเรื่องใดเรื่องหนึ่งในบทเรียน นักเรียนจะต้องลงมือกระทำจริงร่วมกัน โดยข้อดีของการทำงานกลุ่มคือ นักเรียนเรียนรู้อย่างกระฉับกระเฉงด้วยการลงมือทำ นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง นักเรียนมาสามารถเชื่อมโยงการเรียนรู้สู่การนำไปใช้ ส่งเสริมทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น และทักษะการสื่อสาร ทำให้มีการประเมินการเรียนรู้

การระดมสมอง (Brainstorming) เป็นวิธีการร่วมมือแก้ปัญหาของนักเรียน ใช้ประเด็นปัญหาหรือคำถามเพื่อให้นักเรียนระดมความคิดเห็นอย่างอิสระเสรี ไม่มีการประเมิน ช่วงระยะเวลาการระดมความคิดเห็นประมาณ 5-15 นาที แนวความคิดที่รวบรวมได้จะนำเอามาอภิปรายทีละประเด็น ถ้าไม่สามารถอภิปรายได้หรือจัดเข้าพวกได้ก็จะตัดทิ้งไป โดยข้อดีของการระดมสมอง คือ

นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ ใช้เวลาเตรียมน้อย เสียค่าใช้จ่ายน้อย กระตุ้นให้นักเรียนเกิดแนวคิดที่แปลกใหม่ หลากหลาย กระตุ้นให้นักเรียนเกิดส่วนร่วม

การทำกิจกรรมกลุ่มเล็ก (Buzz group) ทำกิจกรรมกลุ่มเล็กเป็นการทำกิจกรรมที่มุ่งหาข้อสรุปการอภิปราย การวิเคราะห์หรือการประเมินประเด็นปัญหาโดยรวมกลุ่มจะได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมในหัวข้อที่แตกต่างกัน แล้วแต่ละกลุ่มก็จะออกมารายงานในหัวข้อที่ได้ไปศึกษาค้นคว้า เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจถึงประเด็นปัญหาต่าง ๆ ที่ไปศึกษามา สิ่งที่สำคัญที่นักเรียนได้รับคือการส่งเสริมพัฒนาการทางสังคม ขั้นตอนประกอบด้วยการจัดกลุ่มเรียนกลุ่มละ 4-7 คน ระดมพลังสมองในประเด็นที่กำหนด โดยทุกคนมีส่วนร่วมอภิปราย โดยข้อดีของการทำกิจกรรมกลุ่มเล็กคือ นักเรียนเรียนรู้อย่างกระฉับกระเฉงด้วยการลงมือทำ นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง นักเรียนมาสามารถเชื่อมโยงการเรียนรู้สู่การนำไปใช้ ส่งเสริมทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น และทักษะการสื่อสาร ทำให้มีการประเมินการเรียนรู้

การจับคู่เพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนใช้เพื่อสนับสนุนกระบวนการแลกเปลี่ยนความคิดระหว่างนักเรียนในกลุ่ม เพื่อให้นักเรียนฝึกการพูดและฟังอย่างมีประสิทธิภาพ หมายถึง ลักษณะของกิจกรรมคือให้นักเรียนจับคู่และร่วมกันสนทนา มีทั้งหมด 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) นักเรียนคิดหาคำตอบด้วยตนเอง (Think) 2) นักเรียนอภิปรายกับเพื่อนที่จับคู่เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น (Pair) 3) นักเรียนนำผลของความคิดแสดงความคิดเห็นรวมกันในชั้นเพื่อหาข้อสรุปที่ถูกต้องร่วมกันจากชั้นเรียน (Share) โดยข้อดีของกิจกรรม คือ ช่วยให้นักเรียนจดจ่อและติดตามในประเด็นที่กำลังเรียนรู้ ได้ตรวจสอบความรู้ความเข้าใจของตนเอง ทำให้เข้าใจเนื้อหาที่เรียนมากยิ่งขึ้น ได้ฝึกทักษะการสื่อสาร

การแสดงบทบาทสมมติ (Role - play) เป็นเทคนิคสมมติที่ให้นักแสดงแสดงบทบาทของใครคนใดคนหนึ่งตามต้องการ หรือเป็นไปตามเป้าหมายของการเรียนการสอน ระหว่างการแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนต้องแสดงให้สมจริงมากที่สุดและต้องคอยสังเกตและนำมาอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติใช้เพื่อฝึกทักษะการแก้ปัญหา การสัมภาษณ์ หรือการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการใช้วิธีนี้นักเรียนจะได้มีโอกาสศึกษาวิเคราะห์ถึงความรู้สึก พฤติกรรมของตนเอง และเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนให้น่าสนใจและน่าติดตามอีกด้วย (วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2542) โดยข้อดีของการใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติคือ ทำให้นักเรียนได้รับประสบการณ์จากการแสดงบทบาท ทำให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียน เสียค่าใช้จ่ายน้อย จัดกิจกรรมได้ง่าย

การเล่นเกม (Gaming) เป็นกิจกรรมซึ่งผู้เล่นต่างพยายามบรรลุเป้าหมายภายใต้กฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (อรพรธน์ พรสิมา, 2530:45) การเล่นเกมเป็นการแข่งขันระหว่างคู่แข่งตั้งแต่ 2 คน 2 กลุ่ม หรือ 2 ห้องเรียนขึ้นไป การเล่นเกมแต่ละเกมต้องใช้กฎกติกาแตกต่างกัน ดังนั้นจึงต้องศึกษากฎกติกาของเกมนั้น ๆ ให้ดี อาจใช้เกมเพื่อการพัฒนาทักษะความเป็นผู้นำ ปรับปรุงเทคนิคการ

ทำงาน เกมส่งเสริมความร่วมมือ การทำงานเป็นกลุ่ม หรือการประเมินการเรียนรู้ (สุรชัย สิกยาชัยจิต, 2541, น. 11) จะเห็นได้ว่าการเล่นเกมแต่ละชนิดประกอบด้วยกระบวนการที่ต่างกันและนำไปสู่โอกาสที่แตกต่างกันในอันที่จะก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่างผู้เล่น โดยข้อดีของการใช้กิจกรรมการเล่นเกม คือ สร้างความสนุกสนานและความน่าสนใจในบทเรียน กระตุ้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม ให้ประสบการณ์ในการวางแผนและการแก้ปัญหา สามารถประยุกต์ใช้กับการเรียนรู้ได้หลากหลาย

จากการศึกษากิจกรรมปฏิสัมพันธ์ข้างต้นผู้วิจัยได้พิจารณาเลือกกิจกรรมเพื่อให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้แก่ การใช้คำถาม (Questioning) การจับคู่เพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) และ การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) เพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

3. การจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

แนวคิดการสอนที่ใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ถือกำเนิดมาจากการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร Littlewood (1981, pp. 85-88) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับแนวคิดการสอนภาษาที่เน้นแนวคิดเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach) ไว้ว่าเป็นแนวคิดที่เน้นความรู้ ความสามารถในการติดต่อสื่อสารของบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยเชื่อว่าภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ มนุษย์จึงต้องมีความรู้ความสามารถทางภาษาก่อนที่จะแสดงพฤติกรรมทางภาษา โดยประเด็นสำคัญของแนวคิดนี้แบ่งเป็น 2 ชั้นได้แก่

ชั้นที่ 1 ชั้นเตรียมกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Pre-communicative activities) เป็นขั้นตอนการให้ความรู้แก่นักเรียนแบบแยกส่วน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามหลักทางภาษาศาสตร์มากกว่าที่จะมุ่งเน้นให้นักเรียนสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพตามความหมายอย่างเดียว ชั้นนี้เป็นชั้นเตรียมความพร้อมนักเรียนด้านความรู้ความสามารถทางภาษา (Linguistic competence) เป็นการเตรียมศักยภาพทางภาษาของบุคคลก่อนจะใช้ภาษาในลักษณะที่ต้องการเช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน ในอนาคต แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา (Structure activities) เป็นกิจกรรมที่เน้นความรู้ด้านความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และ 2) การสอนแบบกึ่งสื่อสาร (Quasi-Communicative activities) เป็นกิจกรรมที่นำความรู้ทางด้านไวยากรณ์ไปใช้สื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

ชั้นที่ 2 ชั้นการสื่อสาร (Communicative activities) เป็นชั้นที่นำความรู้และทักษะจากการเรียนในชั้นที่ 1 มาบูรณาการใช้เพื่อการสื่อสารได้อย่างมีความหมายตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ โดยนักเรียนจะได้รับการฝึกทักษะภาษาการสื่อสารให้ครบทุกด้าน โดยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารตามหน้าที่รูปแบบการสื่อสาร (Fictional communicative activities) ในชั้นนี้นักเรียนจะได้นำความรู้ ความสามารถทางภาษาที่บุคคลมีอยู่มาใช้ให้เหมาะสมกับ

บุคคลและกาลเทศะ หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้น การแสดงพฤติกรรมทางภาษานี้จะสะท้อนถึงระดับความรู้ความสามารถของบุคคล 2) การใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ (interactive activities) ในขั้นนี้ นักเรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาระหว่างผู้สอนและนักเรียนกับนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับการนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และเหมาะสม สามารถสื่อความหมายได้ตามความต้องการ ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ใกล้เคียงกับชีวิตจริง

นอกจากนี้กองวิจัยการศึกษา (2546, น. 1-2) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไว้ว่าเป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นทักษะการสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งเปรียบเสมือนได้ว่าเป้าหมายของการเรียนการสอน เพราะการจัดกิจกรรมช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น เมื่อนักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรม ทำให้นักเรียนเห็นว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง และเมื่อได้ลงมือทำด้วยตนเองก็จะเกิดการเรียนรู้รู้อย่างเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้กิจกรรมที่เน้นทักษะการสื่อสารยังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เพราะระหว่างทำกิจกรรมนักเรียนได้มีโอกาสสร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนกล้าแสดงออกมากขึ้น การจัดกิจกรรมที่เน้นการสื่อสาร ยังได้เน้นให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งการที่จะให้มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้น นักเรียนจะต้องเกิดการเรียนรู้เพราะความรู้ที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้นเป็นความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ตนเอง ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญต่อความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร เพราะจะทำให้ นักเรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องตามสถานการณ์ต่าง ๆ

สุจิตรา สวัสดิวงศ์ (2539, น. 47-61) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การสื่อสารจะมีประสิทธิภาพได้ดีเพียงใด ขึ้นอยู่กับความสามารถในการเลือกใช้รูปแบบภาษาให้เหมาะสมกับจุดประสงค์และสถานการณ์ ผู้ส่งสารและผู้รับสารจึงจำเป็นต้องมีความรู้และทักษะในการใช้รูปแบบภาษาหลาย ๆ รูปแบบ การที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารจะสามารถเลือกรูปแบบทางภาษาได้ดีเพียงใด ขึ้นอยู่กับตัวแปรหลายประการ เป็นต้นว่าความสัมพันธ์ระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสาร ภูมิหลัง เช่น ความรู้ ความสามารถ ทักษะของ ผู้ส่งสารและผู้รับสาร ในขณะที่จะส่งข้อมูล ผู้ส่งสารนอกจากเลือกแบบภาษาตามภูมิหลังของตนแล้ว ผู้ส่งสารยังต้องคำนึงถึงภูมิหลังของผู้รับสารด้วย ในทำนองเดียวกันกับผู้รับสารก็จะตีความหมายที่ได้รับตามภูมิหลังของตน

Freeman (1986, p. 133) ได้กล่าวว่าแนวการสอนทักษะเพื่อการสื่อสารเกิดจากความเชื่อที่ว่าภาษาคือการสื่อความหมายส่วนความสามารถทางภาษาอันได้แก่รูปแบบความหมายของภาษาเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความสามารถในการสื่อความหมายสอดคล้องกับกองวิจัยการศึกษา (2546, น. 17) การสอนตามแนวคิดการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเน้นปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษา ระหว่างผู้สอนกับนักเรียนและนักเรียนกับนักเรียนเพื่อให้ นักเรียนได้มีความรู้เกี่ยวกับการนำภาษาไปใช้

ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมคล่องแคล่ว สามารถสื่อความหมายได้ตามต้องการ ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาสถานการณ์ต่าง ๆ ใกล้เคียงกับชีวิตจริง

เช่นเดียวกับ สุมิตา อันวัณกุล (2535, น. 109-111) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนจึงเน้นหลักสำคัญดังนี้

1. ต้องให้นักเรียนรู้ว่าการทำอะไรเพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้นักเรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อนักเรียน ให้นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้วสามารถทำบางสิ่งบางอย่างเพิ่มขึ้นได้ นั่นคือสามารถสื่อสารได้ตามที่ตนเองต้องการ เช่น นักเรียนสามารถพูดสื่อสารหรือฐานเส้นทางที่ตนเองต้องการจะไปได้ เป็นต้น

2. ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องใช้หลายทักษะรวมกันไป นักเรียนภาษาที่จะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง การสอนในลักษณะบูรณาการจะให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดี นักเรียนควรได้ฝึกและใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมตั้งแต่ต้น

3. ต้องให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมควรมีลักษณะที่เหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้นักเรียนนำไปใช้ได้จริง ควรให้นักเรียนได้มีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ นักเรียนต้องได้เรียนรู้ความหมายของสำนวนภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

4. ต้องให้นักเรียนถูกภาษาใช้มาก ๆ นอกจากนักเรียนต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาดังกล่าวแล้วยังต้องมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เช่น กิจกรรมที่เป็นงานคู่ งานกลุ่ม เกม การแก้ปัญหา การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น

5. นักเรียนต้องไม่กลัวการใช้ภาษาผิด แนวทางการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่าวิธีการใช้ภาษา ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนทุกครั้ง ควรจะแก้ไขเฉพาะเท่าที่จำเป็น ควรให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นอันดับแรก ภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนักแต่สื่อความหมายได้

สรุปได้ว่าการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารมีแนวคิดคือ ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เป้าหมายในการสอนภาษาคือ เพื่อพัฒนานักเรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร ส่วนหัวใจในการสอนคือ การใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นสื่อในการสอน Scott cited in Johnson and Morrow (1981) กิจกรรมปฏิสัมพันธ์เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาสื่อสารระหว่างกัน โดยมีเป้าหมายให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาและสำนวนต่าง ๆ ในชั้นเรียนและสามารถนำไปใช้กับเหตุการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจริงได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง

Pattison (1987) ได้เสนอแนะให้การจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนคือ

ขั้นตอนที่ 1 เป็นการเสนอแนะกิจกรรมและให้นักเรียนฝึกใช้ภาษา เพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพียงพอที่จะใช้ในการทำกิจกรรม ขั้นตอนนี้ผู้สอนจะมีบทบาทมากที่สุด

ขั้นตอนที่ 2 เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาของตนเองบ้าง โดยมีผู้สอนคอยให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่อง

ขั้นตอนที่ 3 เป็นขั้นตอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกภาษาตนเอง โดยไม่มีผู้สอนคอยแนะนำหรือแก้ไข นักเรียนจะทำกิจกรรมที่มีลักษณะสำคัญของกิจการเพื่อการสื่อสารตามลำพัง

สอดคล้องกับ อรุณี วิริยะจิตรา (2532, น. 158-191) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า การสอนให้นักเรียนสามารถสนทนาโต้ตอบ หรือโต้แย้งออกความเห็นในเรื่องต่าง ๆ ได้ และสามารถเขียนอย่างต่อเนื่องได้นั้น การเรียนการสอนควรดำเนินไปตามขั้นตอนดังนี้ คือ

1. ขั้นนำเสนอรูปแบบและวิธีการใช้ภาษา (Presentation) ที่จะให้นักเรียนผลิตภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารใด ๆ นั้น นักเรียนจะต้องได้รับข้อมูลทางภาษาอย่างเพียงพอจนนักเรียนพร้อมที่จะผลิตภาษาชนิดนั้น ๆ ในการเตรียมนี้ ควรให้นักเรียนได้เห็นภาษาที่ต้องนำมาผลิตในบริบท ในรูปข้อความและเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน นั่นคือจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อความหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ใช่ภาษาที่อยู่ในรูปประโยคเดียว ๆ ที่ไม่มีความต่อเนื่องกัน การเสนอรูปแบบของภาษาในบริบทจะให้นักเรียนได้รับรู้รูปแบบของภาษาที่ใช้สื่อความหมายอะไร และมีวิธีการสื่อสารอย่างไร นั่นคือนักเรียนได้รับรู้ทั้งรูปแบบ (Form) และความหมาย (Meaning) ในเวลาเดียวกัน ในการนำเสนอรูปแบบของภาษาผู้สอนอาจใช้บริบทของห้องเรียนใช้สถานการณ์ที่สร้างขึ้น หรือสิ่งที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน หรือจากที่เหมือนจริงช่วยนำเสนอก็ได้ จากนั้นผู้สอนจึงหาวิธีตรวจสอบเพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนสามารถสื่อความหมายได้จากข้อมูลนั้น เพื่อให้ได้รู้ว่าคุณนักเรียนได้รับรู้รูปแบบของภาษานั้นได้ จากนั้นผู้สอนจึงดึงเอารูปแบบที่ต้องการสอนมาให้นักเรียนรู้หรืออธิบายให้นักเรียนเข้าใจซึ่งจะเป็นจุดที่นักเรียนจะได้รู้ว่าการเรียนเรื่องเกี่ยวกับอะไร และจะใช้รูปแบบนั้นสื่อความหมายอะไรได้บ้าง เช่น ถ้าผู้สอนต้องการเสนอรูปแบบของภาษาที่ใช้ถามหรือบอกความชอบหรือไม่ชอบ ผู้สอนอาจเริ่มด้วยการถามนักเรียนทั้งชั้นว่า do you like pizza? โดยอาจแสดงท่าทางประกอบหรือเกริ่นเรื่องอาหารเสียก่อนที่จะถามประโยคนี้เมื่อนักเรียนต่อ Yes หรือ No สอนก็อาจพูดว่า Yes I do หรือ No I don't เป็นต้น

2. ขั้นฝึกการใช้ภาษา (Practice) เมื่อนักเรียนได้รับรู้รูปแบบของภาษาว่าเป็นอย่างไร และสื่อความหมายอะไรแล้ว ในขั้นตอนต่อไปผู้สอนก็จะฝึกให้นักเรียนมีความแม่นยำในรูปแบบของภาษานั้น เพื่อจะได้สามารถนำไปใช้ในการสื่อสารต่อไป ในขั้นการฝึกนี้ควรเป็นการฝึกอย่างมีความหมาย นั่นคือให้นักเรียนมีความจำเป็นในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย การฝึกในขั้นนี้นักเรียนอาจยังไม่มีอิสระในการเลือกใช้ภาษาหรือเนื้อหาที่ต้องการมากนัก ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายในระดับนี้คือให้นักเรียนมีความแม่นยำในรูปของภาษาที่ต้องการฝึกเสียก่อน ยกตัวอย่างเช่นการให้นักเรียนทำงานเป็นคู่โดยให้นักเรียนแต่ละคนมีข้อมูลคนละส่วน และให้แต่ละคนตั้งคำถามและตอบคำถามที่ได้เรียนมาในขั้นตอนแรก

3. ขั้นการนำภาษาไปใช้ (Use) หลังจากฝึกจนแน่ใจว่านักเรียนมีความแม่นยำในรูปของ ความหมาย และวิธีการใช้ภาษาแล้ว นักเรียนควรมีโอกาสได้นำสิ่งที่ตนได้เรียนมาใช้ในการสื่อสารจริง ด้วยการพูด ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ก่อน ในการสอนขั้นนี้กิจกรรมที่ให้นักเรียนทำควรเป็น กิจกรรมที่ให้นักเรียนมีความต้องการและมีจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ นักเรียนได้เลือกใช้ภาษาหรือเนื้อหาด้วยตนเองมากที่สุด และนักเรียนควรจะได้ประเมินประสิทธิผลใน การสื่อสารด้วยตนเองได้จากข้อมูลย้อนกลับของผู้ร่วมสื่อสาร ทั้งนี้เพื่อที่จะให้การสื่อสารมีความหมาย เหมือนจริงให้มากที่สุด ตัวอย่างเช่นกิจกรรมที่ใช้ในขั้นนำเสนอเนื้อหา มีหลายชนิดเช่น

3.1 กิจกรรมให้คำแนะนำ (Relying instructions/ directions) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ ในการเรียนรู้ที่ต้องการให้นักเรียนใช้ภาษาอธิบายวิธีการ บอกทิศทาง ให้คำแนะนำ อาจเป็นกิจกรรม เดี่ยวหรือคู่ก็ได้

3.2 กิจกรรมเล่นเกมเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการพูดเพื่อการสื่อสาร มีความสนุกสนาน และมีวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ที่ต้องการให้นักเรียนใช้ภาษาบรรยายเหตุการณ์ ต่าง ๆ หรือสิ่งต่าง ๆ กิจกรรมที่เหมาะสมกับการให้นักเรียนได้ใช้คำกริยาให้ถูกต้อง ใช้คำบุพบทให้ถูกต้อง ใช้คำคุณศัพท์แสดงรูปลักษณะ เป็นต้น

3.3 การแก้ปัญหา (Problem-solving) ในการให้นักเรียนใช้กิจกรรมการแก้ปัญหา ผู้สอนต้องพิจารณากิจกรรมการแก้ปัญหาดังกล่าวว่าเป็นการแก้ปัญหาที่ต้องอาศัยการแลกเปลี่ยนข้อมูล กับผู้อื่น

3.4 กิจกรรมบทบาทสมมติและสถานการณ์จำลอง กิจกรรมในลักษณะนี้เป็น กิจกรรมการพูดเหมาะกับวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ที่ต้องการให้นักเรียนใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ในบทสนทนาต่าง ๆ การให้นักเรียนเล่นบทบาทสมมติในขั้นนี้จะมีการควบคุมการใช้ภาษาของนักเรียน น้อยมาก ผู้สอนเพียงให้บทบาทและสถานการณ์กับผู้ เพื่อให้นักเรียนได้เลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมด้วย ตนเอง บทบาทและสถานการณ์ที่ให้อาจอยู่ในรูปของบัตรบทบาท เรื่องราวจากหนังสือพิมพ์ การตูน แบบฟอร์มหรือแผนภูมิต่าง ๆ

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร เป็นเป้าหมายหลักของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่ และวัตถุประสงค์ของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเองนั้นก็เพื่อให้การสอนภาษาบรรลุผลสำเร็จตรงตามเป้าหมาย เพื่อให้ นักเรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทั้งนี้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์เป็นรูปแบบหนึ่งที่มีความสำคัญในขั้นตอนการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากในขั้นตอนการสอนแต่ละขั้นจะมีกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ เช่น การถามตอบ การจับคู่เพื่อสื่อสาร การแสดงบทบาทสมมติ และสถานการณ์จำลองปรากฏอยู่ ซึ่งกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวจะช่วยให้ นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างแท้จริง

ตาราง 4 แสดงการสังเคราะห์การจัดการเรียนการสอนที่ใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์

	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3
Littlewood (1981, p. 85-88)	ขั้นเตรียมกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Pre-communicative activities) ขั้นเตรียมความพร้อมนักเรียนด้านความรู้ ความสามารถทางภาษา เป็น การเตรียมศักยภาพทางภาษาของ บุคคลก่อนจะใช้ภาษาในลักษณะที่ ต้องการเช่น ฟัง พูด อ่าน เขียน ใน อนาคต	ขั้นการสื่อสาร (Communicative activities) ขั้นที่นำความรู้และทักษะจากการเรียนในขั้น ที่ 1 มาบูรณาการใช้เพื่อการสื่อสารได้อย่าง มีความหมายตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ นักเรียนจะได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ในการใช้ภาษาได้ อย่าง คล่องแคล่ว และเหมาะสม ผู้สอนจัด กิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาใน สถานการณ์ต่าง ๆ ใกล้เคียงกับชีวิตจริง	-
Pattison (1987)	ขั้นเสนอแนะกิจกรรม นักเรียนฝึกใช้ภาษา เพื่อให้แน่ใจว่า นักเรียนมีความสามารถในการใช้ ภาษาเพียงพอที่จะใช้ในการทำ กิจกรรม ขั้นตอนนี้ผู้สอนจะมีบทบาท มากที่สุด	ขั้นนักเรียนได้ฝึกใช้ภาษา ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาด้วย ตนเอง โดยมีผู้สอนคอยให้คำแนะนำและ แก้ไขข้อบกพร่อง	ขั้นเรียนฝึกภาษาตัวเอง ผู้สอนเปิดโอกาสให้ นักเรียนได้ฝึกภาษา โดยไม่มีผู้สอนคอย แนะนำหรือแก้ไข นักเรียนจะทำกิจกรรม ที่มีลักษณะสำคัญของ กิจกรรมเพื่อการสื่อสารซึ่งกัน และกัน
อรุณี วิริยะ จิตรา (2532 หน้า 158-191)	ขั้นนำเสนอรูปแบบและวิธีการใช้ ภาษา (Presentation) นักเรียนได้เห็นภาษาที่ต้องนำมาผลิต ในบริบทจากการยกตัวอย่างจาก ผู้สอน เพื่อให้นักเรียนทราบทราบบว่าตน	ขั้นฝึกการใช้ภาษา (Practice) ผู้สอนฝึกให้นักเรียนมีความแม่นยำใน รูปแบบของภาษาเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร ขั้นนี้นักเรียนยังไม่มีอิสระในการเลือกใช้	ขั้นการนำภาษาไปใช้ (Use) นักเรียนทำกิจกรรมการ สื่อสาร นักเรียนจะใช้

ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3
กำลังเรียนเรื่องเกี่ยวกับอะไร และจะใช้รูปแบบนั้นสื่อความหมายอะไรได้บ้าง	ภาษาหรือเนื้อหาที่ต้องการมากนัก เพราะจุดมุ่งหมายในขั้นนี้คือ ให้นักเรียนมีความแม่นยำในรูปของภาษาที่ต้องการฝึกเสียก่อน	ภาษาหรือเนื้อหาด้วยตนเองมากที่สุด

จากตาราง 4 ผู้วิจัยได้ศึกษาการจัดกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวและนำแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ สามารถวิเคราะห์ เพื่อเลือกกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ไปใช้ให้เหมาะสมกับขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนในแต่ละขั้น ดังต่อไปนี้

ตาราง 5 แสดงการสังเคราะห์การเลือกกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการจัดการเรียนการสอน

	ขั้นที่ 1	ขั้นที่ 2	ขั้นที่ 3
แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Approach)	ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) นำเข้าสู่บทเรียนโดยการทำกิจกรรมเร้าความสนใจ บอกจุดประสงค์ในการเรียน นำเสนอคำศัพท์ใหม่ โครงสร้างประโยคหรือการอ่านและเขียน ในขั้นตอนนี้จะเน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy)	ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) การฝึกที่อยู่ในการดูแลของครู เมื่อเห็นว่านักเรียนเข้าใจแล้ว จึงให้นักเรียนจับกลุ่มฝึกกันเอง ครูไม่ขัดจังหวะการฝึกของนักเรียน เมื่อฝึกเสร็จแล้วจึงจะแก้ไขภายหลัง เพราะระยะนี้ต้องการความคล่องแคล่วในการพูด (Fluency)	ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) นำความรู้ ทักษะภาษาที่ได้เรียนและฝึกปฏิบัติมาใช้ ในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การแสดงบทบาทสมมติ การสัมภาษณ์ การทำงานกลุ่ม การเล่นเกม และการระดมสมอง การใช้คำถาม
การสอนโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ (Interactive Activities)	ขั้นนำเสนอรูปแบบและวิธีการใช้ภาษา (Presentation) นักเรียนได้เห็นภาษาที่ต้องนำมาผลิตในบริบทจากการยกตัวอย่างจากผู้สอน เพื่อให้นักเรียนทราบว่าคุณครูกำลังเรียนเรื่องเกี่ยวกับอะไร และจะใช้รูปแบบนั้นสื่อความหมายอะไรได้บ้าง	ขั้นฝึกการใช้ภาษา (Practice) ผู้สอนฝึกให้นักเรียนมีความแม่นยำในรูปของภาษา เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร ขั้นนี้นักเรียนยังไม่มีอิสระในการเลือกใช้ภาษาหรือเนื้อหาที่ต้องการมากนัก เพราะจุดมุ่งหมายในขั้นนี้คือ ให้นักเรียนมีความแม่นยำในรูปของภาษาที่ต้องการฝึกเสียก่อน	ขั้นการนำภาษาไปใช้ (Use) นักเรียนทำกิจกรรมการสื่อสาร นักเรียนจะใช้ภาษาหรือเนื้อหาด้วยตนเองมากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน	การใช้คำถาม (Questioning)	กิจกรรมเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)	การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play)

จากตาราง 5 ผู้วิจัยได้สรุปขั้นตอนการสอนโดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ และเลือกกิจกรรมปฏิสัมพันธ์เพื่อใช้ในการจัดการเรียนรู้ในแต่ละขั้นการสอนได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ครูผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทำกิจกรรมสร้างความสนใจและบอกจุดประสงค์ในการเรียน นำเสนอคำศัพท์แก่นักเรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้เห็นภาษาที่ต้องนำมาผลิตในบริบทจากการยกตัวอย่างจากผู้สอนและทราบว่าตนกำลังจะเรียนเรื่องเกี่ยวกับอะไร และจะใช้รูปแบบนั้นสื่อความหมายอะไรได้บ้าง กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่เลือกใช้ในขั้นตอนการสอนนี้ ได้แก่ การใช้คำถาม (Questioning)

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) ครูผู้สอนฝึกการใช้คำศัพท์และประโยคโครงสร้างทางภาษา โดยการฝึกจะอยู่ในการดูแลของครู เมื่อเห็นว่านักเรียนเข้าใจแล้วจึงให้นักเรียนจับกลุ่มฝึกกันเอง โดยจะครูไม่ขัดจังหวะการฝึกของนักเรียน และเมื่อฝึกเสร็จแล้วจึงจะแก้ไขภายหลัง เพราะขั้นการสอนนี้ต้องการฝึกความคล่องแคล่วในการพูด (Fluency) ผู้สอนจึงต้องฝึกให้นักเรียนมีความแม่นยำในรูปแบบของภาษา เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร ขั้นนี้นักเรียนยังไม่มีอิสระในการเลือกใช้ภาษาหรือเนื้อหาที่ต้องการมากนัก เพราะจุดมุ่งหมายในขั้นนี้คือให้นักเรียนมีความแม่นยำในรูปแบบของภาษาที่ต้องการฝึกเสียก่อน กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่เลือกใช้ในขั้นตอนการสอนนี้ ได้แก่ กิจกรรมเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

ขั้นที่ 3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) นักเรียนนำความรู้ ทักษะภาษาที่ได้เรียนและฝึกปฏิบัติมาใช้ในการสถานการณ์ต่าง ๆ นักเรียนทำกิจกรรมการสื่อสาร โดยใช้ภาษาหรือเนื้อหาด้วยตนเองมากที่สุด ครูผู้สอนมีหน้าที่อำนวยความสะดวก และคอยสังเกตอยู่ห่าง ๆ กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่เลือกใช้ในขั้นตอนการสอนนี้ ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play)

ความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554) ได้ให้ความหมายของคำว่าพึงพอใจ หมายถึง รัก ชอบใจ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2547, น. 122) กล่าวว่า ความพึงพอใจหมายถึงความรู้สึกของ บุคคลที่มีต่อการทำงานในทางบวก เป็นความสุขของบุคคลที่เกิดความรู้สึกกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่น ที่จะทำงาน มีขวัญและกำลังใจและสิ่งเหล่านี้จะมีผลต่อประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของการทำงาน รวมทั้งส่งผลต่อความสำเร็จและเป็นไปตามเป้าหมายขององค์กร

รจนา เตชะศรี (2550, น. 12) กล่าวว่า ความพอใจในการทำงานเป็นความรู้สึกชอบพอใจ หรือเต็มใจที่จะปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์มีความสุขในการทำงานรวมทั้งประโยชน์ที่ได้รับจากการปฏิบัติงานนั้น

สุนทร เพ็ชรพราว (2551, น. 17) กล่าวว่า ความพึงพอใจในงานหมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่องานและการทำงานนั้น ถ้าบุคคลมีความรู้สึกพร้อมจะเสียสละ และอุทิศแรงกายแรงใจ และสติปัญญาให้แก่งาน และทางตรงกันข้ามถ้าบุคคลมีความรู้สึกไม่พึงพอใจต่องานก็จะไม่กระตือรือร้นในการทำงาน เพียงทำงานตามหน้าที่ให้เสร็จไปในแต่ละวันเท่านั้น ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานเป็นความรู้สึกของบุคคลในทางบวกเป็นความสุขของบุคคลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงาน และ ได้รับผลตอบแทนความพึงพอใจทำให้บุคคลกระตือรือร้นในการทำงาน มีความมุ่งมั่นมีขวัญและกำลังใจ สิ่งเหล่านี้ส่งผลต่อประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ และส่งผลต่อความสำเร็จเป็นไปตามเป้าหมายขององค์กร

ภาวิณี เพชรสว่าง (2552, น. 46) กล่าวว่า ทศนคติในการทำงานที่มีความสำคัญสำหรับองค์กร คือ ความพึงพอใจในการทำงาน หมายถึงความรู้สึกหรืออารมณ์ทางบวกโดยเป็นประสบการณ์ในการทำงานจากแนวคิดและความหมายความพึงพอใจ สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกระหว่างความคาดหวังของบุคคล และสิ่งที่ได้รับจริง หรือเกิดจากความต้องการของบุคคลนั้นได้รับการตอบสนอง ก็จะเกิดความพึงพอใจ และถ้าไม่ได้รับการตอบสนองตามความต้องการความคาดหวังไว้ ความพึงพอใจก็จะหายไป

2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ

กลุ่มทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs) (Maslow's, 1970, pp. 26-27) ตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับความต้องการของบุคคลไว้ว่าบุคคลย่อมมีความต้องการอยู่เสมอและไม่มีสิ้นสุด ขณะที่ความต้องการใดได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นก็จะเกิดขึ้นอีกและไม่มีสิ้นสุด ขณะที่ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่ใช่สิ่งจูงใจพฤติกรรมนั้น ความต้องการของบุคคลเรียงลำดับขั้นตอนความสำคัญ เมื่อความต้องการระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลก็จะให้ความสนใจกับความต้องการในระดับสูงต่อไปลำดับความต้องการของบุคคลมี 5 ขั้นตอนตามลำดับขั้นต่อไปนี้

1. ความต้องการทางร่างกาย (Physiological needs) เป็นความต้องการเบื้องต้นเพื่อความอยู่รอดของชีวิต เช่น ความต้องการในเรื่อง อาหาร น้ำ อากาศ เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย ความต้องการทางเพศ ความต้องการทางร่างกาย จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนที่ต่อเมื่อคนยังไม่ได้รับการตอบสนอง

2. ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง (Security or safety needs) ถ้าหากความต้องการทางร่างกายได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลก็จะให้ความสนใจกับความต้องการระดับสูงต่อไป คือ เป็นความรู้สึกที่ต้องการความปลอดภัยหรือมั่นคงในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งรวมถึง ความก้าวหน้าและความอบอุ่นใจ

3. ความต้องการทางด้านสังคม (Social or belonging needs) ภายหลังจากที่คนได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลก็จะให้ความสนใจกับความต้องการระดับสูงต่อไป คือ ความต้องการทางสังคม เป็นความต้องการที่จะเข้าร่วมและได้รับการยอมรับในสังคม ความเป็นมิตรและความรักจากเพื่อน

4. ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องนับถือ (Esteem needs) เป็น ความต้องการให้คนอื่นยกย่อง ให้เกียรติ และเห็นความสำคัญของตน อยากเด่นในวงสังคม รวมถึงความสำเร็จความรู้ความสามารถ ความเป็นอิสระและเสรีภาพ

5. ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Self-actualization) เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ อยากจะเป็นอยากจะได้ ตามความคิดของตนสาระสำคัญของทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นตอนของมาสโลว์ สรุปได้ว่า ความต้องการทั้ง 5 ขั้นของมนุษย์มีความสำคัญไม่เท่ากัน บุคคลแต่ละคนจะปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับการบำบัดความต้องการในแต่ละชั้นที่เกิดขึ้น การมุ่งใจตามทฤษฎีนี้ จะต้องพยายามตอบสนองความต้องการของมนุษย์ ซึ่งมีความต้องการตามลำดับขั้นที่แตกต่างกันออกไปตามความต้องการ ในแต่ละชั้นจะมีความสำคัญกับบุคคลมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความพึงพอใจที่ได้รับการตอบสนองความต้องการนั้น ๆ กลับ

สมศักดิ์ คงเที่ยง และอัญชลี โพธิ์ทอง (2542, น. 161-162) ได้จำแนกทฤษฎีความพึงพอใจในการทำงานออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ทฤษฎีความต้องการ ความต้องการส่วนบุคคลที่มีความสัมพันธ์ต่อผลที่ได้รับจากงาน กับการประสบความสำเร็จตามเป้าหมายส่วนบุคคล และทฤษฎีการอ้างอิงกลุ่มความพึงพอใจในงานสัมพันธ์ในทางบวกและคุณลักษณะตามปรารถนาของกลุ่มสมาชิกให้กลุ่มเป็นแนวทางในการประเมินผลการทำงาน

3. การวัดความพึงพอใจ

สมศักดิ์ คงเที่ยง และอัญชลี โพธิ์ทอง (2542, น. 161-162) ได้เสนอรูปแบบการวัดความพึงพอใจไว้ดังนี้

1. การใช้แบบสอบถาม เป็นรูปแบบที่นิยม โดยการขอความร่วมมือ จากกลุ่มบุคคลที่ต้องการวัด แสดงความคิดเห็นลงในแบบฟอร์มที่กำหนดคำตอบไว้ให้เลือกตอบหรือคำตอบเป็นอิสระ โดยคำถามที่ถามถึงถึงความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ ที่หน่วยงานกำลังให้บริการอยู่ เช่น ลักษณะการให้บริการ สถานที่ ระยะเวลาที่ให้บริการ บุคคลที่ให้บริการ เป็นต้น

2. การสัมภาษณ์ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่วัดถึงระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บริการต้องอาศัยเทคนิคและความชำนาญพิเศษของผู้สัมภาษณ์ที่จะจูงใจผู้ตอบคำถามให้ตรงกับข้อเท็จจริง วิธีนี้ประหยัดและมีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่ง

3. การสังเกตทำให้ทราบถึงระดับความพึงพอใจของผู้มาใช้บริการโดยวิธีการสังเกต ดูพฤติกรรมก่อนมารับบริการ ขณะรับบริการและหลังจากรับบริการแล้ว เช่น สังเกตสีหน้า ท่าทางการพูด การวัดความพึงพอใจวิธีนี้ต้องทำอย่างจริงจังจึงจะสามารถประเมินถึงความพึงพอใจของผู้มารับบริการได้อย่างถูกต้อง

จะเห็นได้ว่าการวัดความพึงพอใจต่อการรับบริการนั้นสามารถทำได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับความสะดวกความเหมาะสมตลอดจนจุดมุ่งหมาย หรือ เป้าหมายของการวัดจะส่งผลให้การวัดนั้นมีประสิทธิภาพหรือน่าเชื่อถือได้ ดังนั้นความพึงพอใจ ความรู้สึกที่ดี หรือทัศนคติที่ดีของบุคคล ในด้านบวกซึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการแก่บุคคลนั้นเมื่อได้รับการตอบสนองตามความคาดหวังและความต้องการของตนเอง จึงทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น ๆ หรือสิ่งที่ควรจะเป็นไปตามความต้องการ ความพึงพอใจจึงเป็นผลของการแสดงออกของทัศนคติของบุคคลอีกรูปแบบหนึ่งซึ่งเป็นความรู้สึกเอนเอียงของจิตใจที่มีประสบการณ์ที่มนุษย์เราได้รับอาจจะมากหรือน้อยก็ได้ และเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ แต่ถ้าเมื่อสิ่งใดสามารถตอบสนองต่อความต้องการหรือทำให้บรรลุจุดมุ่งหมายได้ก็จะเกิดความรู้สึกทางบวกเป็นความรู้สึกที่พึงพอใจ แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าสิ่งนั้นสร้างความรู้สึกผิดหวัง ไม่บรรลุตามจุดมุ่งหมายก็จะทำให้เกิดความรู้สึกทางลบ เป็นความรู้สึกไม่พึงพอใจ

ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกใช้รูปแบบของแบบประเมินความพึงพอใจที่จะสร้างขึ้นโดยกำหนดเป็นชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) สร้างข้อคำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) โดยกำหนดความพึงพอใจเป็น 5 ระดับ ดังนี้

ระดับความพึงพอใจ	ระดับคะแนนเฉลี่ย
มีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด	4.50 - 5.00
มีความพึงพอใจในระดับมาก	3.50 - 4.49
มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง	2.50 - 3.49
มีความพึงพอใจในระดับน้อย	1.51 - 2.49
มีความพึงพอใจในระดับน้อยที่สุด	1.00 - 1.49

โดยผู้วิจัยได้กำหนดโครงสร้างหรือเนื้อหาของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 ด้านดังนี้ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านกิจกรรม

ปฏิสัมพันธ์ 3) ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ 4) ด้านนักเรียน และ 5) ด้านสื่อการเรียนการสอน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

พิชญ์ภวิศ ภูมิภณี และสมบุรณ์ พินธุรักษ์ (2553) ได้ศึกษาการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้บทบาทสมมติ โรงเรียนบ้านโคกลาด อำเภอมือง จังหวัดอุดรธานีภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์จากการท ำแบบทดสอบย่อยในการประเมินความสามารถด้านการพูดของนักเรียนดีขึ้น และนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก และได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ในงานวิจัยว่า การจัดกลุ่มนักเรียนควรจัดเป็นกลุ่มแบบละความสามารถ คือ เก่ง ปานกลาง และอ่อน เพื่อให้นักเรียนได้ช่วยเหลือกันและกัน นักเรียนที่อ่อน จะได้พัฒนาความสามารถตนเองตามศักยภาพ ส่วนนักเรียนที่เก่งจะได้เพิ่มทักษะการอธิบายหรือการถ่ายทอดความรู้ให้เพื่อนในกลุ่ม นอกจากนี้ ครูผู้สอนจะต้องเตรียมแหล่งข้อมูลความรู้ให้แก่ นักเรียนทั้งในรูปแบบของสื่อการเรียน การสอน และวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่จะใช้ประกอบกิจกรรมบทบาทสมมติที่นักเรียนสามารถค้นคว้าได้ ตามต้องการ

ปาริชาติ เตชะ (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการฟัง และพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้บทบาทสมมติ โรงเรียนแม่มอกวิทยา อำเภอดง จังหวัดลำปาง ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการฟังการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างเรียนทักษะการฟังและการพูดมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 86.95 และ 80.25 ตามลำดับและจากการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80.00 และ 80.25 ตามลำดับซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70.00 และได้ให้ข้อเสนอแนะในงานวิจัยครั้งนี้ว่า ใน การจัดกิจกรรมบทบาทสมมติครูผู้สอนควรคำนึงถึงความเหมาะสมในเรื่องของเวลาเรียน การทำกิจกรรมในแต่ละเรื่องใช้เวลาเรียนไม่เท่ากันขึ้นอยู่กับประโยคในหัวข้อสนทนาที่กำหนดไว้ในแต่ละ บทเรียนและทักษะการฟังพูดเป็นทักษะที่ต้องอาศัยเวลาในการทำ ความเข้าใจและฝึกฝนจึงจะเกิด ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาดังนั้นครูผู้สอนอาจเตรียมตัวนักเรียนล่วงหน้านอกเวลาเรียนและนำมาเรียนในช่วงเวลาว่างจะทำให้การเรียนการสอนได้ผลมากยิ่งขึ้น ในระหว่างการจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนควรกระตุ้นให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด สร้างบรรยากาศในการเรียนโดยเน้นการลงมือปฏิบัติจริง ให้ความช่วยเหลือตามที่จำเป็น และพยายามสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาของ

นักเรียน ไม่ควรจับผิด ควรให้โอกาสนักเรียนได้ฝึกฝนและแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง ควรเปิดโอกาสให้นักเรียน ได้มีส่วนร่วมในการกำหนดสถานการณ์การใช้ภาษาที่คิดว่าอยากเรียน เป็นการกระตุ้นความสนใจใฝ่รู้ ในการเรียนรู้ภาษาสร้างแรงจูงใจและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

ปิยภัทร พลัฒา (2559) ได้ทำการวิจัยพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาและหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดหนองจันทน์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาชลบุรี เขต 3 พบว่าความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทางภาษาและหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนรู้ตามรูปแบบการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ภัทธรา อรุณรัตน์ (2552) ได้ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการสนทนาภาษาอังกฤษที่มีต่อทักษะพื้นฐานเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา โดยมีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 27 คนสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) พบว่าการจัดกิจกรรมการสนทนาภาษาอังกฤษที่มีต่อทักษะพื้นฐานเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง มีคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการประเมินทักษะพื้นฐานเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. งานวิจัยต่างประเทศ

เล (Le, 2006) ได้ศึกษาการใช้กลยุทธ์การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาเวียดนาม โดยทำการศึกษา 3 บริบทคือ ห้องเรียนที่ฝึกใช้กลวิธีสื่อสารโดยตรง ห้องเรียนที่เน้นทักษะการพูดและฝึกภาคสนามเป็นไกด์นำเที่ยว และศึกษาความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมการทดลองเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้กลวิธีสื่อสาร ซึ่งผู้เข้าร่วมงานวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย ครู 1 คน นักศึกษาชั้นปี ที่ 1 จากวิทยาลัยฮู ในประเทศเวียดนาม ผู้วิจัยแบ่งนักศึกษาเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่ม A และ กลุ่ม B ทั้งสองกลุ่มจะเรียนทั้ง 3 บริบทเหมือนกัน โดยกลุ่ม A จะถูกแนะนำให้รู้เทคนิคการสื่อสารภาษาอังกฤษและใช้กลวิธีก่อนที่จะเรียน ส่วนกลุ่ม B ไม่ได้ถูกแนะนำกลวิธีสื่อสารก่อน ซึ่งกลวิธีสื่อสาร ที่ใช้ มี 4 กลวิธี ประกอบด้วย การใช้คำใกล้เคียง การใช้คำที่ใช้ได้ทุกจุดประสงค์ การใช้คำอ้อม และการใช้คำเต็มเต็ม การเก็บข้อมูล เก็บข้อมูลทั้ง 3 บริบทโดยใช้เทคนิคการสังเกตและบันทึกเทป วิดีโอ และ สัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่ม A และกลุ่ม B มีความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อสารทั้ง 3 บริบทไม่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามในบริบทของการฝึกเป็นไกด์นำเที่ยว กลุ่ม A มีความกระตือรือร้นที่จะสื่อสารกับนักท่องเที่ยวที่เป็นเจ้าของภาษามากกว่า กลุ่ม B

ส่วนความคิดเห็นที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลวิธีสื่อสาร 3 บริบท พบว่า ทั้งครูและนักเรียนเห็นว่าการจัดกิจกรรมอย่างนี้เหมาะสม ช่วยให้นักเรียนใช้กลวิธีสื่อสารได้จริง

โมนีย โมเอยาด มุบาลาส (Monia Moayad Mubaslat, 2011) ได้ศึกษาเรื่องผลของการใช้เกมเพื่อการศึกษาต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา พบว่าคะแนนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ซึ่งให้เห็นว่าการใช้เกมเพื่อการเรียนภาษาอังกฤษสามารถสร้างสิ่งแวดล้อมที่ทำให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ส่งผลต่อประสิทธิภาพทางการเรียนของนักเรียน

Lajooee, & Barimani (2013) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนคำศัพท์โดยใช้บทบาทสมมติและการท่องจำของนักเรียนที่เป็นเพศหญิงที่อยู่ในระดับการเรียนรู้มากกว่า ระดับกลางที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนชาวอิหร่าน 75 คน โดยใช้การเลือกกลุ่มตัวตัวอย่างจากนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในทุก ๆ สถาบันในอิหร่าน โดยแบ่งนักเรียน เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งกลุ่มทดลองมีจำนวน 37 คน และกลุ่มควบคุม จากนั้นได้ทำการทดสอบก่อนเรียนเปรียบเทียบกัน ซึ่งกลุ่มควบคุมได้เรียนรู้คำศัพท์ผ่านวิธีการท่องจำโดยในขณะเดียวกันกลุ่มทดลองได้เรียนรู้คำศัพท์ผ่านการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ ผลการวิจัยพบว่าผลคะแนนการทดสอบหลังเรียนของกลุ่มทดลองซึ่งเป็นนักเรียนที่เรียนรู้คำศัพท์โดยใช้บทบาทสมมติมี คะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งเรียนรู้โดยการท่องจำซึ่งสรุปได้ว่าการเทคนิคเรียนรู้แบบบทบาทสมมติ สามารถพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ได้เป็นอย่างดี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่ เป็นการวิจัยโดยใช้รูปแบบตามแผนการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One-Group-Pretest Posttest Design) (Nunan, & Bailey, 2009) มีจุดประสงค์ เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษตามแนวคิดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนเรียนและหลังเรียน และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากร
2. การสร้างพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
3. การศึกษานำร่อง
3. การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดกลุ่มประชากร

1. ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ นักเรียนโรงเรียนวัดดอนจั่น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 62 คน

1.2 ประชากรกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ห้อง 1 โรงเรียนวัดดอนจั่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 30 คน ซึ่งได้จากวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่มอย่างง่ายโดยใช้ชั้นเรียนเป็นหน่วยในการสุ่ม (Cluster random sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

2.2 ตัวแปรตาม ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และความพึงพอใจที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

3. รูปแบบการวิจัย

เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre- Experimental Research) โดยใช้รูปแบบ (One Group-Pretest - Post-test Design) (Nunan & Bailey, 2009) โดยทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มเดียว

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 4.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์
- 4.2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน
- 4.3 แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

การสร้างพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาข้อมูลในการสร้างเครื่องมือจากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ 1) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (รายวิชาภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช 2551 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในด้านการพูดเพื่อนำมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ 2) กรอบความสามารถทาง ภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) ในระดับ A1 และ A2 ในด้านการพูด และ 3) รูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ เพื่อนำข้อมูลไปสร้างเครื่องมือวิจัย อันได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนและ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ระยะที่ 1 การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (รายวิชาภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช 2551 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในด้านการพูดเพื่อนำมาจัดทำแผนการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการ ฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

สาระ และมาตรฐานการเรียนรู้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ป.5/1 พูดโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล

ป.5/2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาตและคำแนะนำง่าย ๆ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ป.5/1 พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว

ป.5/3 พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

จากการศึกษาสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ในด้านการพูดที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ได้แก่ การพูดโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล การใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาตและคำแนะนำง่าย ๆ การพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว และการพูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

1.2 ศึกษากรอบความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศในกลุ่มสหภาพยุโรป (CEFR) ระดับประถมศึกษาได้แก่ ระดับ A 1 และ A 2 ในด้านการพูด พบว่ามีหัวข้อที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งแบ่งออกเป็นสองส่วน ดังนี้ 1) ด้านเนื้อหา ได้แก่ การพูดเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว การจับจ่ายใช้สอยราคาสินค้า หรือหมายเลขโทรศัพท์ สถานที่ ภูมิศาสตร์ การเดินทาง การพูดแสดง ความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมที่หลากหลายพร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ 2) ด้านทักษะการพูดที่คาดหวังในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้แก่ การพูดโต้ตอบสื่อสาร ระหว่างบุคคล การใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูดแสดงความต้องการ การขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสามารถเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยเฉพาะในส่วนของที่เป็นข้อเท็จจริง และรูปธรรม สามารถโต้ตอบด้วย ภาษาอังกฤษได้ ในกรณีที่คู่สนทนาปรับการพูดให้ช้า และชัด สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้อง กับกิจวัตรประจำวันได้ สามารถอธิบายความต้องการของตนเองโดยใช้ประโยคพื้นฐานได้

1.3 กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังในแผนการจัดการเรียนรู้ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยเนื้อหาที่ทำการสอนทั้ง 4 แผนการจัดการเรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร จากการศึกษทำการวิเคราะห์ทักษะการพูดจากผลการเรียนรู้ที่คาดหวังต่อไปนี้

ตาราง 6 แสดงการวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเพื่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ในด้านทักษะการพูด

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	จุดประสงค์การเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ (รายวิชาภาษาอังกฤษ) พุทธศักราช 2551
สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษา ในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดง ความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ	นักเรียนสามารถกล่าวคำทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ แสดงความต้องการของตนเอง ขอความช่วยเหลือ และให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และครอบครัว แสดงความรู้สึก ของ ตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัวพูดและทำท่า
มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่อง ต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน	ประกอบอย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคมและ วัฒนธรรม ของเจ้าของภาษา มารยาทสังคมและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

จากตาราง 6 การวิเคราะห์ดังกล่าว ผู้วิจัยกำหนดจุดประสงค์การพูดให้สัมพันธ์กับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ โดยผลการเรียนรู้ที่คาดหวังไว้ดังนี้ 1) การทักทาย 2) การกล่าวลา 3) การขอบคุณ 4) การแนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ชิด 5) การแสดงความต้องการของตนเอง และ 6) การขอและให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ

1.4 รวบรวมเนื้อหาสำหรับการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์โดยทำการสำรวจเนื้อหาจากหนังสือเรียน งานวิจัย ข้อมูลสื่ออินเทอร์เน็ต พบว่าเนื้อหาประเด็นที่พบเจอในชีวิตประจำวันมากที่สุดมีดังต่อไปนี้

1. การทักทาย (Greetings and introductions)
2. การบรรยายลักษณะบุคคล (Describing People)

3. การบอกทิศทาง (Giving Directions)

4. การซื้อของ (Shopping)

1.5 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผน โดยมีเนื้อหาดังต่อไปนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 Greetings and introductions มีเนื้อหาเกี่ยวกับ Greeting, Introducing personal information การทักทาย การแนะนำตนเอง การถามตอบข้อมูลส่วนบุคคล

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 Describing People มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การบรรยาย ลักษณะบุคคล

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 Giving Directions มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การบอกทิศทาง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 Shopping มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การซื้อของบพสนทนาตามสถานการณ์ต่าง ๆ

1.6 กำหนดกิจกรรมขั้นตอนการสอนในแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ในงานวิจัยมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและการจัดกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน สามารถสรุปรายละเอียดขั้นตอนการสอนได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ครูผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียนโดยการทำกิจกรรมสร้างความสนใจและบอกจุดประสงค์ในการเรียน นำเสนอคำศัพท์แก่นักเรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้เห็นภาษาที่ต้องนำมาผลิตในบริบทจากการยกตัวอย่างจากครูผู้สอนและทราทราบว่าตนกำลังจะเรียนเรื่องเกี่ยวกับอะไร และจะใช้รูปแบบนั้นสื่อความหมายอะไรได้บ้าง กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่เลือกใช้ในขั้นตอนการสอนนี้ได้แก่ การใช้คำถาม (Questioning)

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) ครูผู้สอนฝึกการใช้คำศัพท์และประโยคโครงสร้างทางภาษา โดยการฝึกจะอยู่ในการดูแลของครู เมื่อเห็นว่านักเรียนเข้าใจแล้วจึงให้นักเรียนจับกลุ่มฝึกกันเอง โดยจะครูไม่ขัดจังหวะการฝึกของนักเรียน และเมื่อฝึกเสร็จแล้วจึงจะแก้ไขภายหลัง เพราะขั้นการสอนนี้ต้องการฝึกความคล่องแคล่วในการพูด (Fluency) ผู้สอนจึงต้องฝึกให้นักเรียนมีความแม่นยำในรูปแบบของภาษา เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร ขั้นนี้นักเรียนยังไม่มีอิสระในการเลือกใช้ภาษาหรือเนื้อหาที่ต้องการมากนัก เพราะจุดมุ่งหมายในขั้นนี้คือให้นักเรียนมีความแม่นยำในรูปแบบของภาษาที่ต้องการฝึกเสียก่อน กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่เลือกใช้ในขั้นตอนการสอนนี้ได้แก่ กิจกรรมเพื่อนคู่คิด (Think Pair Share)

ขั้นที่ 3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) นักเรียนนำความรู้ ทักษะภาษาที่ได้เรียนและฝึกปฏิบัติมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ นักเรียนทำกิจกรรมการสื่อสาร โดยใช้ภาษา

หรือเนื้อหาด้วยตนเองมากที่สุด ครูผู้สอนมีหน้าที่อำนวยความสะดวก และคอยสังเกตอยู่ห่าง ๆ กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่เลือกใช้ในขั้นตอนการสอนนี้ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play)

ตาราง 7 แสดงการวิเคราะห์การจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	แผนการจัดการเรียนรู้	ขั้นตอนการสอนโดยใช้ แนวการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสาร ที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์
สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการ สื่อสารทางภาษาในการ แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความ คิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ	1. การทักทาย (Greetings and introductions) เวลาในการจัดการเรียน การสอน 2 คาบเรียน	ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ใช้ในชั้น ได้แก่ การใช้คำถาม (Questioning)
ป.5/1 พูดโต้ตอบในการสื่อสาร ระหว่างบุคคล ป.5/2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาตและคำแนะนำ ง่าย ๆ	คาบเรียนละ 50 นาที 2. การบรรยายลักษณะบุคคล (Describing People) เวลาในการจัดการเรียนการ สอน	ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ใช้ในชั้น ได้แก่ เพื่อน คู่คิด (Think Pair Share)
มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอ ข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบ ยอด และความคิดเห็นในเรื่อง ต่าง ๆ โดยการพูดและ การเขียน	2 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที 3. การบอกทิศทาง (Giving Directions) เวลาในการจัดการเรียน การสอน	ขั้นที่ 3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ใช้ในชั้น ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play)
ป.5/1 พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเองและเรื่องใกล้ตัว ป.5/3 พูดแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	2 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที 4. การซื้อของ (Shopping)	

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง	แผนการจัดการเรียนรู้	ขั้นตอนการสอนโดยใช้ แนวการสอนภาษาเพื่อการ สื่อสาร ที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์
	เวลาในการจัดการเรียนการสอน 2 คาบเรียน คาบเรียนละ 50 นาที	

1.7 กำหนดเนื้อหาบทเรียนในแผนการจัดการเรียนรู้ โดยกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ และไวยากรณ์ภาษาที่ใช้ (ภาคผนวก ก)

ตาราง 8 แสดงการกำหนดเนื้อหาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

แผนการจัดการเรียนรู้	วัตถุประสงค์	คำศัพท์/โครงสร้างภาษาที่คาดหวัง	กิจกรรมปฏิสัมพันธ์
1. Greetings and introduction ตัวชี้วัด ต 1.2 ป. 5/1 พูดโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล เกณฑ์ CEFR A2 ผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน ในด้านการสนทนา ผู้เรียนสามารถ ทักทาย ถามทุกข์ สุข กล่าวลา ขอขอบคุณ การขอและให้ความ	1. ผู้เรียนสามารถระบุข้อมูลเกี่ยวกับการทักทายและแนะนำตัว 2. ผู้เรียนสามารถขอข้อมูลและตอบคำถามเกี่ยวกับการทักทายและแนะนำตัว 3. ผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลเมื่อถามและตอบคำถามเกี่ยวกับทักทายและ	Present Simple tense. - What is your nickname? - My nickname is..... - Where do you come from? - I come from..... What is your nationality? - My nationality is..... - Nice to meet you - Nice to meet you too. Vocabulary introduces, name, surname, nickname,	P1 Presentation - Questionings P2 Practice - Think Pair Share P3 Production - Role play

แผนการจัดการ เรียนรู้	วัตถุประสงค์	คำศัพท์/โครงสร้างภาษาที่ คาดหวัง	กิจกรรม ปฏิสัมพันธ์
ช่วยเหลือ ได้ตอบ คำถามส่วนตั้ง่าย ๆ	แนะนำตัวกับผู้อื่นใน การสนทนา 4. ผู้เรียนสามารถ นำเสนอข้อมูล เกี่ยวกับการทักทาย และแนะนำตัว	nationality, age, come, nice, meet.	
2. Describing people ตัวชี้วัด ต 1.3 ป. 5/3 พูดแสดงความ คิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง ต่าง ๆ ใกล้ตัว เกณฑ์ CEFR A2 ผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน ในด้านการสนทนา ผู้เรียนสามารถ ทักทาย ถามทุกข์ สุข กล่าวลา ขอขอบคุณ การขอและให้ความ ช่วยเหลือ ได้ตอบ คำถามส่วนตั้ง่าย ๆ	1. ผู้เรียนสามารถระบุ ข้อมูลเกี่ยวกับการ บรรยายบุคคล 2. ผู้เรียนสามารถขอ ข้อมูลและตอบ คำถามเกี่ยวกับการ บรรยายบุคคล 3. ผู้เรียนสามารถ แลกเปลี่ยนข้อมูลเมื่อ ถามและตอบคำถาม เกี่ยวกับการบรรยาย บุคคลกับผู้อื่นในการ สนทนา 4. ผู้เรียนสามารถ นำเสนอข้อมูล เกี่ยวกับการบรรยาย บุคคล	Adjectives-Pronoun (Possessive adjective) - What does he/she look like? - He/She has short/long hair. - - He/she is tall/ short. - What is he/she wearing? - He/She is wearing a pink shirt Vocabulary friendly, kind, shy, short, tall, thin, fat, plump, handsome, smart, beautiful, black hair, blond hair, short hair, long hair, curly hair, straight hair.	P1 Presentation - Questionings P2 Practice - Think Pair Share P3 Production - Role play
3. Giving direction ตัวชี้วัด ต1.3 ป.5/1	1. ผู้เรียนสามารถระบุ ข้อมูลเกี่ยวกับการ บอกทิศทางได้ถูกต้อง 2. ผู้เรียนสามารถขอ ข้อมูลและตอบ	Preposition of Place -Excuse me. - Where is the? - It is Vocabulary	P1 Presentation - Questionings P2 Practice

แผนการจัดการ เรียนรู้	วัตถุประสงค์	คำศัพท์/โครงสร้างภาษาที่ คาดหวัง	กิจกรรม ปฏิสัมพันธ์
พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว เกณฑ์ CEFR A2 ผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน ในด้านการสนทนา ผู้เรียนสามารถ ทักทาย ถามทุกข์ สุข กล่าวลา ขอขอบคุณ การขอและให้ความช่วยเหลือ ได้ตอบ คำถามส่วนตัวง่าย ๆ	คำถามเกี่ยวกับการบอกทิศทาง 3. ผู้เรียนสามารถ แลกเปลี่ยนข้อมูลเมื่อถามและตอบคำถามเกี่ยวกับ เส้นทางกับผู้อื่นในการสนทนา 4. ผู้เรียนสามารถ นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการบอกทิศทาง	turn left / turn right, corner, intersection, on the left/right, on, opposite, in front, between, behind, near.	- Think Pair Share P3 Production - Role play
4. Shopping ตัวชี้วัด 1.2 ป.5/2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และคำแนะนำง่าย ๆ เกณฑ์ CEFR A2 ผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน ในด้านการสนทนา ผู้เรียนสามารถ ทักทาย ถามทุกข์ สุข กล่าวลา ขอขอบคุณ การขอและให้ความช่วยเหลือ ได้ตอบ คำถามส่วนตัวง่าย ๆ	1. ผู้เรียนสามารถระบุข้อมูลเกี่ยวกับการซื้อของ 2. ผู้เรียนสามารถขอข้อมูลและตอบคำถามเกี่ยวกับการซื้อของ 3. ผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลเมื่อถามและตอบคำถามเกี่ยวกับการซื้อของ 4. ผู้เรียนสามารถนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการซื้อของ	Asking Question - Can I help you? - May I help you? - I'm looking for some flowers. - How much is it? - It's two-hundred-baht Vocabulary cash, money, credit cards, shopping bag, shop, wallet, purse, shop assistant, clothes racks, cashier, price, shopping basket, small size, sales, discount, medium size, large size, customer, fitting room.	P1 Presentation - Questionings P2 Practice - Think Pair Share P3 Production - Role play

1.8 ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ โดยศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของ Richards (2006) และ อรุณี วิริยะจิตรา (2532, น. 158-191) ดังรายละเอียดแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ (ภาคผนวก ข)

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

Lesson Plan 1 Greetings and introductions	
Unite: Greetings and introductions	Level: Prathom 5
Theme: Introduce oneself and others	Time: 2 periods (100 minutes)
1. Learning objectives 1 Identify information about oneself and others when greeting. 2 Ask for information about others and answer questions about oneself when greeting. 3 Exchange information when greeting with others in a conversation. 4 Present information about greeting new people.	
2. Language Focus Vocabulary: introduce, name, surname, nickname, nationality, age, come, nice, meet. Form/ Structure: - What is your name? - My name is..... - What is your nickname? - My nickname is..... - Where do you come from? - I come from..... - What is your nationality? - My nationality is..... - Nice to meet you	

- Nice to meet you too.

3. Materials

Nationality flashcards, Country Picture cards, Think Pair Share card, Role Play card, Puppet, clothes

4. Procedures Step/Time	Activity	Interactive activity	material
1.Presentation (20 minutes)	-T shows the country flag picture cards on the board. France China Japan Thailand Canada America - Ss tell the name of countries - T shows the nationality flashcards Thai Chinese Canadian American French Japanese - Ss repeat vocabulary about countries and nationalities. - T gives flashcards to the students - Ss match the flashcards with picture cards on the board. Repeat the vocabulary Interactive activity: Questioning - T ask the question “Where do you come from” - T lets a student choose a country flashcards and answers. (They might say not in the sentence form such as “Thailand”)	Questioning	- Picture cards - flashcards - Puppet

4. Procedures Step/Time	Activity	Interactive activity	material
1. Presentation (20 minutes)	- T repeats the answer in the sentence form to student “I come from Thailand” and let’s all students in the room repeat after. - T asks more 2-3 students the same pattern sentence. - T ask the question “what is your nationality” - T lets a student choose a nationality flashcard and answers. (They might say not in the sentence form such as “Thai”) - T repeats the answer in the sentence form to student “I am Thai” and let’s all students in the room repeat after. - T asks more 2-3 students the same pattern sentence. - T tell the students they are going to learn about greetings and introductions. A: What is your name? B: My name is..... A: What is your nickname? B: My nickname is..... A: Where do you come from? B: I come from..... A: What is your nationality? B: My nationality is..... A: Nice to meet you B: Nice to meet you too. -Ss repeat the structures from the teacher’s presentation. -T asks and answer the questions through puppets. -T Good morning. How are you? -PP Good morning. I’m very well. -T What is your name?	Questioning	- Picture cards - flashcards - Puppet

4. Procedures Step/Time	Activity	Interactive activity	material
	-PP My name is Sirin. -T what is your nickname? -PP My nickname is Rin. -T Where do you come from? -PP I come from Thailand. -T What is your nationality? -PP my nationality is Thai. -T nice to meet you. -PP nice to meet you too. -T asks students to repeat all the conversation. -T asks students practice conversation in pair. -T explains the structure, ask and answer about oneself		
2.Practice (30 minutes)	Interactive activity: Think Pair Share - T divides students in to a pair. - T give the Think Pair Share card to student. One card for one student. - Ss write down their own answer in to the card. Think Pair Share Card A Name Nickname Country Nationality Think Pair Share Card B Name Nickname Country Nationality - Ss share the answers to their pair and practice the conversation below. Round 1: A ask the questions. B answers the question. Round 2: B ask the questions. A answers the question.	Think Pair Share	- Think Pair Share card

4. Procedures Step/Time	Activity	Interactive activity	material
	Q: What is your name? A: My name is..... Q: What is your nickname? A: My nickname is..... Q: Where do you come from? A: I come from..... Q: What is your nationality? A: My nationality is..... Q: Nice to meet you A: Nice to meet you too. - Ss alternate pair with another student and practice the conversation again. - T observes the students' use of vocabulary and grammar and correct them after they finish the conversation.		
3.Productions (50 minutes)	Interactive activity: Role play -T gives role play cards to students. Role Play Card A Name: Lee Chang Nickname: Lee Age: 11 Country: China Nationality: Chinese Role Play Card B Name: Natto Mekko Nickname: Natto Age: 11 Country: Japan Nationality: Japanese - Ss read information and practice their role. -T tells the situation about greeting new people <i>“You are new student in this school, so you try to make a new friend.”</i> and <i>“Both of you are new friends. You want to know each other”</i> -T prepares the costume (e.g. dress, scarf, hat.) for each pair.	Role play	- Role play cards - clothes

4. Procedures Step/Time	Activity	Interactive activity	material
	-Ss dress up, prepare role play (conversation, costume) - Ss present their situation in front of the class. -T observes when they do role -T checks whether students can communicate through role play.		

ระยะที่ 2 พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 4 แผน ให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านประเมินความเหมาะสม โดยการเทียบเกณฑ์ระดับความเหมาะสม 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด 2545, หน้า 105-106) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน พบว่าค่า ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 0.53 แปลความหมายได้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุด และสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้ (ภาคผนวก ค)

1.10 ผู้วิจัยปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำไปทดลองใช้ในชั้นศึกษานำร่อง (Pilot Study) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ห้อง 2 จำนวน 32 คน โดยให้นำแผนไปทดลองใช้ในชั้นศึกษานำร่อง (Pilot Study) จากการสังเกตพฤติกรรมโดยผู้วิจัย พบว่าผู้เรียนสื่อสารภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วขึ้น มีความมั่นใจในการพูด มีความกระตือรือร้นและสนุกสนานขณะเข้าร่วมกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

2. การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน

ในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดทางตรง มีขั้นตอนการดำเนินการสร้างดังต่อไปนี้

ระยะที่ 1 การสร้างแบบทดสอบ

2.1 ศึกษาเอกสารในการประเมินแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและเกณฑ์การประเมิน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

2.2 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบการวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ และกำหนดจุดประสงค์การทดสอบโดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้จากตารางกำหนดเนื้อหา

2.3 วิเคราะห์เนื้อหาแบบทดสอบทางตรงโดยคัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือ เอกสาร และเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ กำหนดจุดประสงค์การทดสอบ และชนิดของแบบทดสอบให้สอดคล้องกับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ (ภาคผนวก ง)

2.4 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนจากตารางวิเคราะห์เนื้อหาแบบทดสอบ จำนวน 4 ข้อ 20 คะแนน (ภาคผนวก จ)

ตัวอย่างการวิเคราะห์เนื้อหา และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน

ข้อที่ 1	Greetings and introductions
ตัวชี้วัด	ตัวชี้วัด ต 1.2 ป.5/1 พูดโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล
วัตถุประสงค์	ผู้เรียนสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลเมื่อถามและตอบคำถามเกี่ยวกับการทักทายและแนะนำตัวกับผู้อื่นในการสนทนา
การทดสอบทางตรง	1. Activity Role Play 2. Topic: Greeting and introductions 3. Situation In the Classroom
คำศัพท์/โครงสร้างทางภาษาที่คาดหวัง	Present Simple tense. - What is your nickname? - My nickname is..... - Where do you come from? - I come from.....

- What is your nationality?

- My nationality is.....

- Nice to meet you

- Nice to meet you too.

Vocabulary

introduces, name, surname, nickname, nationality, age, come, nice, meet.

คำชี้แจงขั้นตอนการจัดการทดสอบ

1. นักเรียนจะเข้าทดสอบเป็นคู่ (1 คู่ต่อการทดสอบ)
2. นักเรียนแต่ละคู่จะจับสลากเลือกสถานการณ์ที่ได้รับเพียง 2 สถานการณ์จากทั้งหมด
3. นักเรียนมีหน้าที่กำหนดบทบาทของตนเองตามสถานการณ์ที่จับได้ และทำการสนทนาแสดงบทบาทสมมติที่กำหนด
4. ผู้ทดสอบจัดสรรเวลาให้สถานการณ์ละ 5-7 นาที เพื่อทำการสนทนาและประเมินผล
5. หลังการทดสอบ นักเรียนคู่ที่เสร็จสิ้นการทดสอบจะถูกแยกออกไป เพื่อป้องกันการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับนักเรียนคู่อื่น ๆ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความเท่าเทียมในการทดสอบ

Guide Speaking card --- Student A --- Situation 1

Situation 1 In the classroom You are a current student in the class and meet a new classmate. Wishing to become friends, you greet them and introduce yourself.

Role: Student A is the current student. Student B is the new student.

Name: Jacky

Surname: Lincon

Nickname: Jack

Jack Age: 9

Country: Sweden

Nationality: Swedish

A: Good morning. How are you?

B: Good morning. I'm fine. Thank you, and you?

A: Good morning. I'm very well.

A: What's your name?

B: My name is Jacky.

B: What's your surname?

A: My surname is Lincon.

B: What's your nickname?

A: My nickname is Jack.

B: Where do you come from?

A: I come from Sweden.

B: What is your nationality?

A: My nationality is Swedish.

B: Nice to meet you.

A: Nice to meet you too.

แนวทางในการตอบ

Guide Speaking card ---- Student B ---- Situation 1	
Situation 1 In the classroom You are a new student in the class and meet a classmate. Hoping to become friends, you greet them and introduce yourself. Role: Student A is the current student. Student B is the new student.	
Name: Bella Surname: Anderson Nickname: Bella Age: 8 Country: Australia Nationality: Australian 	A: Good morning. How are you? B: Good morning. I'm fine. Thank you, and you? A: Good morning. I'm very well. A: What's your name? B: My name is Julia. B: What's your surname? A: My surname is Pearson. B: What's your nickname? A: My nickname is Bell. B: Where do you come from? A: I come from Canada. B: What is your nationality? A: My nationality is Canadian. B: Nice to meet you. แนวทางในการตอบ

ระยะที่ 2 พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

2.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านตรวจสอบความเหมาะสมด้านภาษา และพิจารณาคุณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนกับจุดประสงค์อ้างอิงโดย ไชยยศ ไพวิทยศิริธรรม (2557) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน +1 ผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าเนื้อหาของแบบทดสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์

ให้คะแนน 0 ผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าเนื้อหานั้นสอดคล้องกับจุดประสงค์

ให้คะแนน -1 ผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าเนื้อหาของแบบทดสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

เกณฑ์การตัดสินความเหมาะสมของแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 - 1.00 หมายถึงแบบทดสอบมีคุณภาพและมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์ บทเรียนที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 หมายถึงควรปรับปรุง ตัดทิ้ง หรือไม่มีคุณภาพ

โดยผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน พบว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าเท่ากับ 1.00 แปลความหมายได้ว่าแบบทดสอบดังกล่าวสามารถนำไปใช้ในการทดสอบได้ (ภาคผนวก ฉ)

2.6 ปรับปรุงแก้ไขแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ก่อนนำไปทดลองใช้ในชั้นศึกษานำร่อง (Pilot Study)

2.7 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ในชั้นศึกษานำร่องกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยนักเรียนทุกคน จะได้รับการประเมินโดยที่ผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้สอนและผู้ประเมิน และกรรมการอีก 2 ท่าน เพื่อหาความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (Inter – rater Reliability) และพบว่าค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนระหว่างผู้ประเมินมีค่าเท่ากับ 1.00 ตาม Cohen (1988) ระบุว่าค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินมีความสัมพันธ์กันในระดับดี และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ระยะที่ 1 การสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ

3.1 ศึกษาค้นคว้าข้อมูลในการสร้างแบบสอบถามเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ โดยปรับปรุงรูปแบบการประมาณค่าตามแนวคิดของ Likert (1961) ซึ่งกำหนดค่าระดับความพึงพอใจไว้ 5 ระดับดังนี้

พึงพอใจระดับมากที่สุด	ระดับค่าคะแนนเท่ากับ 5
พึงพอใจระดับมาก	ระดับค่าคะแนนเท่ากับ 4
พึงพอใจระดับปานกลาง	ระดับค่าคะแนนเท่ากับ 3
พึงพอใจระดับน้อย	ระดับค่าคะแนนเท่ากับ 2
พึงพอใจระดับน้อยที่สุด	ระดับค่าคะแนนเท่ากับ 1

3.2 กำหนดโครงสร้างหรือเนื้อหาของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 ด้านดังนี้

1. ด้านเนื้อหาสาระ
2. ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์
3. ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ
4. ด้านนักเรียน
5. ด้านสื่อการเรียนการสอน

3.3 สร้างแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ระยะที่ 2 พัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

3.4 นำแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ ของเนื้อหาของแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ โดยการเทียบเกณฑ์ระดับความเหมาะสม 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 105-106) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน พบว่า ค่าเฉลี่ยของข้อคำถามแต่ละข้อมีค่าอยู่ระหว่าง 4.60 – 4.80 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อคำถามแต่ละข้อมีค่าอยู่ระหว่าง 0.45 – 0.55 แปลความหมายได้ว่า ข้อคำถามในแบบประเมินความพึงพอใจมีความเหมาะสมมากที่สุดและสามารถนำไปใช้ได้ทุกข้อ (ภาคผนวก ช)

การศึกษานำร่อง

ในการศึกษานำร่องได้นำเครื่องมืองานวิจัยทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ห้องที่ 2 จำนวน 32 คนที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โดยเลือกนักเรียนจากการสุ่มอย่างง่าย โดยดำเนินการทดลองดังนี้

1. ก่อนการทดลอง ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน โดยเป็นแบบวัดทางตรง จำนวน 4 ข้อ นักเรียนแต่ละคู่ทำข้อสอบโดยการจับสลาก 2 ข้อ จาก 4 ข้อ ทั้งนี้ นักเรียนมีเวลาในการเตรียมตัวก่อนสอบ โดยการประเมินจะมีกรรมการผู้ทดสอบ 3 ท่าน ประกอบไปด้วยครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และครูต่างชาติ 1 ท่าน และผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้สอนและผู้ประเมิน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 9 แสดงค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability)

ผู้ประเมินคนที่	$\bar{x}$	S.D.	R	p
1	9.93	1.53	.65	.01
2	10.00	1.60		
3	10.23	1.50		

จากตาราง 9 พบว่าค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนระหว่างผู้ประเมินมีค่าเท่ากับ 0.65 ซึ่งหมายความว่าค่าความความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินมีความสัมพันธ์กันในระดับดี และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (Cohen, 1988)

2. ระหว่างการทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้สอน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 4 แผนการจัดการเรียนรู้

3. หลังการทดลอง นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นแบบทดสอบทางตรง ซึ่งแบบทดสอบหลังเรียนเป็นฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน โดยการประเมินจะมีกรรมการผู้ทดสอบ 3 ท่าน รวมทั้งผู้วิจัยซึ่งมีผลค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมิน (Inter – rater Reliability) ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 10 แสดงค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินของคะแนนการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนในชั้นการศึกษานำร่อง

ผู้ประเมินคนที่	$\bar{x}$	S.D.	R	p
1	16.47	1.11	.72	0.01
2	16.87	1.19		
3	17.20	1.24		

จากตาราง 10 พบว่าค่าสหสัมพันธ์ของคะแนนระหว่างผู้ประเมินมีค่าเท่ากับ 0.72 ซึ่งหมายความว่า ค่าความความเชื่อมั่นระหว่างผู้ประเมินมีความสัมพันธ์กันในระดับดี และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 Cohen (1988)

4. เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

1. ขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนวัดดอนจั่น อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 1 ขอร่วมมือในการดำเนินการทดลองตามแนวทางที่กำหนดไว้

2. ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยจัดการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ 4 แผน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 4 วัน วันละ 2 คาบ คาบเรียนละ 50 นาที ซึ่งเป็นคาบเรียนที่ต่อเนื่องกันเนื่องจากการจัดกิจกรรมปฏิสัมพันธ์โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในชั้นเรียนนั้นจำเป็นต้องใช้เวลาในการจัดเตรียมและทำตามขั้นตอนกิจกรรมที่กำหนดไว้ รวมเวลาเรียนทั้งหมด 8 คาบเรียน ซึ่งไม่รวมการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 4 คาบเรียน แบ่งเป็นการทดสอบก่อนเรียน จำนวน 2 คาบเรียน และการทดสอบหลังเรียนเมื่อเรียนจบทุกแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 2 คาบเรียน รวมระยะเวลาในการทดลองทั้งสิ้น 12 คาบเรียน

การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบทดสอบทางตรงดังกล่าว จะให้นักเรียนเข้าทดสอบเป็นคู่ นักเรียนแต่ละคู่จับสลากเลือกเพียง 2 สถานการณ์ จาก 4 สถานการณ์ที่กำหนดให้นักเรียนกำหนดผู้พูดตามสถานการณ์เพื่อพูดสนทนาตามที่คู่ของตนได้รับ โดยผู้ทดสอบกำหนดให้เวลาในการทดสอบสถานการณ์ละ 5-7 นาที เพื่อทำการทดสอบ เมื่อนักเรียนทำการทดสอบแล้วจะถูกแยกออกไป เพื่อป้องกันการสอบถามข้อมูลจากนักเรียนคู่อื่น ๆ เพื่อไม่ให้เกิดความหยาบคายในการทำการทดสอบ ภายหลังจากที่เรียนจบแล้วนักเรียนจะได้ทำแบบทดสอบความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

3. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนแบบทางตรงดังรายละเอียดข้างต้น โดยมีผู้วิจัย ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และครูต่างชาติ 1 ท่าน รวม 3 ท่าน เป็นผู้ประเมินและบันทึกคะแนน

4. ดำเนินการจัดการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 4 แผน

4.5 ทำการทดสอบหลังเรียน (Post-Test) โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนฉบับเดียวกัน โดยมีผู้วิจัย ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และครูต่างชาติ 1 ท่าน รวม 3 ท่าน เป็นผู้ประเมินและบันทึกคะแนน

4.6 ให้นักเรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

4.7 นำผลไปวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษแบบการวัดทักษะการพูดทางตรง จำนวน 4 ข้อ โดยใช้สถิติ t-test (Dependent Sample) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์ค่าสถิติ

2. การวิเคราะห์ข้อมูลแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ นำมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และนำไปแปลความหมายค่าตามเกณฑ์ที่กำหนด (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

เกณฑ์การประเมิน	ความหมาย
ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00	หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50	หมายถึง พึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50	หมายถึง พึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50	หมายถึง พึงพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50	หมายถึง พึงพอใจที่สุด

3. สรุปข้อมูลเครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 11 แสดงสรุปข้อมูลเครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการวิจัย

ลำดับ ที่	รายการเครื่องมือ	จำนวน
1	แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์	4 แผน
2	แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน	1 ชุด
3	แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์	1 ชุด

จากตาราง 11 แสดงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์
จำนวน 4 แผน ได้แก่

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 Greetings and introductions มีเนื้อหาเกี่ยวกับ Greeting, Introducing personal information การทักทาย การแนะนำตนเอง การถามตอบข้อมูลส่วนบุคคล

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 Describing People มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การบรรยายลักษณะบุคคล

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 Giving Directions มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การบอกทิศทาง

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 Shopping มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การซื้อของบพสนทนาตาม
สถานการณ์ต่าง ๆ

2. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 1 ชุด
ซึ่งเป็นแบบวัดการพูดทางจำนวน 4 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนและหลังเรียนจบทุกแผนการจัดการเรียนรู้แล้ว

3. แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 1 ชุด แบบประเมินมี 5 ด้าน
ได้แก่ ด้านเนื้อหาสาระ ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ด้าน
นักเรียน และด้านสื่อการเรียนการสอน โดยนักเรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจเมื่อเรียนจบทุก
แผนการจัดการเรียนรู้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ผู้วิจัยจึงนำเสนอข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ก่อนเรียนและหลังเรียน

จากการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่วัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษทางตรงและเป็นชุดเดียวกัน จำนวน 2 สถานการณ์จาก 4 สถานการณ์ โดยใช้วิธีการจับสลาก มีคะแนนเต็ม 20 คะแนน ซึ่งผลการวิเคราะห์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ดังแสดงในตาราง 13

ตาราง 12 แสดงคะแนนเปรียบเทียบผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจากการใช้แนว
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์เพื่อพัฒนาความสามารถด้าน
การพูดภาษาอังกฤษ

นักเรียนคนที่	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)	ผลต่าง (D)
1	10	18	8
2	9	18	0
3	9	16	7
4	12	18	6
5	9	18	9
6	13	18	5
7	12	18	6
8	10	15	5
9	10	17	7
10	10	18	8
11	10	17	7
12	8	16	8
13	10	17	7
14	10	18	8
15	10	19	9
16	10	17	7
17	10	17	7
18	11	17	6
19	11	18	7
20	10	17	7
21	10	17	7
22	11	19	8
23	10	16	6
24	11	18	7
25	12	17	5
26	11	16	5
27	10	17	7
28	11	18	7

นักเรียนคนที่	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)	ผลต่าง (D)
29	11	18	7
30	9	16	7
ผลรวม	310	519	
ร้อยละ	51.67	86.50	
ผลต่าง	205	34.17	

จากตาราง 12 แสดงให้เห็นนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นหลังจากการใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ซึ่งวิเคราะห์ได้จากคะแนนการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนสูงสุดและต่ำสุด โดยก่อนเรียนมีคะแนนสูงสุด 13 และต่ำสุด 8 คะแนน ในขณะที่หลังเรียนมีคะแนนสูงสุด 19 คะแนน และต่ำสุด 15 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ผลการทดสอบหลังเรียนนี้นักเรียนที่มีผลต่างของคะแนนสูงสุดมีค่าเท่ากับค่าต่างสูงสุดอยู่ที่ 9 คะแนน จำนวน 2 คน (ร้อยละ 6.67) และค่าต่างต่ำสุดอยู่ที่ 5 คะแนน จำนวน 4 คน (ร้อยละ 13.33)

โดยนักเรียนส่วนใหญ่มีคะแนนอยู่ระหว่าง 15 – 18 คะแนน จำนวน 24 คน (ร้อยละ 80.00) (รายละเอียดดังภาคผนวก ข)

ตาราง 13 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนผลต่างเฉลี่ย (D) และค่าทดสอบ (t-test) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนและหลังการเรียนโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	D	T	df	Sig
ก่อนเรียน	20	10.33	1.06	6.9	-26.76*	58	.000
หลังเรียน	20	17.30	0.95				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนหลังเรียนเท่ากับ 17.30 คะแนน (S.D. = 0.95) ในขณะที่ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนก่อนเรียนมีค่าเท่ากับ 10.33 คะแนน (S.D. = 1.06) และผลต่างเฉลี่ย (D) มีค่าเท่ากับ 6.9 คะแนน ค่าสถิติ t เท่ากับ -26.76 สรุปได้ว่าความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 14 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากการวัดความสามารถด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษ แบ่งตามเกณฑ์หัวข้อการประเมินก่อนเรียนและหลังเรียน

หัวข้อเกณฑ์การประเมิน	ก่อนเรียน		หลังเรียน		ค่า ความต่าง D	T
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ความถูกต้อง (Accuracy)	3.63	0.61	6.63	0.61	3.00	-18.89
ความคล่องแคล่ว (Fluency)	4.00	0.64	7.07	0.69	3.07	-17.79
ท่าทางน้ำเสียงประกอบการพูด (Gesture)	2.70	0.79	3.60	0.56	0.90	-5.06
รวมผลทุกด้าน	10.33	2.04	17.30	1.86	6.97	-41.74

จากตาราง 14 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยคะแนนที่ได้จากการวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษคะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยแบ่งตามเกณฑ์การประเมินก่อนเรียนและหลังเรียนเป็นหัวข้อ เกณฑ์การประเมินเรียงลำดับจากมากไปน้อยดังนี้ คะแนนเฉลี่ยด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) หลัง ($\bar{X} = 7.07$, S.D. = 0.69) สูงวก่อนเรียน เรียน ($\bar{X} = 4.00$, S.D. = 0.64) ที่ 3.07 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 48.33) รองลงมาคือคะแนนเฉลี่ยด้านความถูกต้อง (Accuracy) โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X} = 6.63$, S.D. = 0.61) สูงวก่อนเรียน ($\bar{X} = 3.63$, S.D. = 0.61) ที่ 3.00 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 3.75) ลำดับสุดท้ายคือด้านท่าทางน้ำเสียงประกอบการพูด (Gesture) โดยนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X} = 3.60$, S.D. = 0.56) สูงวก่อนเรียน ($\bar{X} = 2.70$, S.D. = 0.79) ที่ 0.90 คะแนน (คิดเป็นร้อยละ 14.17)

**การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้
แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์**

ภายหลังจากการทำการทดสอบเสร็จสิ้นทั้ง 4 แผนการจัดการเรียนรู้ นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
ทั้ง 30 คน ทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการ
สอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ 5 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้าน
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ 3) ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ 4) ด้านนักเรียน และ 5) ด้านสื่อ
การเรียนการสอน จำนวน 20 ข้อ พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูด
โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ รวมทั้ง 5 ด้านอยู่ในระดับพึงพอใจ
มากที่สุด ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.41) โดยมีรายละเอียดดังนี้

**ตาราง 15 แสดงค่าเฉลี่ยและระดับความความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการพัฒนา
ความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรม
ปฏิสัมพันธ์จำนวน 5 ด้าน**

รายการประเมิน	N= 33		ระดับ ความ พึงพอใจ
	$\bar{x}$	S.D.	
1. ด้านเนื้อหาสาระ			
เนื้อหาบทเรียนเป็นเรื่องที่นักเรียนพบเจอในชีวิตประจำวัน	5.00	0.00	มากที่สุด
เนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจ	4.27	0.79	มาก
เนื้อหาบทเรียนมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน	4.27	0.74	มาก
นักเรียนเข้าใจรูปแบบภาษาหรือคำศัพท์ได้ดี	4.07	0.79	มาก
รวม	4.40	0.58	มาก
2. ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์			
นักเรียนสามารถนำความรู้จากการทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ไปใช้ในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตได้จริง	5.00	0.00	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน	5.00	0.00	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ตรงตามความต้องการของนักเรียน	4.83	0.38	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ตรงกับความสนใจของนักเรียน	4.77	0.50	มากที่สุด

รายการประเมิน	N= 33		ระดับ
	$\bar{x}$	S.D.	ความพึงพอใจ
รวม	4.90	0.22	มากที่สุด
3. ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ			
นักเรียนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง	5.00	0.00	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดี	4.90	0.31	มากที่สุด
นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.77	0.57	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในบทเรียนได้มากขึ้น	4.73	0.45	มากที่สุด
รวม	4.85	0.33	มากที่สุด
4. ด้านนักเรียน			
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น	4.93	0.25	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น	4.80	0.55	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนมากขึ้น	4.73	0.58	มากที่สุด
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น	4.67	0.61	มากที่สุด
รวม	4.78	0.49	มากที่สุด
5. ด้านสื่อการเรียนการสอน			
สื่อสารการสอนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจเนื้อหามากขึ้น	4.90	0.30	มากที่สุด
สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4.87	0.43	มากที่สุด
สื่อการสอนช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดของนักเรียนได้มากขึ้น	4.83	0.46	มากที่สุด
สื่อการสอนช่วยให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียนได้ง่ายขึ้น	4.73	0.58	มากที่สุด
รวม	4.83	0.46	มากที่สุด

จากตาราง 15 พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ระดับความพึงพอใจเรียงลำดับจากมากไปน้อย คือ ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ($\bar{X} = 4.90$, S.D. = 0.58) ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 4.85$, S.D. = 0.33) ด้านสื่อการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.83$, S.D. = 0.46) ด้านนักเรียน ($\bar{X} = 4.78$, S.D. = 0.49) และ ด้านเนื้อหาสาระ ($\bar{X} = 4.40$, S.D. = 0.58) เมื่อพิจารณาความพึงพอใจต่อการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.75 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.41 มีความพึงพอใจระดับมากที่สุด

บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่ การวิจัยครั้งนี้เป็นลักษณะงานวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre – Experiment Research) โดยใช้รูปแบบตามแผนการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน (One – Group - Pretest – Posttest Design) ซึ่งในบทนี้จะรายงานในหัวข้อการสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล การนำผลวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอน บทสรุป ปัญหาที่พบในการวิจัย และข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนวัดดอนจั่น จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้วิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์จำนวน 4 แผน ใช้ชั้นการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) และ ขั้นที่ 3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) โดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในทุกขั้นการสอนได้แก่ การใช้คำถาม (Questioning) การจับคู่เพื่อนคู่คิด (Think Pair Share) และ การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) ตามลำดับ 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ โดยแบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาสาระ ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ด้านความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษ ด้านผู้เรียน

และด้านสื่อการเรียนการสอน โดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t -test ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการทดลองจำนวน 12 ชั่วโมง จัดการเรียนการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน ใช้เวลาแผนการสอนละ 2 ชั่วโมง ซึ่งเป็นคาบเรียนที่ต่อเนื่องกัน เนื่องจากการจัดกิจกรรมปฏิสัมพันธ์โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในชั้นเรียนนั้น จำเป็นต้องใช้เวลาในการจัดเตรียมและทำตามขั้นตอนกิจกรรมที่กำหนดไว้ ใช้เวลาทดสอบก่อนเรียน จำนวน 2 ชั่วโมง และทดสอบหลังเรียนจบเสร็จสิ้นทุกแผนการจัดการเรียนรู้ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง ภายหลังจากที่เรียนจบแล้วนักเรียนจะได้ทำแบบทดสอบความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

ก่อนเริ่มเรียนผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre - Test) โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนเป็นแบบทดสอบทางตรง จำนวน 4 ข้อ 20 คะแนน นักเรียนแต่ละคู่ทำแบบทดสอบโดยการจับสลาก 2 ข้อ จาก 4 ข้อ ทั้งนี้ นักเรียนมีเวลาในการเตรียมตัวก่อนสอบ โดยในการประเมินจะมีกรรมการผู้ทดสอบ 3 ท่าน ประกอบไปด้วยครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และครูต่างชาติ 1 ท่าน และผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้สอนและผู้ประเมิน บันทึกคะแนนภายหลังจากการทดสอบก่อนเรียน และดำเนินการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 4 แผน หลังจากการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเสร็จสิ้นแล้ว ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียน (Post-Test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบและวิธีการทดสอบแบบเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน ผู้วิจัยจึงนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์โดยใช้ค่า t -test (Paired sample t -test) หลังจากเสร็จสิ้นการสอนแล้ว นักเรียนทำแบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ และนำผลที่ได้มาคำนวณค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่าผลสัมฤทธิ์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ตามหัวข้อเกณฑ์การวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ในแต่ละหัวข้อพบว่านักเรียนมีพัฒนาการดีขึ้นในทุกด้านการประเมิน ดังนี้ 1) ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) 2) ด้านความถูกต้อง (Accuracy) และ 3) ด้านการแสดงท่าทางน้ำเสียงประกอบการพูด (Gesture) ตามลำดับ นอกจากนี้ผลการศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด 5 ด้าน เรียงลำดับดังนี้ 1) ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

2) ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ 3) ด้านการเรียนการสอน และ 4) ด้านผู้เรียน ส่วนด้านเนื้อหาสาระพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คนที่ได้รับการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์มีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น โดยพบจากคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสามารถอภิปรายผลเป็นประเด็นได้ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ก่อนเรียนและหลังเรียน

จากเกณฑ์การวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนมีคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนในแต่ละหัวข้อ พบว่านักเรียนมีพัฒนาการดีขึ้นในทุกหัวข้อการประเมิน ได้แก่ 1) ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) 2) ด้านความถูกต้อง (Accuracy) และ 3) ด้านการแสดงท่าทางน้ำเสียงประกอบการพูด (Gesture) ตามลำดับ จึงสามารถอธิบายได้ว่า คะแนนการทดสอบหลังเรียนสูงขึ้นในทุกหัวข้อการประเมิน เนื่องจากการใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์เปิดโอกาสและส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง นักเรียนได้ฝึกซ้อมการสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นสถานการณ์ที่นักเรียนพบเจอในชีวิตประจำวัน เช่น การทักทาย การถามทิศทาง การซื้อของ มีการใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในทุกขั้นตอนการสอน จึงทำให้ผู้เรียนมีโอกาสและได้ใช้เวลาในการพูดภาษาอังกฤษซึ่งกันและกันจนเกิดความคุ้นชิน การฝึกพูดภาษาอังกฤษในแต่ละกิจกรรมปฏิสัมพันธ์มีความค่อยเป็นค่อยไป ไม่อยู่ในบรรยากาศที่รีบเร่ง อีกทั้งครูผู้สอนยังคำนึงถึงการแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาในขณะที่ทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ โดยปฏิบัติอย่างระมัดระวังไม่ให้เกิดการแก้ไขมากเกินไป และจะแก้ไขข้อผิดพลาดเมื่อมีโอกาสมناسبة เนื่องจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวทางดังกล่าวจะให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาเป็นอันดับแรก เพื่อลดความประหม่าและเสริมความมั่นใจให้กับนักเรียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเองและอธิบายสรุปร่วมกันหลังทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ รวมทั้งการจัดการเรียนรู้ดังกล่าวมีการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกันได้อย่างผ่อนคลายและอิสระ ทำให้เกิดความรู้สึกที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ เกิดบรรยากาศสนุกสนานเป็นกันเองและลดความตึงเครียดในชั้นเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ **ดวงพร มาศย์สมบัติ (2552)** กล่าวถึงกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคมนั้นช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการฟังพูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเอง เพราะกิจกรรมดังกล่าวเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้อย่าง

เต็มที่ ผู้เรียนสามารถฝึกการใช้ภาษาในชั้นเรียนจนเกิดความชำนาญและมีความเชื่อมั่นในตนเองว่าจะสามารถนำภาษาไปใช้ได้จริงเมื่อต้องเผชิญอยู่ในสถานการณ์นั้น ๆ และกันต์ฤทัย พัทฒน์ชยากร (2562) กล่าวว่านักเรียนมีพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้นจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ผ่านการแสดงบทบาทสมมติ การสัมภาษณ์ การทำกิจกรรมกลุ่ม และการเล่นเกม กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยให้ นักเรียนสามารถจำคำศัพท์ได้มากขึ้น รวมไปถึงเนื้อหาในกิจกรรมมีความเหมาะสมเนื่องจากใช้รูปแบบประโยคในการสนทนาจากสถานการณ์ที่นักเรียนคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน โดยงานวิจัยของ สุนันทา แก้วพันธุ์ (2550) กล่าวว่า การใช้กิจกรรมในการจัดการเรียนรู้จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ของตนได้ตามศักยภาพ ควรจะเริ่มต้นจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่เป็น รูปธรรมและเน้นการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงให้มากขึ้น นักเรียนได้ลองแสดงจริงมีประสบการณ์ตรงในการแสดงออกทางภาษา มีความรู้ ความเข้าใจในภาษาที่ถูกต้อง กล่าวคือเมื่อนักเรียนเข้าใจความหมายของเนื้อหาในการสื่อสารแล้วนักเรียนจะสามารถใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องมากขึ้น

2. ความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์

นักเรียนได้ให้ข้อมูลความพึงพอใจต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ในแบบสอบถามพบประเด็นในการอภิปรายในด้านต่าง ๆ คือ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ 3) ด้านความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษ 4) ด้านผู้เรียน และ 5) ด้านสื่อการเรียนการสอน โดยผลวิจัยพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจรวมทุกด้านโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.41) โดยสามารถอภิปรายผลได้ว่า การใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนไม่เพียงแต่ได้ฝึกฝนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเท่านั้นแต่ยังได้เรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษผ่านประสบการณ์จริงในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการใช้ภาษาและเพิ่มทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยเฉพาะการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นในสถานการณ์ที่หลากหลาย นอกจากนี้การที่ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมกับเพื่อนร่วมชั้นโดยที่ครูผู้สอนไม่เข้าไปแทรกแซงแก้ไขข้อผิดพลาดมากเกินไป ทำให้ผู้เรียนได้เลือกและตัดสินใจใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง กล่าวคือทำให้การเรียนรู้ไม่ใช่เพียงแค่การรับข้อมูลจากผู้สอนแต่เป็นการสร้างประสบการณ์ที่พวกเขาสามารถทดลองผิดถูกและออกแบบการสนทนาเองได้ ผู้เรียนจะมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการเรียนมากยิ่งขึ้น และเมื่อเมื่อผู้เรียนเห็นผลลัพธ์จากการพูดภาษาอังกฤษที่สามารถสื่อสารโต้ตอบซึ่งกันและกันระหว่างตนเองกับเพื่อนร่วมชั้นได้จริง จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกภาคภูมิใจและประทับใจกับความสามารถที่พัฒนาขึ้นของตนเอง ยิ่งไปกว่านั้นกิจกรรม

ปฏิสัมพันธ์ช่วยเสริมทักษะการทำงานเป็นทีมและการแก้ปัญหาร่วมกัน ซึ่งเป็นทักษะที่มีความสำคัญในชีวิตจริง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่กระตุ้นการสื่อสารและการคิดอย่างสร้างสรรค์จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษไม่ใช่เพียงแค่การเรียนรู้จากตำรา แต่เป็นการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ที่เน้นการปฏิสัมพันธ์จึงทำให้ผู้เรียนรู้สึกสนุก ประทับใจ และพร้อมที่จะใช้ภาษาในทุกสถานการณ์อย่างมั่นใจ ซึ่งสอดคล้องกับ **ดวงพร มาตย์สมบัติ (2552)** เนื่องจากบทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีขั้นตอนการเรียนการสอนเป็น 3 ขั้นตอน ผู้เรียนได้รับการส่งเสริมในการฝึกการใช้ภาษาอย่างเป็นขั้นตอน โดยได้รับการแนะนำเนื้อหาบทเรียน ความเข้าใจด้านความหมายและวิธีการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษา ผู้เรียนได้ฝึกฝนการใช้ภาษาภายในห้องเรียนโดยการได้ฝึกกับเพื่อนร่วมชั้นโดยที่ผู้สอนไม่เข้าไปแทรกแซง นอกจากนี้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารระหว่างกันผ่านสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้สอนกำหนดไว้ให้ และ **Richards (2006)** ที่กล่าวว่า การใช้สถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในชีวิตประจำวันจะมีส่วนอย่างมากในการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจในการใช้ภาษาและส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ภาษาได้ดียิ่งขึ้นอีก ด้วย ซึ่ง **Littlewood (1981)** และ **Ments (1989)** กล่าวสนับสนุนไว้ว่า หากผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ผู้เรียนเคยพบเจอนอกห้องเรียนจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในระดับสูงต่อการทำกิจกรรม อีกทั้งยังเป็นเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดเชิงบวกและรู้สึกปลอดภัยในการแสดงทัศนคติ และความรู้สึกเชื่อมโยงใกล้เคียงกับโลกภายนอกห้องเรียนของผู้เรียนอีกด้วย

การนำผลวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอน

จากการวิเคราะห์ผลการวิจัย สามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อการเรียนการสอนในประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. การสอนโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ครูผู้สอนควรปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเลือกหัวข้อการเรียนและกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ตนเองสนใจ เพื่อช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์และแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนเนื่องจากนักเรียนสามารถเลือกสิ่งที่สนใจตามวัยของตนเอง

2. การแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาในขณะทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ควรทำอย่างระมัดระวัง เพื่อไม่ให้มากเกินไปเนื่องจากอาจทำให้นักเรียนขาดความมั่นใจ ความมั่นใจเป็นปัจจัยสำคัญในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ นักเรียนควรได้รับโอกาสในการฝึกแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง ครูควรแก้ไขข้อผิดพลาดเมื่อมีโอกาสมที่เหมาะสม และอธิบายสรุปพร้อมกันหลังทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์เพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้และทักษะทางภาษาให้ดียิ่งขึ้น

3. สื่อที่ใช้ในการทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ควรเป็นสื่อที่น่าสนใจและมีความหลากหลาย เพื่อกระตุ้นความสนใจและสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่คล้ายสถานการณ์จริง ครูควรเตรียมสื่อให้พร้อมเพื่ออำนวยความสะดวกและลดความกังวลของนักเรียนเกี่ยวกับอุปกรณ์การแสดง สื่อที่ใช้ควรหาง่าย มีความคงทน และสะดวกในการจัดเก็บ

บทสรุป

การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดอนจั่น จังหวัดเชียงใหม่ เป็นวิจัยลักษณะงานวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre – Experiment Research) โดยใช้รูปแบบตามแผนการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน (One – Group - Pretest – Posttest Design) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ จำนวน 30 คน ผลจากการศึกษาวิจัยที่สำคัญ สรุปได้ว่าความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ในการสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ซึ่งประกอบด้วย 5 ด้าน โดยนักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.75$, S.D. = 0.41) อันเนื่องมาจากแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวัน มีความน่าสนใจและเหมาะสมกับวัยผู้เรียน นักเรียนสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องที่เรียนได้ง่ายยิ่งขึ้น เนื่องจากได้ลงมือปฏิบัติจริง ส่งผลให้ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น อีกทั้งยังเอื้อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษและมีแรงจูงใจในการเรียนรู้มากขึ้น

ข้อจำกัดในการวิจัย

ในการวิจัยการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ได้พบข้อจำกัดในการวิจัยดังนี้

1. ระดับความรู้พื้นฐานด้านภาษาและคำศัพท์ที่แตกต่างกันของนักเรียนส่งผลต่อการใช้เวลาในการทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ เช่น การแสดงความคิดเห็นต่อเพื่อนในขณะที่จับคู่กันทำกิจกรรม

หรือการแสดงบทบาทสมมติ นักเรียนที่มีพื้นฐานภาษาดีสามารถทำกิจกรรมได้เร็วกว่า ขณะที่นักเรียนที่มีความรู้พื้นฐานน้อยต้องใช้เวลามากกว่า

2. ขนาดของห้องเรียนที่มีโต๊ะเก้าอี้แบบบรรยายเต็มพื้นที่ทำให้นักเรียนไม่มีพื้นที่เพียงพอในการทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ เช่น การแสดงบทบาทสมมติเพราะเป็นกิจกรรมที่ต้องเคลื่อนไหวเดินไปมา ส่งผลให้การทำกิจกรรมไม่สะดวกและจำกัดการมีส่วนร่วมของนักเรียน

3. จำนวนนักเรียนที่มากทำให้ต้องใช้เวลามากในแต่ละกิจกรรม ขณะที่ใช้เวลาการเรียนรู้จำกัดทำให้ต้องเร่งทำกิจกรรม ซึ่งอาจส่งผลให้ความสนใจของนักเรียนในการมีส่วนร่วมลดลง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ มีดังนี้

1. การวิจัยที่เก็บข้อมูลนอกเหนือจากในชั้นเรียน โดยการพัฒนารูปแบบกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงนอกห้องเรียน จะช่วยศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นจริงมากยิ่งขึ้น

2. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ประเภทอื่น ๆ เช่น กิจกรรมการโต้วาที หรือ กิจกรรมระดมสมอง เพราะกิจกรรมดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษในระดับต่อไปได้เป็นอย่างดี

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กันต์ฤทัย พิพัฒน์ชยากร. (2562). *การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรม
ปฏิสัมพันธ์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต).
- กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *การศึกษาศาสนาการจัดการเรียน
การสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ดวงพร มาตย์สมบัติ. (2552). *การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเพื่อ
ส่งเสริมความสามารถทางการฟัง พูดของนักศึกษาผู้ใหญ่* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต).
- เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัชชา อ่อนสัมพันธ์. (2562). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบปัญหาเป็นฐานที่มีต่อทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต*. กรุงเทพฯ:
คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ดวงพร มาตย์สมบัติ. (2552). *การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเพื่อ
ส่งเสริมความสามารถทางการฟัง พูดของนักศึกษาผู้ใหญ่* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต).
- เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2547). *จิตวิทยาการบริหารงานบุคคล* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- ปิยภัทร พลัฒา. (2559). *การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษแบบมุ่งเน้นประสบการณ์ทาง
ภาษาและหลักการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต). ชลบุรี:
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ปาริชาติ เตชะ. (2553). *การพัฒนาทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
โดยใช้บทบาทสมมติ* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ภัทริา อรุณรัตน์. (2552). การจัดกิจกรรมการสนทนาภาษาอังกฤษที่มีต่อทักษะพื้นฐานเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. กรุงเทพฯ: ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา.
- ภาวิณี เพชรสว่าง. (2552). พฤติกรรมองค์การ (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ซีวีแอลการพิมพ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2535). การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: สุริยาสาส์.
- พิชญ์ภิศ ภูมิณัฒ และสมบุรณ์ พินธุรักษ์. (2553). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- รจนา เตชะศรี. (2550). ความพึงพอใจของครูต่อการบริหารงานของผู้บริหารโรงเรียนกลุ่มเครือข่ายหนองหว้า สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสระแก้ว เขต 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สายชล ตีประสิทธิ์. (2547). การวิเคราะห์หน้าที่ทางภาษาของสื่อสภาพจริงตามแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.
- สมยศ เม่นแย้ม. (2547). คู่มือครูครูไทยสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- สมศักดิ์ คงเที่ยง และอัญชลี โพธิ์ทอง. (2542). การบริหารบุคลากรและการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สมศักดิ์ คูหาสวรรค์เวช. (2544). ผลการจัดกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในการสอนทางไกลระดับอุดมศึกษา (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจิตรา สวัสดิวงศ์. (2539). การจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในแนวคิดและเทคนิควิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุนทร เพ็ชรพราว. (2551). ความพึงพอใจของครูต่อการบริหารงานของผู้บริหารโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจันทบุรี เขต 1 (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). การพัฒนาข้อสอบอิงวัตถุประสงค์แบบอุดม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2555). การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2545). เทคนิคและกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.

- Ahellal, M. (1990). *Using authentic materials in the classroom: Theoretical assumptions and practical considerations*. N.P.: n.p.
- Bern, M. S. (1990). *Contexts of competence: Social and cultural considerations in communicative language teaching*. New York: Plenum Press.
- Bromley, K. D. (1992). *Language arts: Exploring connections* (2nd ed.). Boston: Allyn and Bacon. In Brumfit, C. J., & Finocchiaro, M. B. (1983). *The functional-notional approach: From theory to practice*. New York: Oxford University Press.
- Byrne, D. (1976). *Teaching oral English*. London: Longman Group UK Ltd.
- Byrne, D. (1990). *Teaching oral English*. Singapore: Longman.
- Ellis, R. (1994). *The study of second language acquisition*. Oxford: Oxford University Press.
- Ellis, R., & Barkhuizen, G. (2005). *Analyzing learner language*. Oxford: Oxford University Press.
- Farzana, K. (2011). *Forced migration and statelessness: Voices and memories of Burmese Rohingya refugees in Bangladesh*. Singapore: National University of Singapore.
- Freeman, D. L. (2002). *Techniques and principles in language teaching* (2nd ed.). Oxford: Oxford University Press.
- Harmer, J. (2001). *The practice of English language teaching* (3rd ed.). China: Longman.
- Hyman, R. (1970). *Way of teaching*. Philadelphia: J.B. Lippincott Company.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative language teaching: An introduction*. New York: Cambridge University Press.
- Luoma, S. (2004). *Assessing speaking*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Maslow, A. H. (1970). *Motivation and personality*. New York: Harper and Row.
- Nunan, D. (1995). *Designing tasks for the communicative classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Pattison, P. (1987). *The communicative approach and classroom realities*. N.P.: n.p.
- Richards, J. C. (2006). *Communicative language teaching today*. New York: Cambridge University Press.

Thornbury, S. (2002). *How to teach vocabulary*. Malaysia: Pearson Education Limited.

Walton, S., & Nayne, J. (1995). *Communication principles: A modular approach*.

Sydney: Prentice Hall.

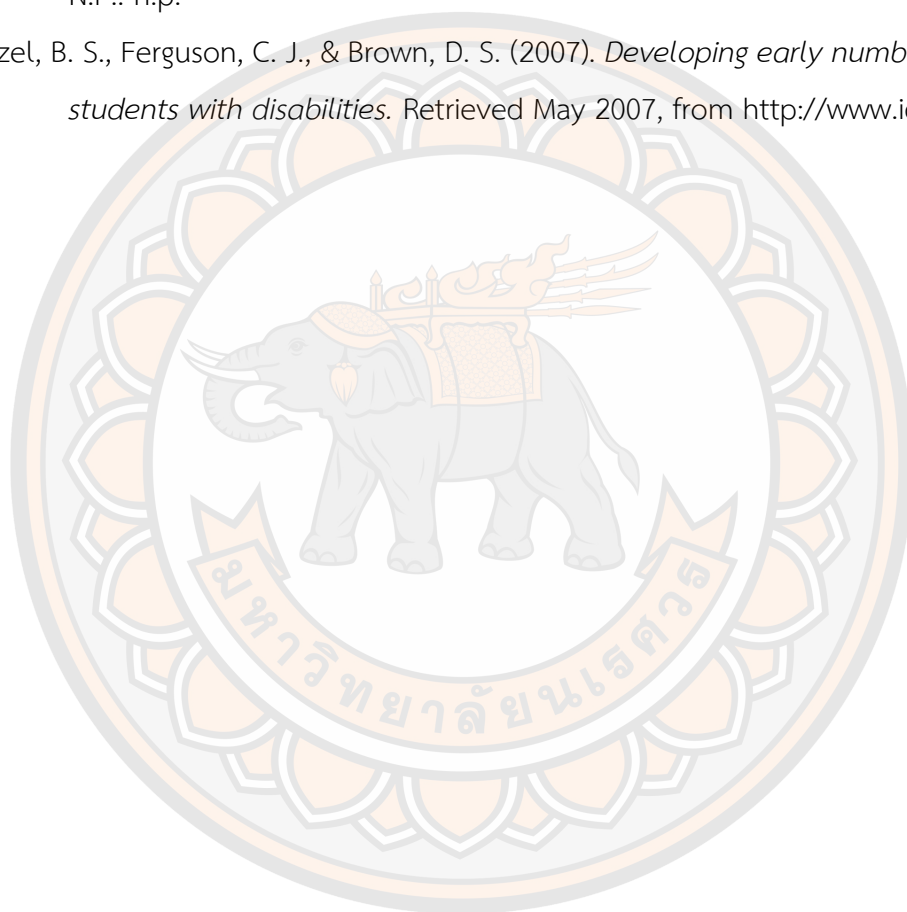
Willis, J. (1996). *A framework for task-based learning*. Edinburgh: Longman.

William, J. (1995). Focus on form in communicative language teaching: Research

findings and the classroom teacher. *TESOL Journal*. *ERIC Database*, No. EJ.

N.P.: n.p.

Witzel, B. S., Ferguson, C. J., & Brown, D. S. (2007). *Developing early number sense for students with disabilities*. Retrieved May 2007, from <http://www.idonline.org>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก ตารางกำหนดเนื้อหาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
ที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ (Table of Unit Content Specification)

แผนการจัดการเรียนรู้	วัตถุประสงค์	คำศัพท์/โครงสร้างภาษาที่คาดหวัง	กิจกรรมปฏิสัมพันธ์
1. Greetings and introductions ตัวชี้วัด ต 1.2 ป.5/1 พูดโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล เกณฑ์ CEFR A2 ผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน ในด้านการสนทนา ผู้เรียนสามารถ ทักทาย ถามทุกข์ สุข กล่าวลา ขอบคุณ การขอและให้ความ ช่วยเหลือ ได้ตอบ คำถามส่วนตัวง่าย ๆ	1. ผู้เรียนระบุข้อมูลเกี่ยวกับการทักทายและแนะนำตัว 2. ผู้เรียนขอข้อมูลและตอบคำถามเกี่ยวกับการทักทายและแนะนำตัว 3. ผู้เรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลเมื่อถามและตอบคำถามเกี่ยวกับทักทายและแนะนำตัวกับผู้อื่นในการสนทนา 4. ผู้เรียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการทักทายและแนะนำตัว	Present Simple tense. - What is your nickname? - My nickname is..... - Where do you come from? - I come from..... - What is your nationality? - My nationality is..... - Nice to meet you - Nice to meet you too. Vocabulary introduces, name, surname, nickname, nationality, age, come, nice, meet.	Presentation - Questionings Practice - Think Pair Share Production - Role play
2. Describing people ตัวชี้วัด ต 1.3 ป.5/3 พูดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	1. ผู้เรียนระบุข้อมูลเกี่ยวกับการบรรยายบุคคล 2. ผู้เรียนขอข้อมูลและตอบคำถาม	Adjectives-Pronoun (Possessive adjective) - What does he/she look like? - He/She has short/long hair. - - He/she is tall/ short.	Presentation - Questionings Practice - Think Pair Share Production

แผนการจัดการเรียนรู้	วัตถุประสงค์	คำศัพท์/โครงสร้างภาษาที่คาดหวัง	กิจกรรมปฏิบัติสัมพันธ์
เกณฑ์ CEFR A2 ผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน ในด้านการสนทนา ผู้เรียนสามารถ ทักทาย ถามทุกข์ สุข กล่าวลา ขอบคุณ การขอและให้ความ ช่วยเหลือ ได้ตอบ คำถามส่วนตัวง่าย ๆ	เกี่ยวกับการบรรยายบุคคล 3. ผู้เรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลเมื่อถามและตอบคำถามเกี่ยวกับการบรรยายบุคคลกับผู้อื่นในการสนทนา 4. ผู้เรียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการบรรยายบุคคล	- What is he/she wearing? - He/She is wearing a pink shirt Vocabulary friendly, kind, shy, short, tall, thin, fat, plump, handsome, smart, beautiful, black hair, blond hair, short hair, long hair, curly hair, straight hair.	- Role play
3. Giving direction ตัวชี้วัด ต1.3 ป.5/1 พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว เกณฑ์ CEFR A2 ผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน ในด้านการสนทนา ผู้เรียนสามารถ ทักทาย ถามทุกข์ สุข กล่าวลา ขอบคุณ การขอและให้ความ ช่วยเหลือ ได้ตอบ	1. ผู้เรียนระบุข้อมูลเกี่ยวกับการบอกทิศทางได้ถูกต้อง 2. ผู้เรียนสามารถขอข้อมูลและตอบคำถามเกี่ยวกับการบอกทิศทาง 3. ผู้เรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลเมื่อถามและตอบคำถามเกี่ยวกับเส้นทางกับผู้อื่นในการสนทนา 4. ผู้เรียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการบอกทิศทาง	Preposition of Place -Excuse me. - Where is the? - It is Vocabulary turn left / turn right, corner, intersection, on the left/right, on, opposite, in front, between, behind, near.	Presentation - Questionings Practice - Think Pair Share Production - Role play

แผนการจัดการ เรียนรู้	วัตถุประสงค์	คำศัพท์/โครงสร้างภาษาที่ คาดหวัง	กิจกรรม ปฏิสัมพันธ์
4. Shopping ตัวชี้วัด 1.2 ป.5/2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และ คำแนะนำง่าย ๆ เกณฑ์ CEFR A2 ผู้ใช้ภาษาขั้นพื้นฐาน ในด้านการสนทนา ผู้เรียนสามารถ ทักทาย ถามทุกข์ สุข กล่าวลา ขอบคุณ การขอและให้ความ ช่วยเหลือ ได้ตอบ คำถามส่วนตัวง่าย ๆ	1. ผู้เรียนระบุข้อมูล เกี่ยวกับการซื้อของ 2. ผู้เรียนขอข้อมูล และตอบคำถาม เกี่ยวกับการซื้อของ 3. ผู้เรียนแลกเปลี่ยน ข้อมูลเมื่อถามและ ตอบคำถามเกี่ยวกับ การซื้อของ กับผู้อื่นในการสนทนา 4. ผู้เรียนนำเสนอ ข้อมูลเกี่ยวกับการซื้อ ของ	- Can I help you? - May I help you? - I'm looking for some flowers. - How much is it? - It's two-hundred-baht Vocabulary cash, money, credit cards, shopping bag, shop, wallet, purse, shop assistant, clothes racks, cashier, price, shopping basket, small size, sales, discount, medium size, large size, customer, fitting room.	Presentation - Questionings Practice - Think Pair Share Production - Role play

ภาคผนวก ข ตัวอย่างแผนการวัดการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรม
ปฏิสัมพันธ์

Lesson Plan 1 Greetings and introductions

Unit: Greetings and introductions Level: Prathom 5 Time: 2 period (100 minutes)

Theme: Introduce oneself and others

1. Learning objectives

- 5 Identify information about oneself and others when greeting.
- 6 Ask for information about others and answer questions about oneself when greeting.
- 7 Exchange information when greeting with others in a conversation.
- 8 Present information about greeting new people.

2. Language Focus

Vocabulary: introduce, name, surname, nickname, nationality, age, come, nice, meet.

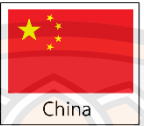
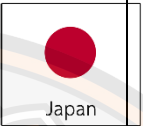
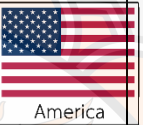
Form/ Structure: - What is your name?

- My name is.....
- What is your nickname?
- My nickname is.....
- Where do you come from?
- I come from.....
- What is your nationality?
- My nationality is.....
- Nice to meet you
- Nice to meet you too.

3. Materials

- Nationality flashcards - Country Picture cards
- Think Pair Share card - Role Play card
- Puppet - clothes

4. Procedures

Step/Time	Activity	Interactive activity	material
1.Presentation (20 minutes)	-T shows the country flag picture cards on the board. France China Japan Thailand Canada America - Ss tell the name of countries - T shows the nationality flashcards Thai Chinese Canadian American French Japanese - Ss repeat vocabulary about countries and nationalities. - T gives flashcards to the students - Ss match the flashcards with picture cards on the boat. Repeat the vocabulary Interactive activity: Questioning - T ask the question “Where do you come from” - T lets a student choose a country flashcards and answers. (They might	Questioning	- Picture cards - flashcards - Puppet

Step/Time	Activity	Interactive activity	material
1.Presentation (20 minutes)	say not in the sentence form such as “Thailand”) - T repeats the answer in the sentence form to student “I come from Thailand” and let’s all students in the room repeat after. - T asks more 2-3 students the same pattern sentence. - T ask the question “what is your nationality” - T lets a student choose a nationality flashcard and answers. (They might say not in the sentence form such as “Thai”) - T repeats the answer in the sentence form to student “I am Thai” and let’s all students in the room repeat after. - T asks more 2-3 students the same pattern sentence. - T tell the students they are going to learn about greetings and introductions. A: What is your name? B: My name is..... A: What is your nickname? B: My nickname is..... A: Where do you come from? B: I come from..... A: What is your nationality? B: My nationality is..... A: Nice to meet you B: Nice to meet you too.	Questioning	- Picture cards - flashcards - Puppet

Step/Time	Activity	Interactive activity	material
1. Presentation (20 minutes)	-Ss repeat the structures from the teacher's presentation. -T asks and answer the questions through puppets. -T Good morning. How are you? -PP Good morning. I'm very well. -T What is your name? -PP My name is Sirin. -T what is your nickname? -PP My nickname is Rin. -T Where do you come from? -PP I come from Thailand. -T What is your nationality? -PP my nationality is Thai. -T nice to meet you. -PP nice to meet you too. -T asks students to repeat all the conversation. -T asks students practice conversation in pair. -T explains the structure, ask and answer about oneself.	Questioning	- Picture cards - flashcards - Puppet
2.Practice (30 minutes)	Interactive activity: Think Pair Share - T divides students in to a pair. - T give the Think Pair Share card to student. One card for one student.	Think Pair Share	- Think Pair Share card

Step/Time	Activity	Interactive activity	material
2. Practice (30 minutes)	- Ss write down their own answer in to the card. Think Pair Share Card A Name Nickname Country Nationality Think Pair Share Card B Name Nickname Country Nationality - Ss share the answers to their pair and practice the conversation below. Round 1: A ask the questions. B answers the question. Round 2: B ask the questions. A answers the question. Q: What is your name? A: My name is..... Q: What is your nickname? A: My nickname is..... Q: Where do you come from? A: I come from..... Q: What is your nationality? A: My nationality is..... Q: Nice to meet you A: Nice to meet you too. - Ss alternate pair with another student and practice the conversation again. - T observes the students' use of vocabulary and grammar and correct them after they finish the conversation.	Think Pair Share	- Think Pair Share card

Step/Time	Activity	Interactive activity	material
3.Productions (50 minutes)	-T gives role play cards to students. Role Play Card A Name: Lee Chang Nickname: Lee Age: 11 Country: China Nationality: Chinese Role Play Card B Name: Natto Mekko Nickname: Natto Age: 11 Country: Japan Nationality: Japanese - Ss read information and practice their role. -T tells the situation about greeting new people <i>“You are new student in this school, so you try to make a new friend.”</i> and <i>“Both of you are new friends. You want to know each other”</i> -T prepares the costume (e.g. dress, scarf, hat.) for each pair. -Ss dress up, prepare role play (conversation, costume) - Ss present their situation in front of the class. -T observes when they do role -T checks whether students can communicate through role play.	Role play	- Role play cards - clothes

ภาคผนวก ค ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แนวการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารที่เน้นกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

แผนการจัดการ เรียนรู้ และ วัตถุประสงค์	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญท่านที่					$\bar{X}$	S.D.	การแปล ความหมาย
		1	2	3	4	5			
แผนที่ 1 Greeting and introductions ตัวชี้วัด ต 1.2 ป.5/1 พูดยุติตอบในการ สื่อสารระหว่าง บุคคล วัตถุประสงค์ 1. ผู้เรียนระบุ ข้อมูลเกี่ยวกับ การทักทายและ แนะนำตัว 2. ผู้เรียนขอ ข้อมูลและตอบ คำถามเกี่ยวกับ การทักทายและ แนะนำตัว 3. ผู้เรียน แลกเปลี่ยนข้อมูล เมื่อถามและตอบ คำถามเกี่ยวกับ ทักทายและ แนะนำตัวกับ ผู้อื่นในการ สนทนา 4. ผู้เรียน นำเสนอข้อมูล เกี่ยวกับการ	1. จุดประสงค์การ เรียนรู้สอดคล้องกับ มาตรฐาน/ตัวชี้วัดตาม หลักสูตร	5	5	4	5	5	4.80	0.45	เหมาะสม มากที่สุด
	2.กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ที่ใช้มีความสอดคล้อง กับจุดประสงค์การ เรียนรู้	5	4	5	5	4	4.60	0.55	เหมาะสม มากที่สุด
	3.กิจกรรมการเรียนรู้ หลากหลาย สอดคล้อง กับจุดประสงค์ของ บทเรียน	4	5	4	5	5	4.60	0.55	เหมาะสม มากที่สุด
	4.ผู้เรียนมีโอกาสใช้สื่อ ขณะร่วมกิจกรรมการ จัดการเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	เหมาะสม มากที่สุด
	5.การวัดผลและ ประเมินผลตรงตาม วัตถุประสงค์การ เรียนรู้	4	5	4	5	4	4.40	0.55	เหมาะสม มาก

แผนการจัดการ เรียนรู้ และ วัตถุประสงค์	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญท่านที่					$\bar{x}$	S.D.	การแปล ความหมาย
		1	2	3	4	5			
พักท่ายและ แนะนำตัว									
แผนที่ 2 Describing people ตัวชี้วัด ต 1.3 ป.5/3 พุดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ เรื่องต่าง ๆ ใกล้ ตัว วัตถุประสงค์ 1. ผู้เรียนระบุ ข้อมูลเกี่ยวกับ การบรรยาย บุคคล 2. ผู้เรียนขอ ข้อมูลและตอบ คำถามเกี่ยวกับ การบรรยาย บุคคล 3. ผู้เรียน แลกเปลี่ยนข้อมูล เมื่อถามและตอบ คำถามเกี่ยวกับ การบรรยาย บุคคลกับผู้อื่นใน การสนทนา 4. ผู้เรียน นำเสนอข้อมูล เกี่ยวกับการ บรรยายบุคคล	1. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับ มาตรฐาน/ตัวชี้วัดตาม หลักสูตร	5	4	5	4	5	4.60	0.55	เหมาะสม มากที่สุด
	2. กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ที่ใช้มีความสอดคล้อง กับจุดประสงค์การ เรียนรู้	5	5	4	5	4	4.60	0.55	เหมาะสม มากที่สุด
	3. กิจกรรมการเรียนรู้ หลากหลาย สอดคล้อง กับจุดประสงค์ของ บทเรียน	4	5	5	5	4	4.60	0.55	เหมาะสม มากที่สุด
	4. ผู้เรียนมีโอกาสใช้ สื่อขณะร่วมกิจกรรม การจัดการเรียนรู้	5	4	4	5	5	4.60	0.55	เหมาะสม มากที่สุด
	5. การวัดผลและ ประเมินผลตรงตาม วัตถุประสงค์การเรียนรู้	5	4	5	5	5	4.80	0.45	เหมาะสม มากที่สุด

แผนการจัดการ เรียนรู้ และ วัตถุประสงค์	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญท่านที่					$\bar{x}$	S.D.	การแปล ความหมาย
		1	2	3	4	5			
แผนที่ 3 Giving direction ตัวชี้วัด ต1.3 ป.5/1 พุดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว วัตถุประสงค์ 1. ผู้เรียนระบุข้อมูลเกี่ยวกับการบอกทิศทางได้ถูกต้อง 2. ผู้เรียนขอข้อมูลและตอบคำถามเกี่ยวกับการบอกทิศทาง 3. ผู้เรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลเมื่อถามและตอบคำถามเกี่ยวกับเส้นทางกับผู้อื่นในการสนทนา 4. ผู้เรียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการบอกทิศทาง	1. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐาน/ตัวชี้วัดตามหลักสูตร	4	5	5	4	5	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
	2. กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ใช้มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	4	4	5	5	4.40	0.55	เหมาะสมมาก
	3. กิจกรรมการเรียนรู้หลากหลาย สอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียน	5	4	4	5	5	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
	4. ผู้เรียนมีโอกาสใช้สื่อขณะร่วมกิจกรรมการจัดการเรียนรู้	5	4	4	5	4	4.40	0.55	เหมาะสมมาก
	6. การวัดผลและประเมินผลตรงตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้	5	4	5	4	5	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด
แผนที่ 4 Shopping ตัวชี้วัดต 1.2 ป. 5/2 ใช้คำสั่งคำขอร้อง	1. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับมาตรฐาน/ตัวชี้วัดตามหลักสูตร	5	5	4	4	4	4.40	0.55	เหมาะสมมาก
	2. กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ที่ใช้มีความสอดคล้อง	5	5	4	4	5	4.60	0.55	เหมาะสมมากที่สุด

แผนการจัดการ เรียนรู้ และ วัตถุประสงค์	รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญท่านที่					$\bar{x}$	S.D.	การแปล ความหมาย
		1	2	3	4	5			
คำขออนุญาต และคำแนะนำ ง่าย ๆ วัตถุประสงค์ 1. ผู้เรียนระบุ ข้อมูลเกี่ยวกับ การซื้อของ 2. ผู้เรียนขอ ข้อมูลและตอบ คำถามเกี่ยวกับ การซื้อของ 3. ผู้เรียน แลกเปลี่ยนข้อมูล เมื่อถามและตอบ คำถาม เกี่ยวกับการซื้อ ของกับผู้อื่นใน การสนทนา 4. ผู้เรียน นำเสนอข้อมูล เกี่ยวกับการซื้อ ของ	กับจุดประสงค์การเรียนรู้								
	3. กิจกรรมการเรียนรู้ หลากหลาย สอดคล้อง กับจุดประสงค์ของ บทเรียน	4	4	5	4	5	4.40	0.55	เหมาะสม มาก
	4. ผู้เรียนมีโอกาสใช้ สื่อขณะร่วมกิจกรรม การจัดการเรียนรู้	5	4	5	4	5	4.60	0.55	เหมาะสม มากที่สุด
	5. การวัดผลและ ประเมินผลตรงตาม วัตถุประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	4	5	4.60	0.55	เหมาะสม มากที่สุด
$\bar{x}$		4.7	4.45	4.45	4.6	4.7	4.58	0.53	เหมาะสม มากที่สุด

ภาคผนวก ง ตารางวิเคราะห์เนื้อหาแบบทดสอบวัดความสามารถด้านภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์การเรียนรู้	การทดสอบ ทางตรง	คำศัพท์/โครงสร้างภาษา	การวัดผล
แบบทดสอบข้อที่ 1 Greeting and introductions ตัวชี้วัด ต 1.2 ป.5/1 พูดยุติตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล วัตถุประสงค์ ผู้เรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลเมื่อถามและตอบคำถามเกี่ยวกับพักอาศัยและแนะนำตัวกับผู้อื่นในการสนทนา	1. Activity Role Play 2. Topic Greeting and introductions 3. Situation In the Classroom	Present Simple tense. - What is your nickname? - My nickname is..... - Where do you come from? - I come from..... - What is your nationality? - My nationality is..... - Nice to meet you - Nice to meet you too. Vocabulary introduces, name, surname, nickname, nationality, age, come, nice, meet.	1. ความถูกต้อง (Accuracy) น้ำหนัก 2 คะแนน 8 2. ความคล่องแคล่ว (Fluency) น้ำหนัก 2 คะแนน 8 3. การแสดงท่าทาง น้ำเสียง ประกอบการพูด (Gesture) น้ำหนัก 1 คะแนน 4 ผลรวม 20
แบบทดสอบข้อที่ 2 Describing people ตัวชี้วัด ต 1.3 ป.5/3 พูดยุติแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว วัตถุประสงค์ ผู้เรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลเมื่อถามและตอบคำถามเกี่ยวกับ	1. Activity Role Play 2. Topic Describing people 3. Situation At the zoo	Adjectives-Pronoun (Possessive adjective) - What does he/she look like? - He/She has short/long hair. - He/she is tall/ short. - What is he/she wearing? - He/She is wearing a pink shirt	1. ความถูกต้อง (Accuracy) น้ำหนัก 2 คะแนน 8 2. ความคล่องแคล่ว (Fluency) น้ำหนัก 2 คะแนน 8

วัตถุประสงค์การเรียนรู้	การทดสอบ ทางตรง	คำศัพท์/โครงสร้างภาษา	การวัดผล
การบรรยายบุคคลกับ ผู้อื่นในการสนทนา		Vocabulary friendly, kind, shy, short, tall, thin, fat, plump, handsome, smart, beautiful, black hair, blond hair, short hair, long hair, curly hair, straight hair.	3. การแสดง ท่าทาง น้ำเสียง ประกอบการพูด (Gesture) น้ำหนัก 1 คะแนน 4 ผลรวม 20
แบบทดสอบข้อที่ 3 Giving direction ตัวชี้วัด ต1.3 ป.5/1 พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ตนเองและเรื่องใกล้ตัว วัตถุประสงค์ ผู้เรียนแลกเปลี่ยน ข้อมูลเมื่อถามและ ตอบคำถามเกี่ยวกับ เส้นทางกับผู้อื่นในการ สนทนา	1. Activity Role Play 2. Topic Giving directions 3. Situation In the city	reposition of Place -Excuse me. Where is the? It is Vocabulary turn left / turn right, corner, intersection, on the left/right, on, opposite, in front, between, behind, near.	1. ความถูกต้อง (Accuracy) น้ำหนัก 2 คะแนน 8 2. ความ คล่องแคล่ว (Fluency) น้ำหนัก 2 คะแนน 8 3. การแสดง ท่าทาง น้ำเสียง ประกอบการพูด (Gesture) น้ำหนัก 1 คะแนน 4 ผลรวม 20
4 Shopping ตัวชี้วัด 1.2 ป.5/2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำ ขออนุญาต และ คำแนะนำง่าย ๆ	1. Activity Role Play 2. Topic Shopping 3. Situation	- Can I help you? - May I help you? -I'm looking for some flowers. -How much is it?	1. ความถูกต้อง (Accuracy) น้ำหนัก 2 คะแนน 8

วัตถุประสงค์การเรียนรู้	การทดสอบ ทางตรง	คำศัพท์/โครงสร้างภาษา	การวัดผล
วัตถุประสงค์ ผู้เรียนแลกเปลี่ยน ข้อมูลเมื่อถามและ ตอบคำถามเกี่ยวกับ การซื้อของ กับผู้อื่นในการสนทนา	At the flower shop	- It's two hundred baht Vocabulary cash, money, credit cards, shopping bag, shop, wallet, purse, shop assistant, clothes racks, cashier, price, shopping basket, small size, sales, discount, medium size, large size, customer, fitting room.	2. ความ คล่องแคล่ว (Fluency) น้ำหนัก 2 คะแนน 8 3. การแสดง ท่าทาง น้ำเสียง ประกอบการพูด (Gesture) น้ำหนัก 1 คะแนน 4 ผลรวม 20

ภาคผนวก จ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน

คำชี้แจงขั้นตอนการจัดการทดสอบบทบาทสมมติจากสถานการณ์จำนวน 4 สถานการณ์มีรายละเอียดดังนี้

1. นักเรียนจะเข้าทดสอบเป็นคู่ (1 คู่ต่อการทดสอบ)
2. นักเรียนแต่ละคู่จะจับสลากเลือกสถานการณ์ที่ได้รับเพียง 2 สถานการณ์จากทั้งหมด
3. นักเรียนมีหน้าที่กำหนดบทบาทของตนเองตามสถานการณ์ที่จับได้ และทำการสนทนาแสดงบทบาทสมมติที่กำหนด
4. ผู้ทดสอบจัดสรรเวลาให้สถานการณ์ละ 5-7 นาที เพื่อทำการสนทนาและประเมินผล
5. หลังการทดสอบ นักเรียนคู่ที่เสร็จสิ้นการทดสอบจะถูกแยกออกไป เพื่อป้องกันการแลกเปลี่ยนข้อมูลกับนักเรียนคู่อื่น ๆ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อความเท่าเทียมในการทดสอบ

Guide Speaking card ---- Student A ---- Situation 1	
Situation 1 In the classroom You are a current student in the class and meet a new classmate. Wishing to become friends, you greet them and introduce yourself. Role: Student A is the current student. Student B is the new student.	
Name: Jacky Surname: Lincon Nickname: Jack Jack Age: 9 Country: Sweden Nationality: Swedish 	A: Good morning. How are you? B: Good morning. I'm fine. Thank you, and you? A: Good morning. I'm very well. A: What's your name? B: My name is Jacky. B: What's your surname? A: My surname is Lincon. B: What's your nickname? A: My nickname is Jack. B: Where do you come from? A: I come from Sweden. B: What is your nationality? A: My nationality is Swedish. B: Nice to meet you. A: Nice to meet you too.

แนวทางในการตอบ

Guide Speaking card ---- Student A ---- Situation 2	
Situation 2 At the zoo You and your two younger sisters went to the zoo. One of them got lost. You ask a zoo officer for help, and they ask you to describe your sister and where she went missing. Role: Student A is the visitor who lost a sister. Student B is the zoo officer.	
The sister information Name: Jenny Age: 4 Hair: long/blonde Eye: black Height: 85 centimeters Clothes: pink dress, pink shoes 	A: Excuse me, I'm looking for my little sister. Officer: A: It's around 2 p.m. Officer: A: I last saw her at the souvenir shop. Officer: A: Her name is Jenny She is 4 years old. Officer: A: She is short and she has got long blonde hair. Officer: A: She is wearing a pink dress and pink shoes. Officer: A: That's my little sister, Jenny. Thank you very much.
Guide Speaking card ---- Student B ---- Situation 1	
Situation 1 In the classroom You are a new student in the class and meet a classmate. Hoping to become friends, you greet them and introduce yourself. Role: Student A is the current student. Student B is the new student.	
Name: Bella Surname: Anderson Nickname: Bella Age: 8 Country: Australia Nationality: Australian 	A: Good morning. How are you? B: Good morning. I'm fine. Thank you, and you? A: Good morning. I'm very well. A: What's your name? B: My name is Julia. B: What's your surname? A: My surname is Pearson. B: What's your nickname? A: My nickname is Bell. B: Where do you come from? A: I come from Canada. B: What is your nationality? A: My nationality is Canadian. B: Nice to meet you.

Guide Speaking card — Student B — Situation 2

Situation 2 At the zoo You are a zoo officer, you are on duty, one girl asks you for some help that she lost her younger sisters went to the zoo. You ask her to describe her younger sister and the location where she was lost.

Role: Student A is someone who find his/her younger sister. Student B is a zoo officer.

The sister information

Name: Jenny

Age: 4

Hair: long/blonde

Eye: black

Height: 85 centimeters

Clothes: pink dress, pink shoes

A:

Officer: Good afternoon. Don't worry. When did it happen?

A:

Officer: Where did it happen?

A:

Officer: What's her name?

A:

Officer: What does she look like?

A:

Officer: What is she wearing?

A:

Officer: Umm, Ok. I have all details of a short girl with long blonde hair. She is wearing a pink dress and pink shoes. She is four years old. That's right?

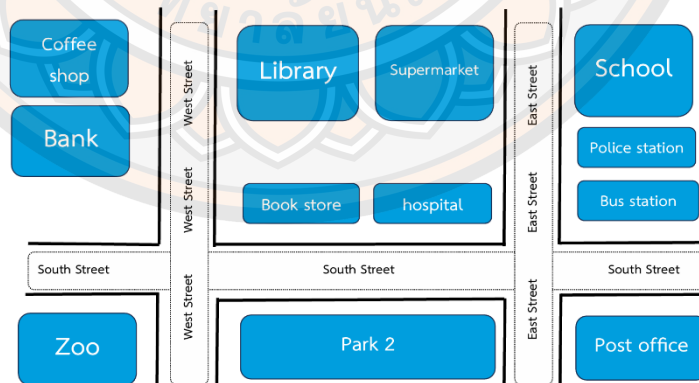
A:

แนวทางในการตอบ

Guide Speaking card — Student A — Situation 3

Situation 3 In the city You just moved to a new house in the city. Today you want to go somewhere in town, so you ask a local for directions. *You are on South Street.*

Role: Student A is the new comer. Student B is a local resident

New comer: Excuse me! Where is the?

Local:

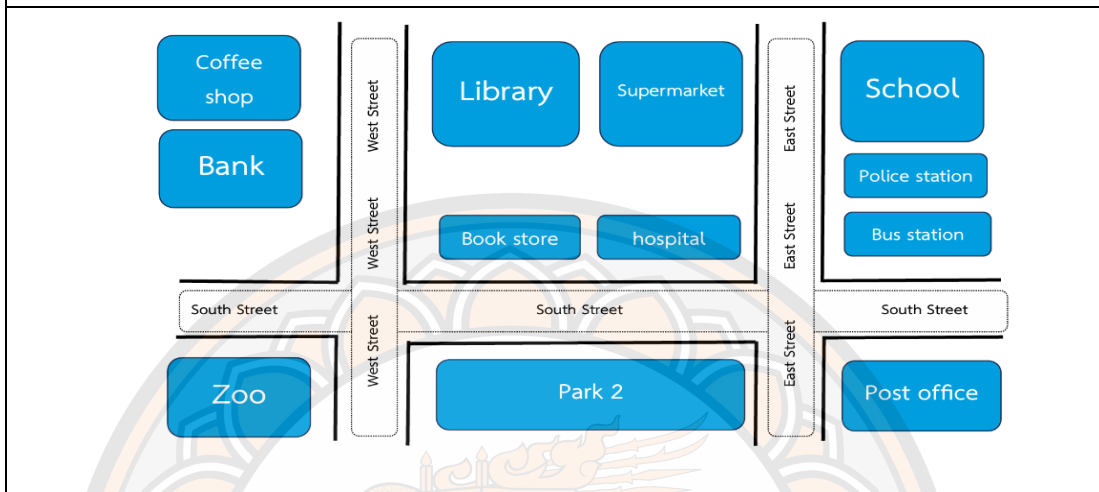
new comer: Thank you!

แนวทางในการตอบ

Guide Speaking card ---- Student B ---- Situation 3

Situation 3 In the city You live here. Today you meet someone who wants to go somewhere in town. You help him/her to find directions. *You are on the West Street.*

Role: Student A is the new comer. Student B is a local resident.

New comer:

Local: Go straight on the South Street and turn left at the second corner. It's opposite the bus station.

New comer:

Local: You're welcome.

แนวทางในการตอบ

Guide Speaking card ---- Student A ---- Situation 4

Situation 4 At the flower shop You are in your shop. Then, a customer walks in and looking to buy a bouquet of flowers. You ask them what kind of flowers they would like.

Role: Student A is a florist. Student B is a customer.

At the flower shop

Florist.: May I help you?

Customer:

Florist: What kind of flower do you want?

Customer:

Florist: Here. Do you like them?

Customer:

Florist: It costs 120 baht.

Customer:

แนวทางในการตอบ

Guide Speaking card ---- Student B ----- Situation 4

Situation 4 At the flower shop You want to buy a bunch of flowers for your mom's birthday. You are at a flower shop. You want to buy a flower bouquet from the florist.

Role: Student A is a florist. Student B is a customer

At the flower shop

แนวทางในการตอบ

A:

B: I am looking for some flowers.

A:

B: Those're the red roses over there.

A:

B: They're very nice. How much does it cost?

A:

B: Here it is.

ภาคผนวก ฉ ค่าความสอดคล้องข้อคำถามและวัตถุประสงค์ แบบทดสอบวัดความสามารถด้าน
การพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน (Index of Item Objective
Congruence: IOC)

วัตถุประสงค์การเรียนรู้	การทดสอบ ทางตรง	คำศัพท์/โครงสร้าง ภาษาที่คาดหวัง	ผู้เชี่ยวชาญ					IOC	การแปล ความหมาย
			1	2	3	4	5		
แบบทดสอบข้อที่ 1 Greeting and introductions ตัวชี้วัด ต 1.2 ป. 5/1 พุดโต้ตอบในการ สื่อสารระหว่างบุคคล วัตถุประสงค์ ผู้เรียนแลกเปลี่ยน ข้อมูลเมื่อถามและ ตอบคำถามเกี่ยวกับ ทักทายและแนะนำ ตัวกับผู้อื่นในการ สนทนา	1. Activity: Role Play 2. Topic: Greeting and introductions 3. Situation: In the Classroom	Present Simple tense. - What is your nickname? - My nickname is..... - Where do you come from? - I come from..... - What is your nationality? - My nationality is..... - Nice to meet you - Nice to meet you too. Vocabulary introduces, name, surname, nickname, nationality, age, come, nice, meet.	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
แบบทดสอบข้อที่ 2 Describing people ตัวชี้วัด ต 1.3 ป. 5/3	1. Activity: Role Play 2. Topic: Describing people 3. Situation: At the zoo	Adjectives- Pronoun (Possessive adjective) - What does he/she look like?	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้

วัตถุประสงค์การเรียนรู้	การทดสอบทางตรง	คำศัพท์/โครงสร้างภาษาที่คาดหวัง	ผู้เชี่ยวชาญ					IOC	การแปลความหมาย
			1	2	3	4	5		
พุดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว วัตถุประสงค์ ผู้เรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลเมื่อถามและตอบคำถามเกี่ยวกับการบรรยายบุคคลกับผู้อื่นในการสนทนา		- He/She has short/long hair. - He/she is tall/short. - What is he/she wearing? - He/She is wearing a pink shirt Vocabulary friendly, kind, shy, short, tall, thin, fat, plump, handsome, smart, beautiful ,black hair, blond hair, short hair, long hair, curly hair, straight hair.							
แบบทดสอบข้อที่ 3 Giving direction ตัวชี้วัด ต1.3 ป.5/1 พุดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว วัตถุประสงค์ ผู้เรียนแลกเปลี่ยนข้อมูลเมื่อถามและตอบคำถามเกี่ยวกับเส้นทางกับผู้อื่นในการสนทนา	1. Activity: Role Play 2. Topic: Giving directions 3. Situation: In the city	reposition of Place -Excuse me. Where is the? It is Vocabulary turn left / turn right, corner, intersection, on the left/right, on, opposite, in front, between, behind, near.	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้

วัตถุประสงค์การเรียนรู้	การทดสอบ ทางตรง	คำศัพท์/โครงสร้าง ภาษาที่คาดหวัง	ผู้เชี่ยวชาญ					IOC	การแปล ความหมาย
			1	2	3	4	5		
4 Shopping ตัวชี้วัด 1.2 ป.5/2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และ คำแนะนำง่าย ๆ วัตถุประสงค์ ผู้เรียนแลกเปลี่ยน ข้อมูลเมื่อถามและ ตอบคำถามเกี่ยวกับ การซื้อของ กับผู้อื่นในการ สนทนา	1. Activity: Role Play 2. Topic: Shopping 3. Situation: At the flower shop	- Can I help you? - May I help you? -I'm looking for some flowers. -How much is it? - It's two hundred baht Vocabulary cash, money, credit cards, shopping bag, shop, wallet, purse, shop assistant, clothes racks, cashier, price, shopping basket, small size, sales, discount, medium size, large size, customer, fitting room.	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้

ภาคผนวก ข ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แบบสอบถามความพึงพอใจ (Index of Item
Objective Congruence: IOC)

ข้อคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่					$\bar{x}$	S.D.	การแปล ความหมาย
	1	2	3	4	5			
1. ด้านเนื้อหาสาระ								
1.1 เนื้อบทเรียนเป็นเรื่องที่นักเรียนพบเจอในชีวิตประจำวัน	5	5	4	5	5	4.80	0.45	ใช้ได้
1.2 เนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจ	5	4	5	5	4	4.60	0.55	ใช้ได้
1.3 เนื้อหาบทเรียนมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน	4	5	4	5	5	4.60	0.55	ใช้ได้
1.4 นักเรียนเข้าใจรูปแบบภาษาหรือคำศัพท์ได้ดี	5	4	5	5	5	4.80	0.45	ใช้ได้
2. ด้านกิจกรรมปฏิสัมพันธ์								
2.1 นักเรียนสามารถนำความรู้จากการทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ไปใช้ในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตได้จริง	4	5	4	5	4	4.40	0.55	ใช้ได้
2.2 กิจกรรมปฏิสัมพันธ์สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน	5	4	5	4	5	4.60	0.55	ใช้ได้
2.3 กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ตรงตามความต้องการของนักเรียน	5	5	4	5	4	4.60	0.55	ใช้ได้
2.4 กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ตรงกับความสนใจของนักเรียน	4	5	5	5	4	4.60	0.55	ใช้ได้
3. ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ								
3.1 นักเรียนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง	5	4	4	5	5	4.60	0.55	ใช้ได้
3.2 กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดี	5	4	5	5	5	4.80	0.45	ใช้ได้

ข้อคำถาม	ผู้เชี่ยวชาญ ท่านที่					$\bar{x}$	S.D.	การแปล ความหมาย
	1	2	3	4	5			
3.3 นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจภาษาอังกฤษมากขึ้น	4	5	5	4	5	4.60	0.55	ใช้ได้
3.4 กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในบทเรียนได้มากขึ้น	4	4	4	5	5	4.40	0.55	ใช้ได้
4. ด้านผู้เรียน								
4.1 กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยให้นักเรียนสนใจในการเรียนมากขึ้น	5	4	4	5	5	4.60	0.55	ใช้ได้
4.2 กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้น	5	4	4	5	4	4.40	0.55	ใช้ได้
4.3 กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียนมากขึ้น	5	4	5	4	5	4.60	0.55	ใช้ได้
4.4 กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษได้มากขึ้น	5	5	4	4	4	4.40	0.55	ใช้ได้
5 ด้านสื่อการเรียนการสอน								
5.1 สื่อสารการสอนกระตุ้นให้นักเรียนสนใจเนื้อหามากขึ้น	5	5	4	4	5	4.60	0.55	ใช้ได้
5.2 สื่อการสอนมีความเหมาะสมกับวัยของนักเรียน	4	4	5	4	5	4.40	0.55	ใช้ได้
5.3 สื่อการสอนช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดของนักเรียนได้มากขึ้น	5	4	5	4	5	4.60	0.55	ใช้ได้
5.4 สื่อการสอนช่วยให้นักเรียนเข้าใจในบทเรียนได้ง่ายขึ้น	5	5	4	4	5	4.60	0.55	ใช้ได้

ภาคผนวก ข คะแนนผลกำรทดสอบก่อนและหลังเรียนโดยใช้แนวคิดภษาเพื่อการสื่อสารที่เน้น
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

นักเรียนคนที่	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)	ผลต่าง (D)
1	10	18	8
2	9	18	0
3	9	16	7
4	12	18	6
5	9	18	9
6	13	18	5
7	12	18	6
8	10	15	5
9	10	17	7
10	10	18	8
11	10	17	7
12	8	16	8
13	10	17	7
14	10	18	8
15	10	19	9
16	10	17	7
17	10	17	7
18	11	17	6
19	11	18	7
20	10	17	7
21	10	17	7
22	11	19	8
23	10	16	6
24	11	18	7
25	12	17	5

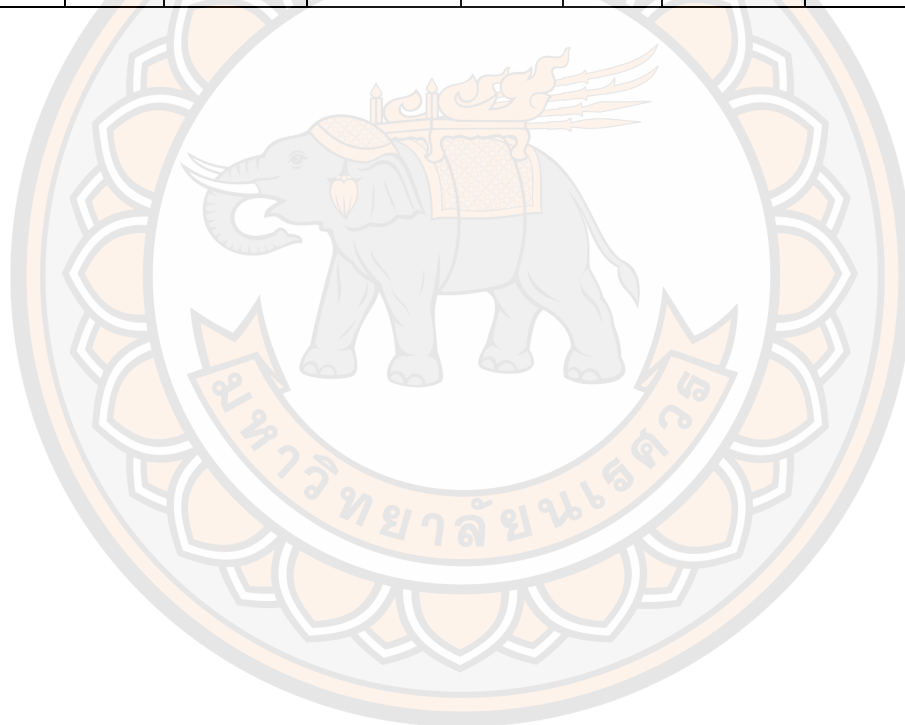
นักเรียนคนที่	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20 คะแนน)	ผลต่าง (D)
26	11	16	5
27	10	17	7
28	11	18	7
29	11	18	7
30	9	16	7
ผลรวม	310	519	
ร้อยละ	51.67	86.50	
ผลต่าง	205	34.17	

ภาคผนวก ฅ คะแนนผลกำรทดสอบก่อนและหลังเรียนโดยใช้แนวคิดภษำเพื่อกำรสื่อสารที่เน้น
กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษำปีที่ 5 แบ่งตามเกณฑ์ห้ำข้อกำร
ประเมินก่อนเรียนและหลังเรียน

นักเรียน คนที่	ประเด็น/คะแนน			รวม คะแนน	ประเด็น/คะแนน			รวม คะแนน
	ก่อนเรียน				หลังเรียน			
	ความ ถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว	การแสดง ท่าทาง น้ำเสียง ประกอบการ พูด		ความ ถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว	การแสดง ท่าทาง น้ำเสียง ประกอบการ พูด	
	8	8	4	20	8	8	4	20
1	4	4	2	10	8	7	3	18
2	4	4	1	9	7	8	3	18
3	4	4	1	9	7	7	2	16
4	4	5	3	12	8	7	3	18
5	3	3	3	9	7	8	3	18
6	5	5	3	13	7	8	3	18
7	4	4	4	12	6	8	4	18
8	4	3	3	10	6	6	3	15
9	3	4	3	10	6	7	4	17
10	4	4	2	10	7	7	4	18
11	4	4	2	10	6	8	3	17
12	3	3	2	8	6	6	4	16
13	3	5	2	10	7	7	3	17
14	3	5	2	10	7	7	4	18
15	4	4	2	10	7	8	4	19
16	3	4	3	10	7	6	4	17
17	3	5	2	10	6	7	4	17
18	4	4	3	11	7	7	3	17
19	3	4	4	11	7	7	4	18
20	4	3	3	10	6	7	4	17
21	3	4	3	10	7	6	4	17
22	5	3	3	11	7	8	4	19
23	3	4	3	10	6	6	4	16
24	4	4	3	11	6	8	4	18
25	4	5	3	12	6	7	4	17
26	3	4	4	11	6	6	4	16
27	3	4	3	10	6	7	4	17

นักเรียน คนที่	ประเด็น/คะแนน			รวม คะแนน	ประเด็น/คะแนน			รวม คะแนน
	ก่อนเรียน				หลังเรียน			
	ความ ถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว	การแสดง ท่าทาง น้ำเสียง ประกอบการ พูด		ความ ถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว	การแสดง ท่าทาง น้ำเสียง ประกอบการ พูด	
	8	8	4		20	8	8	
28	4	3	4	11	7	7	4	18
29	4	4	3	11	7	7	4	18
30	3	4	2	9	6	7	3	16
ผลรวม	109	120	81	310	199	212	108	519
ร้อยละ	45.42	50.00	33.75	51.67	82.92	88.33	45.00	86.50

ภาคผนวก ญ แบบบันทึกการประเมินความสามารถด้านการพูด

คำชี้แจง กรุณาประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนรายบุคคล โดยใช้วิธีสังเกตในขณะที่นักเรียนทำการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบทดสอบการพูดทางตรง แล้วให้คะแนนที่ตรงกับพฤติกรรมที่เป็นจริงของนักเรียนดังต่อไปนี้

การทดสอบ ☐ ก่อนเรียน ☐ หลังเรียน

คนที่ 1 ชื่อ เลขที่

คนที่ 2 ชื่อ เลขที่

จับฉลากครั้งที่ 1 ได้ข้อที่ (20 คะแนน)

จับฉลากครั้งที่ 2 ได้ข้อที่ (20 คะแนน)

นักเรียน คนที่	ประเด็น/คะแนน			รวม คะแนน
	ความ ถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว	การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียง ประกอบการ พูด	
	8	8	4	20
1				
2				

นักเรียน คนที่	ประเด็น/คะแนน			รวม คะแนน
	ความ ถูกต้อง	ความ คล่องแคล่ว	การแสดง ท่าทาง/ น้ำเสียง ประกอบการ พูด	
	8	8	4	20
1				
2				

ตารางสรุปคะแนนรวมทั้งสิ้น

นักเรียน คนที่	ข้อที่ 1 (20 คะแนน)	ข้อที่ 2 (20 คะแนน)	ผลรวมทั้งสองข้อ (40 คะแนน)	ผลรวม ทั้งสองข้อ/2 (20 คะแนน)
1				
2				

เกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

คะแนน

6-20 คะแนน

13-15 คะแนน

10-12 คะแนน

น้อยกว่า 10 คะแนน

ความหมาย

ดีมาก

ดี

พอใช้

ควรปรับปรุง

ลงชื่อผู้ประเมิน

.....

..... วัน/เดือน/ปี

ภาคผนวก รู เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการพูด

ประเด็น การ ประเมิน	ความหมายเกณฑ์การให้คะแนน					น้ำหนัก	คะแนนรวม
	0	1	2	3	4		
1. ความถูกต้อง (Accuracy)	ออกเสียงคำ ประโยค ผิด หลักการ ออกเสียง ทำให้ สื่อสาร ไม่ได้เลย	ออกเสียงคำ ประโยค ผิด หลักการ ออกเสียง ทำให้ สื่อสารได้ บ้าง	ออกเสียงคำศัพท์ และ ประโยคได้ ถูกต้อง เป็นส่วน ใหญ่ขาด การ ออก เสียง เน้นหนัก สื่อสารได้	ออกเสียงคำศัพท์ และ ประโยคได้ ถูกต้อง ตาม หลักการ ออก เสียง มีเสียง เน้นหนัก ใน คำ ประโยค เป็นส่วน ใหญ่ สื่อสารได้	ออกเสียงคำศัพท์ และ ประโยคได้ ถูกต้อง ตาม หลักการ ออก เสียง ออกเสียง เน้นหนัก ในคำ ประโยค อย่าง สมบูรณ์ สื่อสาร ได้ ถูกต้อง	2	8
2. ความคล่องแคล่วของ การใช้ภาษา (Fluency)	มีการหยุด เว้นวรรค ในคำพูด นานมาก ไม่สามารถ สนทนา หรือพูดได้ น้อยมาก ทำให้สื่อ	พูดมีการ หยุดเว้น ช่วงในการ พูดอยู่ เสมอ และ หยุดคิด เป็น เวลานาน บ้างพูดได้	ความเร็ว ความ คล่องใน การพูดยัง มีไม่ค่อย มากนักพูด เป็นคำ ๆ หยุดเป็น ช่วง ๆ ทำ	พูดมีความ คล่องแคล่ว ในการ พูด ดีแต่ การพูด สะดุด ตะกุกตะกัก บ้างแต่	สามารถ พูดได้ อย่าง ต่อเนื่องไม่ ติดขัด พูด ชัดเจนทำ ให้ สื่อสาร ได้ คล่องแคล่ว	2	8

ประเด็น การ ประเมิน	ความหมายเกณฑ์การให้คะแนน					น้ำหนัก ก	คะแนน รวม
	0	1	2	3	4		
	ความหมายไม่ได้เลย	บางคำแต่เป็นจำนวน คำที่ทำให้สื่อความหมายได้บ้าง	ให้ สื่อสาร ได้ไม่ชัดเจน	ยัง สื่อสาร ได้	ว เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา		
3. การแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบ การพูด (Gesture)	พูดได้น้อยมาก หรือพูดไม่ได้เลย	พูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่เหมาะสม หรือ พูดได้น้อยมาก	พูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสม กับ บทสนทนาได้บ้างแต่ไม่มี ท่าทางประกอบที่เป็นธรรมชาติ	พูดได้ถูกต้องเหมาะสม กับ บทสนทนาแต่มีท่าทางประกอบ แต่ไม่ เป็น ธรรมชาติ	แสดงท่าทาง และ พูดด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสม กับ บทสนทนา และมีท่าทางประกอบ อย่างเป็น ธรรมชาติ	1	4
รวม						5	20